

Cine spune că plozii țiganilor nu sunt buni de nimic? Iată aci, bunăoară, ei au de lucru: întrerup circulația.

Iată trei băieți ai străzii, cari pe ne-așteptate, primesc un „bacșiș”. Nule vine să-și creadă ochilor, și se tem de păcăleală.

Text și fotografii de Lieselott Wilhelmy.

Grup de țărani umblând după cumpărături prin Moși.

În Moșii Bucureștilor, țăranul și țăranca din Prahova, au venit îmbrăcați în hainele lor de sărbătoare cusute.

Piticul bărbos, un tip cunoscut în Moșii Bucureștilor. Copiii au moștenit dela tatăl lor picioarele strâmbe și pentru aceasta nu sunt nenorociți, căci ei știu că astfel vor putea să îmbrățișeze și ei meseria părintelui lor.

O figură EROICA de FEMEE

PE MARGINEA „AFACERII DREYFUS”

MORTEA recentă a colonelului Alfred Dreyfus, a dat prilej gazetelor să reamintească, în unanimitate și cu o bogăție rară de amănunte, peripețiile dureroase cărora acest om, cu patruzeci de ani în urmă, le-a fost unul din protagoniștii cei mai năpăstuiți. „Afacerea” Dreyfus a fost, mai presus de toate, o înfrigorată tragedie omenească. Această considerație nu e deloc paradoxală. Opinia publică franceză a fost mișcată mai mult de dedesubturile procesului, de ura și patimile politice, deslănțuite cu o furie oarbă, în cursul desbaterilor, decât de chinurile morale și fizice îndurate de Alfred Dreyfus și familia lui. Aceasta din pricină că șovinismul pe de o parte, iar pe de alta gravitatea scandalurilor izbucnite și violența luptelor, desfășurate în jurul peripețiilor pur judiciare ale procesului de trădare, au făcut să fie uitate suferințele protagonistului, figura lui, tragedia lui de om, de soldat și de părinte.

Această exaltare formidabilă a opiniei publice trebuia să fie, în mod **substanțial**, spre paguba însuși a nefericitului om, al cărui caz începea acum să intereseze omenirea întreagă. Totuși, dacă așa ceva nu s'ar fi întâmplat, dacă opinia publică nu s'ar fi mișcat sub imboldul denunțului vehement al lui Emile Zola cu celebra lui scrisoare **J'accuse!** apărută în „Aurora” lui Clemenceau, dacă „afacerea” n'ar fi devenit program, prilej de ură, fanatism și intoleranță pentru falsă rațiune de stat, n'ar fi fost nicidecum recunoscută și reparată, iar Dreyfus ar fi murit dezonorat și nebun, în singurătatea fioroasă a tropicelor, în acel cimitir de leproși, unde-i fusese hotărâtă deportarea.... O minunată figură de soție și de mamă a fost tovarășa lui de viață. Lucia Hadamard, fiica unui negustor parizian, se măritase cu Dreyfus în 1890, când acesta înaintea de curând la gradul de căpitan, tocmai intra în Școala de Război. La 13 Octombrie 1894 era arestat, fără ca nimeni să bănuiască pricina acelei măsuri atât de grave. Dreyfus avea doi copii: Pierre, de trei ani și jumătate și Jeanne de câteva luni. Iși iubia familia ca pe-o comoară scumpă.

Lucia Dreyfus nu s'a îndoit nicio clipă de nevinovăția soțului ei. Și a fost chiar dela început animatoarea uriașei opere de adevăr și dreptate, ce-și pusese în gând s'o înfăptuiască, pentru onoarea numelui bărbatului și al copiilor lor.

Nimic n'a fost cruțat. Trebuiesc citite scrisorile adresate deportatului, de eroica lui soție, aproape zi la zi, timp de cinci ani (chiar știind că multe din ele, n'aveau să ajungă la destinație), ca să prețuim, în măsura-i justă, figura exemplară a acestei femei care în nenorocire nu se încovoia, ci chiar

care le dă drept copilăria lor oropsită și nevinovată. Sărmani micuți! Să-i lăsam să se bucure de viață, înainte de a-i cunoaște amărăciunile!...

„Azi dimineată, Pierre luase albumul cu fotografiile tale, acelea în care ești călare, în călătorie și de pe vremea când ne aflam la Bourges. Doamne, dac'ai fi văzut cum se bucura, arătându-le surioarei lui și povestindu-i toate nimicurile ce-i treceau prin minte! Dac'ai fi văzut-o pe Jeanne cu câte evlavie îl asculta!..

„Când mă uit la dragii și bieții noștri copilași și mă gândesc la bucuria ce-ai simți-o avându-i lângă tine, acum când le înmugurește inteligența, mă cuprinde un așa aleaz și jale încât nu-mi mai pot reținea plânsul... E atâta timp decând nu-i vezi pe mititeii tăi scumpi și s'au schimbat, așa de mult!...”

„Numai copiii, cu dragălașiile lor inveseitoare, cu sufletele lor neîntinate, au puterea să mă ție trează, la datoria sfântă ce mi-am impus-o și să-mi amintească necontenit că n'am dreptul să mă las bătută. Atunci recapăt siguranța și stăpânire de mine însumi, în vreme ce un singur gând îmi luminează viața: hotărîrea de a-i crește după dorința ta, după sfaturile tale înțelepte, spre a face dintr'înșii două suflete nobile...”

„In fiecare seară, Pierre al tău, într'o rugăciune fierbinte, cere bunului Dumnezeu să te înapoiezi cât mai de grabă printre noi. Bietul micuț, deprins ca viața să-i zâmbească, să se vadă mulțumit în fiecare lucru, nu se poate dumiri de ce dorința lui nu trebuie să se îplinească; și repetă rugăciunea, temându-se că n'ar fi recitat-o destul de bine...”

Pagini sublime, ale unei femei alese, pe care o nenorocire tirană n'a putut decât s'o facă mai dărză și mai hotărâtă, pentru împlinirea misiunii nobile de soție și de mamă.

Indată după întâia condamnare și umilitoare scenă a degradării, Dreyfus e transportat în Insula Ré, unde soției i se îngăduie să-l vadă, în biurul directorului, însă numai la o anumită distanță. Și sărmana femeie, ca să se poată apropia de

el și să-l sărute, roagă în zadar să i se lege mâinile la spate! De zeci de ori cere voie să-și urmeze soțul în iadul din Insula Dracului și, cu toată favoarea regulamentului, e mereu refuzată.

După cinci ani de torturi fizice și morale, cărora Dreyfus nu le supraviețuise decât printr'un miracol de voință, campania

Alfred Dreyfus, în Insula Dracului (după „Petit Journal Illustré” din 27 Septembrie 1896).

Scrisoarea deschisă a lui Emile Zola către Președintele Republicii franceze. Din ziua de 13 Ianuarie, data publicării ei, începu să exise „Afacerea Dreyfus”.

se oțelește, rezistă, speră, desfășoară o bătălie cruntă și învinge.

Dar gingășia afectuoasă cu care, în mijlocul activității înfringurate, pentru revizuirea procesului, se dedică educației copiilor și chipul cum îi scrie prizonierului!...

„Dulcele nostru Pierre e cuminte, iar surioara lui de asemenea. Știi cât de severă eram cu ei, dar îți mărturisesc că acum, chiar pretinzându-le supunere și ascultare, nu mă îndur să-i lipsesc de răsfățarea la

Tablou xilografic al lui Alfred Dreyfus, cu soția și cu cei doi copii: Pierre și Jeanne, din anul 1900, după grație înainte de reabilitare.

curajoasă, întreprinsă de Lucia Dreyfus, în sfârșit înțeleasă și sprijinită de câțiva oameni cu vază, deveniți în curând o fa-langă impunătoare, ducea la ordinul de revizuire, Trista mascaradă judiciară luase sfârșit, dar nu și odiseea omului Dreyfus, a cărui viață, cu toate măsurile zăbavnice de reabili-tare, moralmente, a rămas zdrobită. Pentru toți, el nu putea să fie decât căpitanul Dreyfus, eroul „Afacerii”, al celui mai formidabil scandal judiciar și al celei mai mârșave intrigării politice a epocii sale.

Reabilitat juridiceste, intră din nou în rândurile oștirii, ajunse până la gradul de colonel, iar în cursul ultimului război are comanda unui fort, în zona parisiiană. Dar Dreyfus rămase tot un nume înconjurat de aureola pătimase a luptelor politice, deslănțuite de prodigiosul lui caz judiciar, care căpătase atâta violență și fanatism, încât să constituie, împreună cu „b ulan-gismul” și criza din 16 Mai, cel mai greu impas, prin care-a trecut a treia Republică, înainte de război.

...Dreyfus a murit. Puțini știau că el supraviețuise marilor corifei ai luptei titanice, dusă în jurul numelui lui. Generațiile tinere cunosc prea puține din frământările politice ale acelor vremuri. Tocmai pentru această potolire a patimilor pentru depărtarea ce ne desparte astăzi de acele întâmplări, putem înfățișa să prețuim, așa cum se cuvine, omul și destinul tragic, abătut asupra lui; începuturile carierei îi deschisese orizontul celor mai înalte trepte ale ierarhiei militare; în sânul familiei lui adorate avea dreptul să nădăjduiască o fericire neumbrită de nici un nor; totuși fatalitatea a fost mai presus decât orice putere, acea fatalitate în care se amestecă uneori prea multă mizerie omenească, spre a putea fi acceptată fără răsvrătire! Un singur lucru egalează în grandoare tragedia lui Dreyfus: credința, îndărătnicia, abnegația, cu drept cuvânt eroică, dovedită în această grea încercare, de Lucia Dreyfus, soție și mamă exemplară!

G. R.

Concursul „Realității Ilustrate” pentru alegerea unor elemente noi de teatru

„Realitatea Ilustrată” solicitată de simpaticii directori ai teatrului „Alhambra”, N. Vlădoianu și N. Constantinescu, institue un concurs pentru alegerea unor ele-mente noi de teatru. Concursul va avea loc la sfârșitul acestei luni, în cadrul unor festivități grandioase și juriul, alcătuit din cele mai de seamă personalități ar-tistice și literare dela noi din țară, va premia pe toți acei concurenți, cari vor vădi aptitudini.

Se vor alege două „Msis Alhambra”, care vor semna imediat câte un angajament cu salariul de 10-30.000 lei lunar, și un june prim, care va semna imediat anga-jamentul, cu salariul de 8-20.000 lei lunar. Deasemenea, dintre concurenți și concurenți se vor mai face încă patru angajamente.

Inscrierile la concurs se primesc la redacția revistei „Realitatea Ilustrată”, str. Const. Mille 7-9, până în ziua de 8 crt. Ele trebuie să fie însoțite de buletinul de înscriere pe care îl publicăm aci și de fotografia concurentului.

BULETIN DE INSCRIERE

Numele și prenumele

Adresa

Profesiunea

Vârsta

Aptitudini artistice

(Dans, cântec etc.).

N. B. Rugăm pe concurenții cari au trimis buletine fără fotografii, să trimită urgent fotografia.

INTREBUIŢĂŢI
ADMIRABILELE
PRODUSE
NARCISSÉ BLEU
de
MURY
Paris

APĂ DE COLONIE,
PUDRĂ, FARD,
ROUGE INALTERABIL

REPR. G-1A : N. H. BALTHAZAR, BUCUREȘTI, SELARI 7

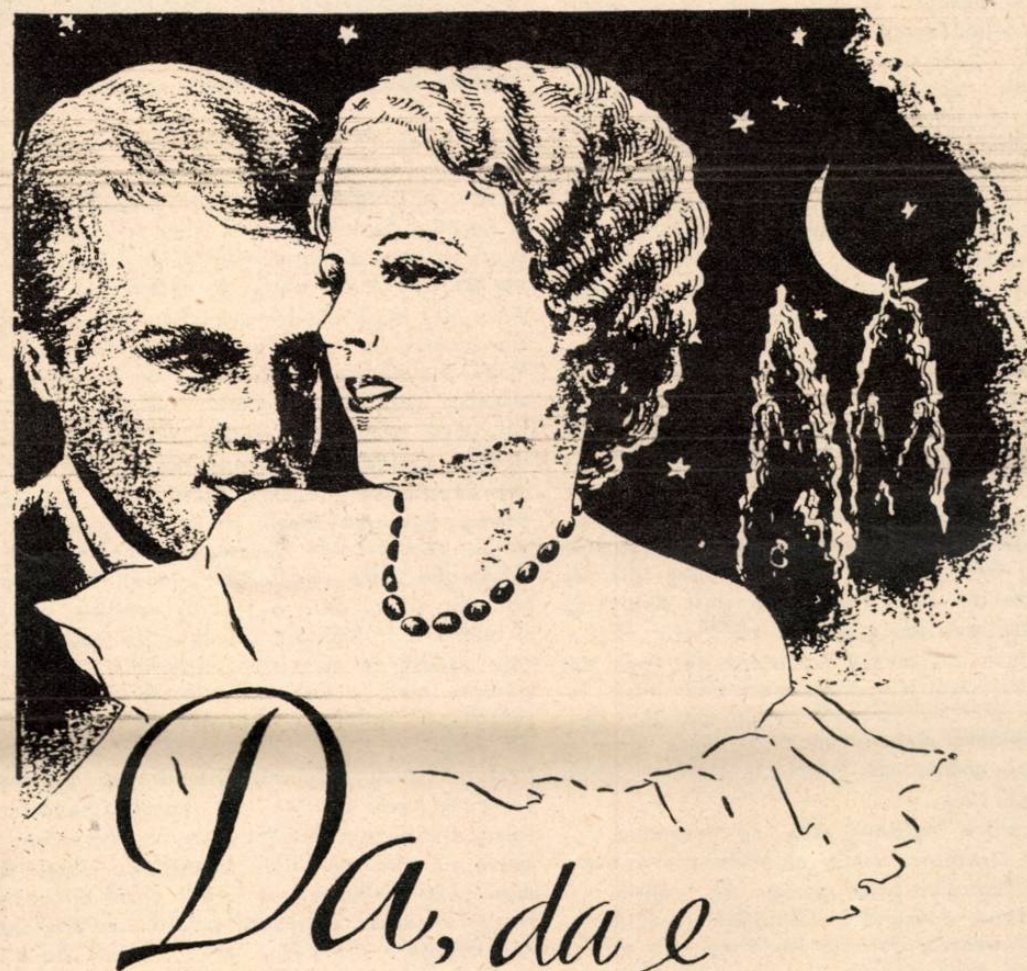

D-na Maria Volun-taru, artistă la Teatrul Național din București, se află actualmente în insula Capri, de unde ni s'a trimis acest instantaneu.

ROMÂNII IN VILE-GIATURĂ

Domnul I. Slăvescu, directorul general al Băncii Românești, N. N. Săveanu, președintele Comerei și deputat Aurel Cosma-junior la Mont-Dore, în Franța.

Da, da e
**ROYALE
AMBRÉE**

Miros de dor și vis,
Mireasmă încântătoare,
Te duc parcă în Paradis
Unde nimic frumos nu moare.
De când te-am cunoscut,
M'am apropiat de tine
Fiindcă mirosul mi-a plăcut
Și mă simțeam atât de bine,

Produsul
original **Legrain**
VERITABIL NUMAI IN AMBALAJ ORIGINAL

Cetatea HOTINULUI "MOVILESTII"

IOSEFUS FLAVIUS, istoricul care-a povestit războiul Romanilor cu Evreii, ne asigură că pe vremea lui circula o legendă, care zicea că Templul din Ierusalim, cel distrus de Împăratul Titus în anul 70 după Hristos, fusese **conceput** de Dumnezeu **înainte de facerea lumii!**

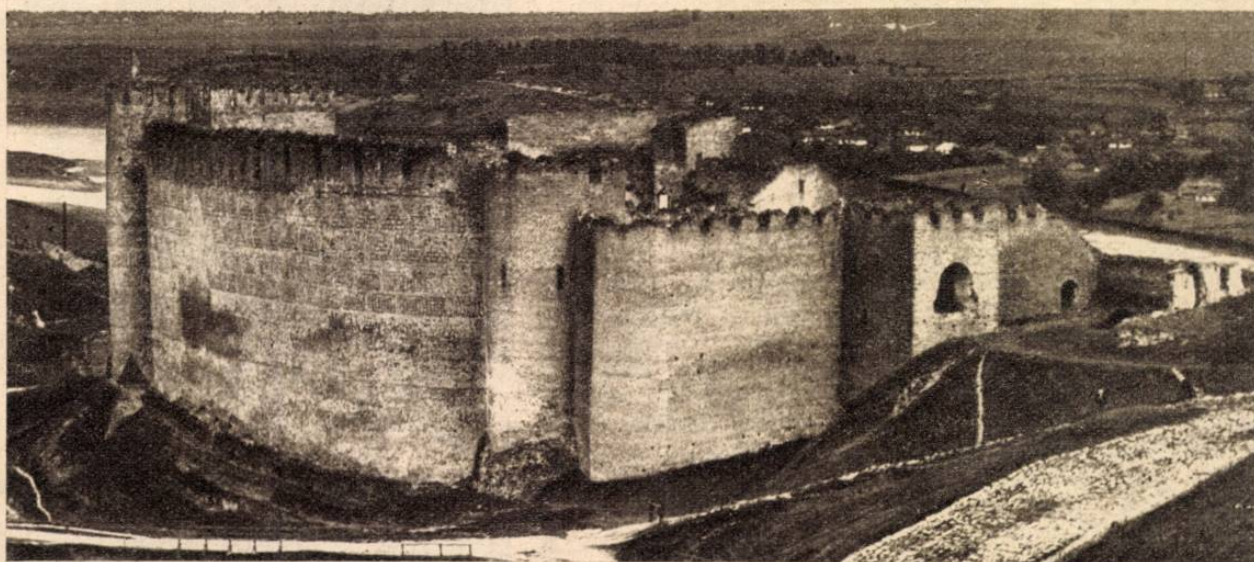
Tot astfel spune un cronicar polon despre cetatea Hotinului, că ea fusese zidită pe vremea când umblau pe pământ Dumnezeu și Sf. Petru!

Legende de acest fel mărturisesc despre vechimea unor instituții, unor monumente: temple, cetăți, etc. Dar ele nu pot fi crezute „buchia cărții”, fiindcă — cu privire la cetatea Hotinului de pildă — vremea când ar fi putut umbla pe pământ Dumnezeu cu Sf. Petru era numai în timpul lui Decebal (de oarece Apostolul Petru a murit abia în anul 64 după Chr.), iar după cucerirea Daciei de Traian e sigur că Dumnezeu și Sf. Petru nu mai umblau pe jos pe drumurile Basarabiei.

Așa dar, cetatea Hotinului nu e de pe vremea aceea, dar e desigur foarte veche, mai veche, probabil, decât bănuiește d. Nistor, care, în Istoria Basarabiei, ne spune că ea a fost făcută de cei întâi Mușatini, nepoții lui Bogdan Descălicătorul Petru Mușat, în anul 1387, a întins hotarul Moldovei până la Hotin, a cuprins cetatea, și a rânduit acolo un pârcaș, care în vocabularul de azi s'ar numi un prefect, un administrator, un **mai mare** asupra cetății. Dar nu el a făcut cetatea, ci a găsit-o zidită gata, și încă de mult, poate de mai bine de 100 de ani, când Polonii din Podolia au construit acel triumf de cetăți care erau menite a se împotrivi năvălirilor străine: Hmielovul pe Colaciu, Țetinel pe Prut și Hotinul pe Nistru. Petru Mușat, care a luat cetatea în stăpânire dela Poloni, a mărit-o numai, a întărit-o și a înfrumusețat-o. Din acest punct de vedere, el poate fi privit ca întemeietorul ei.

Dar Polonii nu se puteau mângâia de pierderea acestui important punct strategic. După moartea lui Alexandru cel Bun, când fiii acestuia încep între ei lupta fratricidă din care Moldova e ieșit slăbită și rușinată, ei pun din nou stăpânire pe Hotin, de i-a trebuit mai târziu lui Ștefan cel Mare doi ani de neîncercat asediu pentru a o recuceri. Cum intră în stăpânirea ei, marele voevod se apucă iar să-i dreagă stricăciunile, și numi acolo pârcaș pentru paza cetății pe unchiul său Vlaicu, fratele mamei sale Maria-Oltea.

Hotinul era pentru Moldova atât de însemnat — atât ca punct strategic, cât și ca adăpost al voevodilor înăuntrul zidurilor celor groase ale cetății — încât atunci când Alexandru Lăpușneanu dădă, din poruncă turcească, cetățile Moldovei, de a Hotinului el nu se atinse — fie cu, fie fără învoirea Porții, aceasta nu știm. Fiul Lăpușneanului Bogdan își alege chiar reședința la Hotin, și se zice că ce l-ar fi îndemnat la aceasta ar fi faptul că aici la Hotin erau fetele mai frumoase decât aiurea. De altfel lucrul acesta ni-l confirmă și călătorul francez Fourquenault, care, trecând prin Hotin în anul 1585, notează în amintirile sale: „Târg mare pe apa Nistrului, care are o cetate cu ziduri înalte de cărămidă”. Apoi arată mai departe că pe drumul dintre Hotin și Cernăuți a întâlnit șire de care, ca

— Zidurile Hotinului, pe malul Nistrului.

la vre-o 20-30, și în fiecare car era câte o față, cocoțată sus, deasupra încărcăturii de lapte, ouă, păsări, și **prepelețe**, pe care mergeau să le vândă la târguri. Fetele acestea, zice Fourquenault „erau toate frumoase, nesulemenite, și aveau flori în păr, **ca să arate că erau de măritat.**”

Zece ani după călătoria lui Fourquenault prin părțile locului, se urcă pe tronul Moldovei Ieremia Vodă Movilă, cel pentru care, în mai multe rânduri, zidurile cetății de la Hotin fură binecuvântate. Movileștii erau membrii unei familii de boieri moldoveni, înrudiți cu Doamna Ruxanda a lui Alexandru Lăpușneanu. Ieremia Movilă, fiul lui Ion și al Mariei, avea doi frați: pe Simion, care va ajunge și el, trecător, în scaunele ambelor țări și pe Gheorghe, care va fi Mitropolitul Moldovei. Nici unul din ei nu pare a fi avut ambiții nemăsurate, și numai o întâmplare i-a adus pe tustrei la înaltele situații ce au ocupat. Întâmplarea aceea, după părerea mea, a fost căsătoria ce a făcut boierul Ieremia cu frumoasa Elisabeta de Lozna, o Greacă din Moldova sau o Unguroaică din Polonia — genealogia ei nu este încă stabilită cu siguranță. În tot cazul tatăl ei era fie Toma Csanortany, castelan din **Lozna** lângă Lwow, fie Gheorghe Cataratos, zis Islozeanu, dela **Lozna**, de lângă Dorohoi. Așa încât Elisabeta era în tot cazul din Lozna, pentru care cuvânt cronicarii poloni i-au spus întotdeauna Elisabeta din Lozna. Era o femeie de o frumusețe deosebită, cu trăsături fine și o neasemuită dragălașenie în expresie. Portretul ei, care se află la mănăstirea Suceviței, e o încântare. Din câte chipuri de Domnițe cunoaștem până acum, putem spune că, alături de Anastasia Duca, Elisabeta a fost cea mai frumoasă Doamnă pe care a avut-o Moldova. A fost și una din cele mai ambițioase, de-au comparat-o istoricii noștri cu Doamna Chiajna. Ambiția aceasta o făcu să vrea să fie Doamnă — și, precum vom vedea, izbucni.

Soțul ei, Ieremia, era unul din cei mai credincioși

boieri de-ai lui Petru Vodă Șchiopul, pe care-l și urmărise în exilul său din Tirol, rămânând acolo vre-un an-doi, când se întoarse, nu în țară, ci în Polonia, unde se și căsătorii cu Elisabeta. Stabilit la moșia **Ustie** a prietenului său Ducele de Sluczk — moșie care va fi mai târziu a sa — Ieremia Movilă află acolo moartea fostului său voevod, care se stinsese poate de inimă rea, în exilul său de la Bozen în Tirol. Tot acolo, la Ustie, luă el cunoștință de testamentul Șchiopului Voievod — **diata** cum se spunea pe atunci — prin care acesta ruga pe credincioșii săi boieri Luca Stroici și Ieremia Movilă să nu aibă odihnă nici răgaz până nu vor înscăuna pe tronul Moldovei pe fiul său Ștefăniță, care era pe atunci, în 1594, un copil de 10 ani.

Din Polonia deci unde se afla, Ieremia Movilă puse deci toată râvna ce-i stătu în putință pentru a aduce pe Ștefăniță pe lângă el și a încerca apoi a-l face, cu ajutorul regelui Poloniei, Domn al Moldovei. Dar el nu izbuti. Jesuiții Tirolieni pusese mâna pe unica odraslă domnească și-l țineau bine ascuns într-o școală de-a lor, căutând să-l convertească la catolicism, și, mai cu seamă, să pună mâna pe averea lui, care era foarte mare — lucru la care de altfel au și izbutit, căci după câțiva ani micul Ștefăniță muri, acolo la școala jesuită, și întreaga lui avere încăpu în mâinile preoților catolici.

Văzând că, în nici un chip, Ștefăniță nu poate fi scos din școala lui tiroleză, Ieremia Movilă se simți deslegat de simțământul de datorie și de recunoștință ce-l legase de Petru Șchiopul, și, ascultând șoaptele mereu repetate ale ambițioasei sale neveste, el ceru ajutorul prietenilor săi poloni pentru a cuceri pentru dânsul scaunul Moldovei.

La Iași și la Suceava, el domni liniștit cinci ani de-a rândul, de la 1595 la 1600, când deodată neașteptatului lui Mihai Viteazul îl împinse să răvnească, spre păcatele Movileștilor, la dominația Moldovei. În Mai 1600 trupele viteazului voevod muntean pătrunseră pe neașteptate în **Moldova**, prinzând pe Ieremia Movilă, atât de nepregătit și de neștiutor, încât el benchetui la nunta unei rude, pe valea Trotușului. Retras în grabă la Suceava, trimise după ajutor în Polonia; însă armata lui Mihai, deprinsă cu războiul nu cu banchetele, pătrunse atât de repede în inima țării (pe la Oituz și pela Bistrița), încât domnul Moldovei trimise în Polonia un al doilea apel disperat, în toiul nopții. Era prea târziu. Oștile, formate din Munteni și din Secui, se apropiu de Suceava. Ieremia Vodă și Elisabeta Doamna, cu copii și cu toată casa, cu boierii și cu curtenii, cu o mică ceată de câteva sute de ostași, o luară la goană spre Hotin. Familia și-o trimise Domnul la Camenița, iar el se închise în puternica cetate care a fost scăparea atâtor Domni Moldoveni. Mihai nu-l lăsă în pace. Ocupă întâi Suceava, urmându-l apoi la Hotin. Dintr'un document propriu al lui Ieremia Movilă aflăm următoarele: „Și însuși Domnia Mea, împreună cu boerii și cu arhierii, am fost închiși toți acolo în cetate, unde și boerii Bălășești împreună cu noi încă au fost închiși, iar Mihai Vodă bătut cetatea cu toată puterea, dar nu o putu cuceri”. Zidurile Hotinului se împotrivi deci chiar tunurilor și artei lui Mihai Viteazul.

Ruinele cetății Hotinului.

Acesta, chemat în Ardeal de noi încurcături ivite acolo, părăsi Moldova, încredințându-i ocăruierea unui sfat de boeri munteni. Ieremia Movilă ieși din Hotin și, cu ajutor polon, alungă sfatul boerilor din Suceava (printre care se afla și vestitul erou Stroie Buzescul), așezându-se din nou în scaun.

Scurtă vreme după aceea, sau mai bine zis exact trei ani mai târziu, în lunie 1603, Ieremia Vodă muri pe neașteptate, lovit de damba. Boerii aleseră Domn pe fiul său mai mare, Constantin, sub epitropia și regenta mamei sale Elisabeta.

Hotinul, din motive necunoscute, probabil drept recunoștință pentru ajutoarele date de Poloni Movileștilor, fu cedat de minorul Constantin regelui leah. Zidurile lui adăpostiră, în acele vremuri, înăuntrul lor, pe Petre Movilă, fiul lui Simion, viitorul foarte vestit Mitropolit al Chievului.

Orheienii — cei cari împreună cu Lăpușnenii au fost în Moldova de odinioară un veșnic element de neastâmpăr, mereu răsculați și în ceartă cu stăpânirea, dar de fapt oameni inimoși și viteji, cari luptau întotdeauna pentru o cauză dreaptă — Orheienii, zic, indignați la culme de pierderea Hotinului, se răsculară din nou, pornind un război, destul de lung, la capătul căruia, Hotinul intră din nou în stăpânirea Moldovenilor (1617).

Între timp iusă mândra și ambițioasă Doamnă Elisabeta stăpânea Moldova ca o autocrată. Regentă, ea domnia în numele fiilor ei, al lui Constantin întâi, apoi, după moartea acestuia, al lui Alexandru, nu ca o mamă de Domn minor ce „avea a purta trebile țării”, ci ca o adevărată regină. Ea se intitula „Doamnă a Țării Moldovei”, iar când fiul ei, Vodă, făcea vre-o danie, îl pune să scrie că este făcută „cu ajutorul Doamnei, mamei mele, Doamnă și făcătoare de bine”.

Pe fetele ei le măritase cu nobili poloneji, dintre cele mai mari familii ale Poloniei, pe Chiajna cu prințul Mihai Wisznowiecki și pe Maria cu contele Potocki. Ana, care va fi mai târziu, în regatul vecin, o vestită figură istorică, era încă pe atunci prea mică, și trăia de altfel în Polonia la sora ei mai mare Chiajna (numită după trecerea ei la catolicism, Regina). Iar Catrina, care avea prin 1615 vre-o 16 ani, era frumușică, vioaie, și tocmai bună de măritat. Numele ei este strâns legat de cetatea Hotinului.

E un întreg roman, din cele mai frumoase, pe care l-am descris de altfel pe scurt, în „Trecute vieți de Doamne și Domnițe” volumul I.

Un tânăr Polon, strălucit căpitan, prințul Samuel Corecki, era îndrăgostit nebun de sglobia fetiță de 16 ani, Ecaterina Movilă, zisă și Margareta. Dar mama fetei, Elisabeta Doamna, avea planurile ei. Era pe vremea când, după moartea fiului ei Constantin, mort în război, retrasă în Polonia la moșia ei Ustie, ambițioasa femeie umbla de ici colo să ceară ajutorul ginerilor ei și a tuturor nobililor mărginași pentru a înscăuna în Moldova pe al doilea fiu al ei, Alexandru (un copil de 15 ani). Ea îi spuse deci peșitorului Corecki, că îi va da firește și negreșit fata, dacă acesta o va ajuta, împreună cu ginerii ei Wicznowiecki și Potocki și cu ceilalți nobili poloni, ca să capete scaunul Moldovei pentru fiul ei Alexandru. Corecki atât așteptă; să se arate ca un viteaz în ochii viitoarei lui soții și soacră. Primi propunerea, și puse în aventura ce era să urmeze, tot focul tinereții sale.

În câteva luni de zile Polonii aceia strânsesă o armată de Leși, Cazaci, Francezi, Transilvăneni, infanterie și cavalerie, vre-o 12.000 de oameni. În capul ei era ginerele Wicznowiecki. Și se porni războiul împotriva lui Ștefan Tomșa, noul voevod al Moldovei, (după moartea lui Constantin Movilă). În timpul acesta, Elisabeta cu fetele ei rămaseră la

Ustie, în așteptarea desnodământului aventurii.

Tomșa fu învins, micul Alexandru, împreună cu protectorii săi, intră în Iași, se încunună Domn, și chemă, printr'un călăreț anume, pe mama și pe surorile lui să vină și ele în Moldova să se bucure de dulceața domniei.

„On ne saurait imaginer” spune Joppecourt, un căpitan francez din oastea Movileștilor „combien de compliments et de bons accueils se firent de part et d'autre, à leur arrivée en ladite cité d'Ias; ce ne furent que festins et réjouissances, tant en public qu'en particulier”.¹⁾

Mărinimoasă, veselă, fericită, Doamna Elisabeta spune tinerilor amorozați: „Da, vă puteți lua”. Pregătirile de nuntă începură. Un doliu le întrerupse. Un doliu care a însemnat nenorocirea Movileștilor, căci e vorba de moartea lui Wicznowiecki, fără sprijinul căruia era greu pentru ei să o ducă înainte printre atâtea primejdii. În ajunul Crăciunului al anului 1615 cumnatul Domnului ceru unui preot, după spovedanie, sfânta împărtășanie. Popa, vândut partizanilor lui Tomșa, îi puse otravă în anafora și în vin. Durerile începură îndată, și după o noapte îngrozitoare de chinuri, în dimineața Crăciunului, Wicznowiecki își dete duhul. Preotul a fost ars pe rug, dar mâna dreaptă a Doamnei Elisabeta era totuși tăiată.

A urmat un doliu de câteva luni. Apoi, în primăvara anului 1616, pregătirile de nuntă începură din nou, și se fixase chiar data cununiei, când o altă veste plictisitoare sosi de la vecinii Munteni: Radu Vodă Mihnea, Domn la București, sosea cu o armată turcească, comandată de Skender Pașa, ca să înscăuneze din nou la Iași pe fostul voevod Ștefan Tomșa. În Februarie, la palatul Domnesc din Iași, se făcu sfat mare, la care Doamna chemă și pe Corecki pentru a ști dacă poate curtea să rămână în capitală sau trebuie să plece la Hotin. Părerea tuturor fu să plece și să se închidă în cetate, până se va hotări și soarta acestui război. A doua zi chiar Alexandru Vodă, mama și surorile, toată curtea împreună cu oștirea și cu cei 60 de cavaleri franceji, părăsiră Iașii, îndreptându-se asupra Hotinului. Ajunși acolo ei se închiseră în cetate, așteptând evenimentele.

Abia către sfârșitul lui Martie armata lui Skender Pașa se apropie de Hotin — după ce cuprinsese toată Moldova, firește — iar oastea lui Alexandru ieși din cetate pentru a o întâmpina la câmp deschis. Bătălia se dădu chiar dinaintea zidurilor, cu forțe deopotrivă.

În mai puțin de 3 ceasuri pieriră vre-o 12.000 de Turci, Tătari și Munteni, iar ce mai rămăsese din ei se împrăștiă, cuprinzând în fugă pe Tomșa Vodă și Skender Pașa!

Ceva foarte neobișnuit se întâmplă în ziua aceea. Dela Elisabeta Doamna și de la Domnița Ecaterina, până la jupănele boerilor și până la cea din urmă slugă, toate femeile din cetate, văzură, de sus de pe ziduri, desfășurarea luptei. Trecerea Nistrului și retragerea la Camenița ar fi fost lucru ușor pentru ele. Însă nici o femeie nu se îndură să părăsească cetatea, sub zidurile căreia luptau bărbații, frații și copiii lor. Pilda venea firește de la Doamna, care, cu sufletul în dinți, urmărea mișcările fiului ei, și pe care nimic în lume n'ar fi putut-o urni din locul acela, de care era legată isbânda sau înfrângerea, viitorul de glorie sau sfârșitul nădejilor. Ca într-o poveste medievală, cavalerii se bătuseră sub ochii iubitelor lor. Și ca în poveste, li se deschise după isbândă, porțile cetății, învingătorii fiind primiți, nu

1) Nici nu și-ar putea închipui cineva ce voie bună și bucurie a fost de-o parte și de alta la sosirea lor în numita cetate a Iașilor; au dus-o numai în benchetuiri și veselie atât în public cât și acasă.

numai în sunete de muzică și acoperiți cu flori, ci în mângâiere de glasuri de femei, martore a vitejii lor! Și acum răsplata 'u' Corecki.

Plăpânda Domnița merse la frățiorul ei, și amândoi împreună la Doamna mamă Elisabeta. Iar aceasta, fie că voia să mai încerce pe viitorul ei ginere, fie că în adevăr îi plăcea să păstreze obiceiurile sfintei Biserici, răspunse copiilor că nu se cade a se face nuntă în vreme de post. Căsătoria va avea loc „după Paște”! — Corecki se burzului. Așteptase destul și răbdarea are o margină. El se îndatoră a cere deslegarea Mitropolitului, unchiul Domniței, care se afla cu ei în cetate. Elisabeta se învoi, și înalt Prea Sfântul dându-le binecuvântarea, nunta se făcu, acolo în cetatea dela Hotin, în Duminica de apoi, a unsprezecea zi după înfrângerea păgânilor de către creștini!

Povestea acestei iubiri e un roman cu lungă urmare și lugubru sfârșit.

Întorși la Iași, Movileștii nu se bucurară de cât prea scurtă vreme de plăcerile domniei. Șase luni mai târziu, în Septembrie 1616, ei fură din nou alungați din Moldova de către armatele turco-tatarmuntenești. Ca de obicei, Vodă, familia lui, boierii și ostașii, luară iarăși drumul veșnicului Hotin, însă înainte de-a ajunge acolo, armata dușmană îi prinse și-i încolți pe drumul Botoșanilor, între pădurea și malul lacului Dracșani, unde, după o luptă eroică, toți Movileștii, toți Polonii, toată armata, căzu în mâinile păgânilor, încheind astfel cu desăvârșire stăpânirea seminției lui Ieremia Vodă în țara Moldovei. E groaznica tragedie dela Dracșani, când Elisabeta Doamna, fugară **noaptea**, prin pădure, fu prinsă de Turci și înălțuită; ziua ceea de pomină, când, la răsăritul soarelui, boierii moldoveni înșirați de-a lungul drumului Dracșanilor, văzură pe mândra lor foastă Doamnă trecând în fața lor într'un car cu boi, păzită de zece ieniceri. Iar ea, înnebunită de spaimă și de durere, le răcni vorbele acelea, care ne sună în urechi ca un blestem al oropsitului nostru neam: „Boieri, boieri, rușinatu-m'au păgânii!” Apoi, tăindu-și o coșită din părul ei castaniu, o dete foștilor ei sfetnici să o așeze la mormântul bărbatului ei — cea care se mai vede și astăzi la mănăstirea Suceviței, de parc'ar fi fost tăiată ieri, — și mergând apoi să se turcească și să moară în Stambulul acela, împrejurul căruia în mari cimitire cu negri chiparoși, zac oasele atâtor Români cari ispășeau păcatele nu se știe ale cui!

Domnița Ecaterina fu prinsă de Tătari, și despărțită de soțul ei, prins de Turci! Povestea lor, tristă și tragică, nu mai e în legătură cu cetatea Hotinului, care cetate de altfel, cinci ani după întâmplarea de la Dracșani, în 1672 încăpu din nou în stăpânirea Moldovenilor.

Când, după luarea Cameniței de către Turci, în anul 1672, aceștia așezară un pașă la Hotin, în locul străvechilor pârcălabi, care se perindaseră acolo din Domn în Domn, de la Petru Mușat la Petriceicu Vodă, atunci, spune cronica în frumosul ei stil arhaic și duios: „văzură Moldovenii că în Moldova nu mai are ce domni domn!”

Totuși Hotinul a rămas încă moldovenesc până la bătălia dela Stănilești, în 1711, când s'a haniit Cantemir și a transformat-o atunci sultanul, în pašalac turcesc. După răpirea Bucovinei, Austriacii o ocupă vremelnic; în 1852 încapă în mâinile Moscoviților, iar în 1918 din nou într'ale Moldovenilor și Muntenilor și Ardelenilor, întruniți într'o Românie Mare și s'o nădăjduim, veșnică.

Dar gloria ei trecută, trecută, rămâne, căci zidurile cetăților nu mai înseamnă azi nimic, de cât o mărturie a unor duioase și glorioase zile de altădată.

C. Gane

DOAMNELOR!
Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și opulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23

Crema Nivea: Lei 16.00—72.00

Cu toate ocupațiunile gospodăriei mâini îngrijite prin
CREMA-NIVEA

Chiar și la profesiunea Dv. de laborantă sau medic, dacă umblați mult cu apă caldă și rece — puteți totuși avea mâini frumoase. Cel mai recomandabil este, de a vă unge regulat și bine fața și mâinile în fiecare seară, cu Crema Nivea. Puteți întrebuința Crema Nivea și ziua, fiindcă ea pătrunde complet în piele, fără a lăsa luciu unsuros. Pielea Dv. va deveni astfel rezistentă și catifelată, așa că și la spălatul prea des al mâinilor Dv. se mențin fine și catifelte. Crema Nivea, vă dă acel ten fin, ce ne place să admirăm la cei tineri. Deosebirea între Crema Nivea și cremele de lux:

Crema-Nivea: Eficacitatea cea mai mare, dar mai eficientă.
Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov, Strada Iuliu Maniu 39

REPUBLICA ȚIGĂNEASCĂ

DELA FÂNTÂNELE

DACĂ întrebi pe cineva, care sunt cele mai mici state din Europa îți va înșira pe rând: principatul de Lichtenstein, care stă ca o bijuterie în cutiuța sa de munți verzi și care atrage pe speculatori ca și pe turiști; principatul de Monaco, paradisul căutătorilor de noroc; mica republică San Marina, un bibelou rămas din Evul Mediu și cuprins în cadrul de fer al Italiei fasciste, Andorra, mica republică din Pirinei, și alte câteva fărâmituri de țară, de același fel, care mai dăinuiesc în Europa de astăzi. Dar nici măcar Românii nu vor ști că și în țara noastră se găsește o republică de țigani, care sub numele de „Fântânele” e demnă de o comedie de Musset, și se găsește numai la 50 kilometri depărtare de București. E un sat, și numără cam 300 de fumuri — treisute de fumuri, este un fel de a spune, căci foarte rare ori, pe coșurile șubrede și înnegrite ale bordeielor din acest sat vezi ieșind fum. Satul acesta n'are nici școală, nici biserică, și nici chiar cimitir. Nu există în sat nici brutar, nici cismar, nici dulgher. În ciuda oricărei legi economice, în ceea ce privește împărțirea muncii, toți locuitorii bărbați ai acestei comunități, au aceeași meserie: cea de muzicant, cu tot felul de variante. Ogoarele — din moși strămoși — sunt păraginite, nici o vită, nici un animal nu rătăcește în jurul Fântânelor: nici vacă, nici capră, nici porc. La ferestrele colibelor nici o perdea, iar pe vatră nici o oală întregă. O murdărie pitorească și sărăcie lucie în tot acest sat, în schimb însă nu există nici o casă în care să nu se afle cel puțin un instrument de muzică. Specimenele cele mai curioase le întâlnești aci. Dela țimbalul strident până la mandolina mângâietoare, delat flautul care nu prețuiește nici doi bani, până la vioara care înseamnă o avere. Șase zile din șapte, această republică muziciană rămâne o republică feminină. Vineri de dimineață, toți locuitorii masculi, pleacă: ca unul singur, țiganii părăsesc satul lor, spre a se răspândi pretutindeni până'n București. Vreme de o săptămână, ei se străduiesc să alunge griile și necazurile unui public

SUS: Pe „Corso” din Fântânele. Casele nu sunt despărțite prin gard. Tot „orașul” e o singură familie. Ziua de Joi e zi de sărbătoare, și se petrece în muzică. **DREAPTA:** Lecția de vioară. **DEDESUBT:** Au sosit oaspeții în Fântânele. Bineînțeles că sunt primiți cu muzică.

care nu știe să reziste la ritmul lor îndrăcit, și apoi Miercuri seara se înapoiază cu tot câștigul, spre a se odihni — așa cum a poruncit Domnul — în a șaptea zi, sub acoperișul lor sărăcăcios. Dealtfel și odihna e de un fel curios, pentru că își petrec ziua întreagă cântând pentru plăcerea lor, sau căutând să găsească o muzică și mai frenetică decât aceea pe care o execută de obicei. Ei sunt gata să cânte la orice prilej.

Această republică țigănească nu știe nici de constituție, nici de lege și totuși își trăiește viața. Vătaful, conducătorul lor, un bătrân de 92 de ani, împreună cu alți câțiva bătrâni ai satului — care alcătuiesc un fel de senat — hotărăște legea și dă sentințe fără drept de apel, conform unor tradiții milenare, tradiții păstrate din tată'n fiu — fără texte scrise, bineînțeles — și care se pierd în negura vremurilor. Chiar aceste sentințe se pronunță tot în sunetul muzicii care întovărășește toate actele vieții publice și private din Fântânele. Căci țiganii de aci trăiesc cu muzică, iubesc cu muzică, se ceartă și se împacă cu muzică, și tot cu muzică mor. Intr'adevăr, când vreun locuitor din Fântânele intră în agonie, toată șatra se adună la capătăiul său spre a-i mângâia ultimele clipe cu melopee potrivite și să-l întovărășească în melodii pe calea vecinicii.

Joia — care e Duminica țiganilor din Fântânele — îi poți găsi pe toți în sat — ei, fiindcă trăiesc mult pe la orașe, numesc și Fântânelele orașul lor — rași proaspăt și îmbrăcați cu hainele lor de sărbătoare, așa cum se înfățișează seara prin restaurantele elegante din București, din Ploiești și din celelalte locuri pe unde ajung. Mândri, ei umblă forfota pe singure

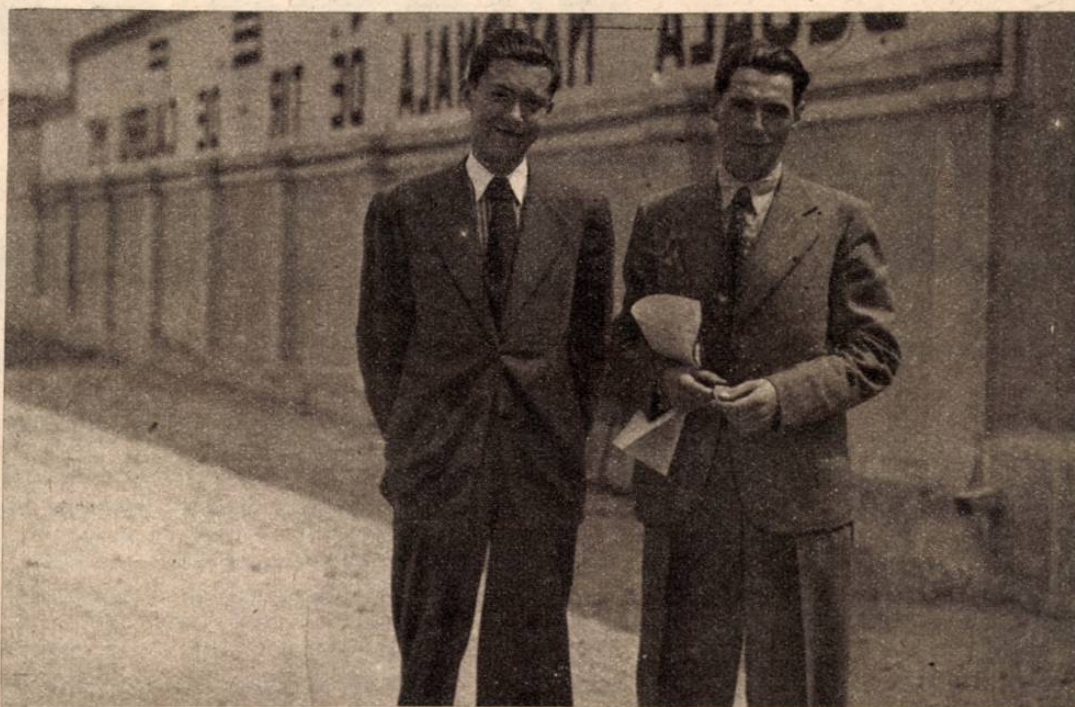

șosea păcătoasă din acest sat. Ca să fie văzuți și să se laude cu isprăvile de peste săptămână.

Însă acești muzicanți minunați, care dealtfel nu cunosc nici o iotă din cea mai simplă partitură muzicală, de îndată ce se însuflețesc și vor să-și exprime vreun sentiment, iau, fie vioara, fie chitara și scot sunete de multe ori neasemuite, pentru că muzica e pentru dâșii o expresie și mai firească decât vorba.

Duminică, pe poligonul O. N. E. F. a avut loc concursul de tir redus organizat de „Amicii O. N. F. F. Fotografiile noastre înfățișează: în stânga, concurenții

la tragere; în dreapta, d-nii inginer Dobrescu clasificat întâiul, cu 95 puncte dintr'o sută, și Gh. Mironescu, al doilea, cu 93 puncte dintr'o sută.

50 DE CUNUNII DEODATĂ

În satul Broasca din ținutul Săriului (jud. Buzău), 50 de perechi făcuseră casă împreună, fără cununie.

Din îndemnul domnului Constantin Tegăneanu, prefectul județului, perechile acestea au fost cununate săptămâna trecută, toate odată. Spectacolul a fost cât se poate de frumos.

În fotografiile noastre, o scenă din timpul serviciului religios (în mijloc, nașii: dna și dl prefect Tegăneanu). În dreapta: o parte din cele cincizeci de perechi, având cununiile pe cap.

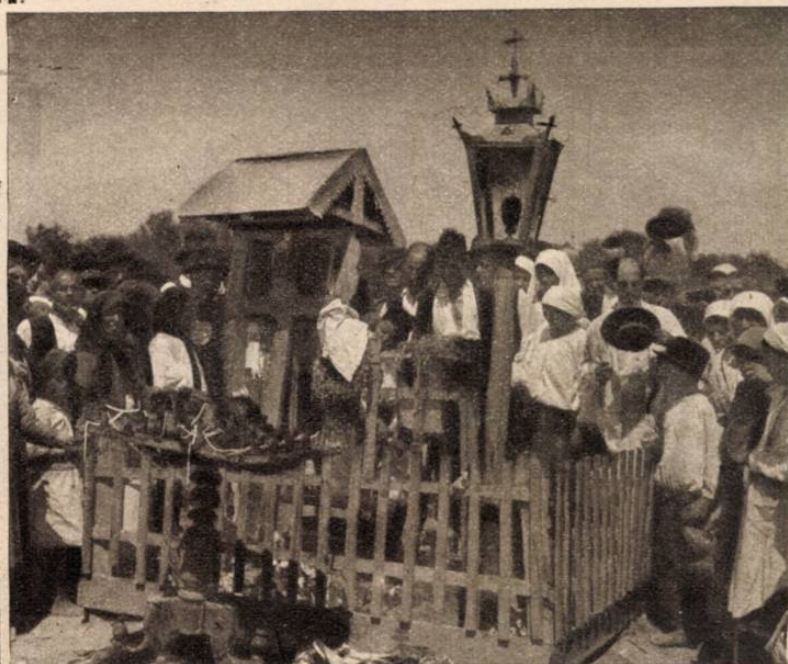
D. Tegăneanu intenționează să continue opera pe care a început-o de a legaliza toate cele 7.000 de căsnicii nelegitime, în județul Buzău.

MAGLAVIT, UN „LOURDES” AL ROMANIEI

Credincioșii trec pe dinaintea troitei, unde a apărut Dumnezeu lui Petrache Lupu, și se închină

AM povestit pe larg, în două din numerele noastre anterioare, minunea care s'a petrecut la Maglavit, unde lui Petrache Lupu, un simplu cioban, i-a fost dat să vadă pe Dumnezeu. Minunea s'a petrecut, pentru că altminteri omul simplu, omul curat la suflet, omul neînvățat, care este Petrache Lupu, n'ar fi putut să vorbească norodului — 60.000 de oameni câți au venit Duminică trecută la Maglavit — așa cum a vorbit. Ce le-a spus Petrache Lupu? El care grația împletit, el care se gândăvea și avea un vocabular redus, cu o voce tunătoare, deslușit, i-a pus să jure să nu înșele, să nu fure, să nu ridice mâna împotriva celor slabi. Trei porunci dintre cele mai morale, trei porunci care, de-ar fi respectate de către toți, oamenii ar trăi în pace, fericiți.

O dare de seamă amănunțită asupra celor ce s'au petrecut Duminică la Maglavit, o vom face în numărul nostru viitor. Aplaudăm autoritățile care în ultimul moment au revenit asupra măsurilor pe care le proiectau, de a împiedeca adunarea spontană a poporului, și de a trimite, sub pază, la București pe ciobanul Petrache Lupu. Și în această revenire trebuie să vedem o minune, pentru că forțele divine nu se pot stăvili.

Măestrul CUVÂNTULUI

VESTITUL PREDICATOR LACORDAIRE

O lume împlânzită de vorbirea măiastră a unui om

1. CĂTĂ depărtare dela omul care se poticnește în vorbă, când vrea să spuie ceva, până la cel care trănănește ca o moară stricăță! Dela unul cu greu scoți vorba din gură, încet-încet prinzi dela el ce vrea să spuie. Dela cellalt iar alegi greu, din pricină că te îneacă în mulțimea vorbelor de prisos.

A spune și a tot spune verzi și uscate, a vorbi vrute și nevrute, nu e tot una cu a vorbi. Când vorbești, trebuie să ai în minte un gând pe care trebuie să-l duci prin vorbe tale, până la mintea altuia. După felul cum îți mâni vorbele, și înțelesul pe care vrei să-l torni în mintea altuia este mai întunecat sau mai limpede, mai lesne de prins ori mai anevoios.

Este la mintea omului că e mai potrivit să cauți acele chipuri de vorbire, prin care omul te înțelege mai ușor, și să te ferești de acelea, prin care-l dumerești mai greu. Căutând astfel de chipuri, tu nu-l plictisești, nu-l obosești, nu-i furi timpul.

Cu toate acestea câte chipuri de-a fura vremea omului prin vorbire de prisos! De obicei oamenii nu știu de unde să nceapă și se socotesc datori ori s'o ia dela Tata Noe, ori să povestească o mulțime de lucruri lăturașe, care nu țin de miezul povestirii. De atâtea ori, se trece vreme lungă, până să ajungi a înțelege ce vrea omul care vine să-ți spuie ceva!

Aceasta arată ce mare lucru este a ști să vorbești! Cu atât mai folosit ești însă când știi a spune frumos ce ai de împărtășit cuiva. Atunci nu numai că nu plictisești omul, dar el începe a gusta cu plăcere spusese tale. În loc de a i se urî, deschide ochii mari și te ascultă mai pe îndelete.

catedrale. Vom avea prin aceasta firul întreg al unei sute de ani de vorbire măiastră pe acel vestit amvon. Se înțelege, va fi mult de scris, dacă s'ar apuca cineva să înșire acum măestria fiecărui vorbitor, ce materii a descusut înaintea ascultătorilor, care au fost trăsăturile fiecăruia. Aceasta este o bogată pagină din trecutul celei mai alese vorbiri religioase, dovadă că **Pierre Fernessole**, autorul cărții pomenite mai sus, s'a apucat a scrie despre aceasta mai multe volume. Noi, apucându-ne a scrie despre o materie ca aceasta, nu avem de gând să intrăm în adâncul ei. Ne mărginim numai la scurte trăsături despre începutul ei și voim să arătăm aici cum vorbirea frumoasă desfătează auzul, este ascultată cu drag, moaie inimile și luminează mințile. Vom arăta aceasta prin câteva scurte mărturii despre puterea vorbeii alese, dovedită prin cuvântările lui Lacordaire.

Deși d. **Dem. Dobrescu**, fostul primar, de câte ori scrie câte un articol, tot ia predica peste picior, ca un soi de vorbire fără viață și fără urmare (vezi **Adevărul** dela 11 lunie și 2 Iulie a. c.), totuși graiul lui Lacordaire davedește ce urmări grozave poate avea asupra cugetului vorbirea înaripată. De aceia se cuvine să ne oprim puțin asupra lui.

3. Lacordaire a fost la început avocat. El a simțit însă chemarea lui Dumnezeu. După câțiva ani de avocatură, s'a lăsat de ea și a luat drumul slujbei bisericești. A ajuns preot și, după câteva însărcinări pe care le-a avut, a început să predice în paraclisul liceului **Stanislas** din Paris, în 1833.

Parisul a avut totdeauna predicatori mari, dar ce a fost atunci a rămas de pomină. Deși Lacordaire nu

avea decât 31 de ani, odată s'a zvonit în Paris că la „Stanislas” se vorbește cum nu s'a mai auzit.

La cuvântările lui, se îngrămădeau bărbați ca **Chateaubriand**, **Lamartine**, **Victor Hugo**, vestiți scriitori de atunci. Despre vestitul avocat **Berryer**, se spune că, ajungând prea târziu, când încăperea gimea de lume, a intrat pe fereastră.

Deși vâlva lumii nu înseamnă mult, fiindcă poate fi un foc de paie și o aprindere de o clipă, totuși cu Lacordaire n'a fost așa. Faima lui s'a păstrat până la sfârșit.

Dela treapta la care a ajuns la „Stanislas”, numele lui a mers tot crescând, pentru a ajunge la culmea dela Notre-Dame.

Dela cât se dovedise el însă la „Stanislas”, lumea atât de mult s'a însuflețit, încât s'a mișcat pentruca vorbirea lui să poată răsună într-o încăpere mai largă. De aceia o solie de oameni aleși, precum **Contele de Montalembert**, mulți studenți, între care tânărul **Ozanam**, celce avea să fie cunoscut mai târziu ca un condei de seamă în slujba cugetării creștinești, s'au dus la arhiepiscopul Parisului și i-au cerut să învoiască lui Lacordaire să poată vorbi la Notre-Dame.

Deși Arhiepiscopul Quélen ar fi trebuit să se bucure, totuși el a stat mult la gânduri, până ce să facă aceasta. Ca orice lucru nou, vorbirea lui Lacordaire trezise oarecare împotriviri în tabăra bisericească. Arhiepiscopul nu se putea să nu fie seamă de aceasta. Cererea făcută în 1833 a fost împlinită abea în 1835. Dar atunci a fost spre deplina încântare a tuturor și a arhiepiscopului.

După cea dintâi cuvântare, la 8 Martie 1835, acesta i-a mulțumit foarte mișcat și l-a numit „un nou prooroc” și „urias al cuvântului” în fața miilor de ascultători dela Notre-Dame.

4. Dacă ar ceti cineva azi ziarele de atunci ale Parisului, s'ar simți ca în fața unei noutăți zguduitoare.

Atitudini oratorice.

Catedrala Notre-Dame, unde, în cele din urmă, Lacordaire a fost admis ca predicator.

Jeci nu înseamnă aceasta că e de folos să știi cum vei spune?

Nici vorbă, și iată de ce nu e fără temei a ne întreba și a sta de vorbă despre ceice au fost meșteri ai cuvântului, despre ceice au știut să spuie bine și frumos ce aveau de vorbit, încât lumea să alerge cu grămadă să-i asculte.

2. Anul acesta, s'a sărbătorit în Paris suta de ani de când vestitul predicator **Lacordaire** și-a început cuvântările sale, în marea catedrală Notre-Dame din Paris. Amintirea a părut atât de vrednică de-a fi scoasă la iveală mai viu, încât s'a făcut nu numai o scurtă pomenire a celor petrecute atunci, ci s'a pornit un șir întreg de cuvântări, despre valul de vorbire măreață și aleasă care a fost deschis prin Lacordaire și urmat de alți meșteri ai cuvântului, până în ziua de azi.

Ele au început a fi tipărite, încât vom avea o largă înfățișare despre chipul cum s'a vorbit la Notre-Dame, dela Lacordaire până azi. Până acum a ieșit volumul I, cu titlul de **les Conférenciers de Notre-Dame**. În el, e vorba de 2 din meșterii cuvântului din vremea aceia: **Lacordaire** și **de Ravignan**. Au să urmeze însă și alte volume, care să ne zugrăvească pe toți meșterii vorbirii, care s'au perândat pe amvonul marei

În adevăr, așa l-a gustat lumea de atunci. Ziare ca **Journal des Débats**, **le National**, **le Constitutionnel** au scris pe larg despre acest eveniment ivit în Paris. Toate pomenesc de „îngrămădirea peste seamă (concours prodigieux)” a celor veniți să-l asculte, despre „îmbulzeala ne mai auzită (affluence inouïe)” a celor ce în fiecare Duminică veneau tot mai mulți. Ziarul **Quotidienne** din 19 Martie 1835 scria: „Toate păturile din sânul obștii erau de față. Deputați, judecători, ostași, oameni de litere, de știință, din lumea artelor, cum și o mulțime de tineri dela Politehnică, Drept și Medicină se îngrămădeau acolo, încă cu mult înainte de începerea cuvântărilor „(vezi Fernesse, **les Conférenciers de Notre-Dame**, pag. 74).

Pe atunci, era cu atât mai greu și mai neașteptată o asemenea îngrămădeală la niște cuvântări religioase, cu cât erau numai 4 ani dela revoluțiunea din 1830 și 31. Se porniseră mari mișcări împotriva Bisericii. În acest din urmă an, fusese pustiită biserica Saint-Germain l'Auxerrois.

Pomenind despre acea vreme, scriitorul neamț **Heinrich Heine** povestea unui ziar nemțesc despre ce văzuse în Franța. Era puțin după 1830... „Vechea religie s'a dus cu rădăcină cu tot. A căzut în descompunere. Marea mulțime a Francezilor nici nu vrea să mai audă vorbindu-se de acest hoit și-și ține batista la nas, când e vorba de Biserică” (vezi tot acolo, pag. 10). Așa scriu și alții în vremea aceea, precum **Jules Janin**, **Louis Veuillot**.

Cu toate acestea, abea a răsunat glasul lui Lacordaire, și toată acea lume a rămas spânzurată de cuvântul lui. Ziarele mănate de duhul lui Voltaire scriau mândre de această noutate (**le Courrier Français**, **le Censeur**). Odată a început o nouă orientare, care nu era numai o modă.

Una din vestitele jucătoare ale teatrelor de atunci din Paris, tragiandiana **Rachel**, se afla la o cuvântare a lui Lacordaire la Notre-Dame. Privea țintă spre predicator și nu înceta de a plânge. La sfârșitul cuvântării, un vecin i-a spus: „Mare artist e Păr. Lacordaire!”

— Ah! i-a spus tragiandiana, el e cu totul altceva și cu mult mai pre sus de aceasta! (vezi tot acolo, pag. 65).

La moartea lui Lacordaire, Monseniorul **de la Bouillerie** a rostit aceste cuvinte: „Sub boltile catedralei Parisului, mii de oameni vin să primească Sf. Împărtășanie. Întrebați-i cine i-a făcut creștini. Mulți vă vor răspunde că cea dintâi scânteie care a aprins din nou credința lor a fost fulgerul care a tășnit din omul acesta” (pag. 78).

Toată lumea deschidea atunci porțile pentru a pofti pe Lacordaire. Fiind poftit odată (16 Februarie 1841 la ministrul justiției, a găsit masă mare de 40 de tacâmuri, în palatul ministerului. Bourdeau, fost ministru al justiției a șoptit la urechea unui vecin: „Cât de ciudată întoarcere a lucrurilor în lumea aceasta! Dacă în vremea ministeriatului meu aș fi poftit la masă un călugăr dominican, a doua zi ministerul ar fi fost ars”. De unde atâta schimbare în duhul unei lumi întregi, în zvăpăiata gloată a Parisului, care cu 5 ani înainte pătrunsese în palatul arhiepiscopului și sfărâmasese ce găsisese?

Nu se poate tăgădui, în mare măsură, prin vorbirea măiastră a lui Lacordaire. El a înlănzit o lume întreagă și a făcut-o să privească altfel, gânduri de care mai nainte nu voia să audă. 5. Nu poate nimic cuvântul? Nu se îndreaptă lumea prin predici?

Din toate acestea se vede ce mare lucru este a pune temei pe cuvânt. a-ți peria chipul vorbirii! Deși nu oricine poate fi mare meșter al cuvântului, de măsura lui Demostene, Bossuet, Lacordaire și alții din feluritele ramuri ale vorbirii, dar, oricum, poți ajunge a spune limpede și frumos ce ai de spus și atunci străbați mai ușor până la inima omului.

Din cele de mai sus, am văzut ce poate cuvântul. Marea mulțime nu nădăjduște să ajungă la aceasta, dar înțelege că vorba este o frumoasă unealtă și deci nu trebuie a-și lăsa în paragină o zestre care se află în fiecare om. Oricine trebuie să năzuiască a spune lămurit și frumos ce are de spus, fiindcă mai ușor îți ajungi ținta în felul acesta.

Arhim. SCRIBAN

VERITABILUL

Rouge **RITZ**

E NUMAI CU MARCA

IMPRIMATĂ PE BATON IN TUB

ȘI PE REZERVĂ

EXCLUSIVITATE: SAM LOBL & FIU, BD. MARIA 30.

Frumusețe prin igienă!

Secretul unui ten tânăr și curat.

O față curată și îngrijită vă dă înălțătate în profesiunea d-v. și în societate, căci inspiră mai multă simpatie decât o față galbenă, aspră, plină de coșuri și șârcituri. Dar pentru a dobândi și a vă menține farmecul și frăgezimea tinereței, nu întrebuințați fel de fel de farduri la întâmplare! Urmați sfaturile igienei, singurele nevătămătoare și care vă dau o frumusețe adevărată. Am scris pentru

BON
Gratis

Rog trimiteți-mi gratis broșura No. 7 (Acest bon se va tăia și trimite lipit pe o cartă postală.)

d-v. broșura No. 7 pe care v'o trimitem cu plăcere pe baza bonului alăturat. În această broșură găsiți multe sfaturi pentru îngrijirea tenului, pentru îngrijirea gurei și a dinților, a mâinilor etc. În două zile primiți în mod gratuit broșura No. 7 dacă trimiteți chiar azi bonul către

Laboratorul Vorel
Piatra-N.

Când am solicitat un post într-o Orchestră Simfonică de Doamne, Directorul mi-a declarat că nu e de ajuns să știu cânta perfect, ci trebuie să am și o înfățișare plăcută. Ce păcat! Imi neglijasem tenul! Fața imi era plină de pori dilatați și de coșuri cari dădeau obrazului meu un aspect neplăcut și ofilit. Celelalte Doamne din Orchestră, imi spuse Directorul, se serveau regulat de Crema Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă), celebra Cremă de Paris, și astfel își mențineau tenul frumos și catifelat. După trei zile de aplicare, tenul meu s'a făcut limpede, curat și fraged. Atunci, pe lângă că am obținut postul cerut, am și atras atenția unui domn bogat care mi-a cerut mâna. Cred că cea ce face ca Crema Tokalon, culoarea albă, să fie mai eficace decât orice alt preparat sunt: smântâna proaspătă și udelemnul predigerate, conținute în ea.

De vânzare la toate farmaciile drogheriile și parfumeriile din țară. Noi preturi reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, la Lei 60.—.

Gratis: Orice cititor al acestui ziar poate obține o frumoasă cutie de lux conținând Cremă Tokalon (atât roză cât și albă) și diferite culori de Pudră Tokalon. Trimiteți 15 Lei în mărci postale pentru acoperirea cheltuielilor (porto, ambalaj etc.) la adresa Serviciului Publicității TK, secția 18H București I. Str. Sft. Ionica No. 8.

PENTRU

VACANȚĂ

îmbrăcați-vă

LA VULTURUL DE MARE CU PESTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

170 RAZAÇA 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR-21

Băile Pystian (Cehoslovacia)

CARDINALUL VERDIER LA BĂILE PISTYAN

Reprezentantul Vaticanului la congresul catolicilor dela Praga. Cardinalul Verdier, a vizitat în timpul concediului Băile Pystian, unde bea cu plăcere apele termale tămăduitoare.

ROMANII LA PISTYAN

La Băile Pystian (Ceho-Slovacia) au sosit, în anul acesta, până la 15 Iulie, vreo 260 vizitatori din România.

SEZONUL ESTE ÎN TOIU, LA BĂILE PISTYAN

Punctul culminant al evenimentelor societății îl constituie serbările de pe strand, în băile Eva, feeric luminate, cum se vede din fotografia de mai sus.

O ORHESTRĂ SLOVENA

La serbările etnografice, cari sânt date pentru public, în fiecare an, la Băile Pystian, nu lipsesc niciodată țărani, muzicanți slovenii în costumele lor naționale.

MAX BAER S'A CĂSĂTORIT

Cunoscutul boxeur s'a căsătorit cu Miss E. Sullivan.

GEMENI CARE SE CĂSĂTORESC CU GEMENE

La San Diego, în California, s'a oficiat căsătoria fraților gemeni Roy Calvin Sebring și Ray Alwin Sebring, cu surorile gemene Louise și Lois Coats. Căsătoria s'a făcut în urma unui anunț în ziar. Atât tinerii cât și tinerele au câte 22 de ani.

CALENDAR

1707. Se urcă pe tronul Moldovei Mihail Racoviță.
1886. † compozitorul ungar Franz Liszt, în Beyreuth (*1811).
1906. † tribunul Sever Ioan Axente (*1821).
1914. † asasinat oratorul și politicianul francez Jean Jaurès (*1859) (alăturat chipul).

1

1798. În lupta navală -dela Abukir amiralul Nelson distruge flota franceză.
1907. † profesorul și juristul român Ștefan C. Șendrea (*1842).
1914. Germania declară război Rusiei: începutul războiului mondial.
1934. † Mareșalul Paul Hindenburg de Beneckendorf. (alăturat chipul) (*1847).

2

216. înainte de Chr. Hannibal învinge pe Romani la Cannae.
1868. * la Atena Constantin, regele Greciei (†1923).
1931. † profesorul Ștefan Longinescu (*1865).
1932. † fostul cancelar austriac d. Ignaz Seipel, în Viena (*1876) (alăturat chipul).

3

1492. Columb pleacă din Palos (Andaluzia), în prima călătorie pentru găsirea unui drum spre India pe la apus, care-l va duce la descoperirea Americii.
1769. S'a născut la Ajaccio Napoleon I Bonaparte.
1872. * regele Hoakon VII al Norvegiei, în Charlottenlund lângă Copenhaga.
1895. † botanistul român Dimitrie Brândza (*1846) (alăturat chipul).

4

1860. * Scriitorul Knut Hamsun, în Gudbrandsdal (†1935) (alăturat chipul).
1875. † poetul de basme Hans Christian Andersen, în Copenhaga (*1805).
1889. † Poeta Veronica Micle (*1853).
1914. Anglia declară război Germaniei.
1930. † Compozitorul Siegfried Wagner, în Beyreuth (*1869).

5

1660. † pictorul spaniol Velasquez în Madrid (*1599) (alăturat chipul).
1835. * profesorul român Constantin Erbiceanu (†1913).
1836. * politicianul român Anastase Stolojan (†1901).
1914. Muntenegru declară război Austro-Ungariei. Austro-Ungaria declară război Rusiei.
1923. † filologul ceh Vratoslav Jagic membru onorar al Academiei române (*1848).

6

1651. * scriitorul francez François Fénelon de la Mothe la Cambrai (†1715) (alăturat chipul).
1854. * prof. Dragomir Demetrescu (†1926).
1879. † profesorul Ștefan Micle (*1820).
1887. † scriitorul, juristul și politicianul român Gheorghe Crețeanu (*1829).
1914. Serbia declară război Germaniei.

7

VERONICA MICLE

de AL. IORDAN

La mănăstirea Văratice din județul Neamț, unde se dusesse spre a-și petrece vacanța, poeta Veronica Micle a murit de o congestie cerebrală, în ziua de 4 August 1889. Sfârșitul ei neprevăzut a pus capăt unei vieți ce ar fi trebuit să meargă numai pe căi însoțite, cunoscând darurile cu care această femeie era înzestrată de natură; glasul sorții și oamenii din juru-i, i-au umbrat însă traiul, făcând-o să cunoască amărăciuni destule. Chiar și dragostea pe care Veronica Micle a nutrit-o pentru genialul Eminescu, i-a adus nu numai extazul sublimului ei sentiment ci și mult sbucium sufletesc care a făcut-o să scrie: „Cine poate zice că iubirea, cea gingașă simțire ce leagă două inimi împreună, cea scântee divină, ce dă naștere atâtor fapte mărețe și sublime, iubirea care subjugă lumea întreagă, poate să devină numai pentru mine o rătăcire, o degradare, o crimă!...”

Veronica Micle s'a născut în județul Năsăud în ziua de 22 Aprilie 1850. În Ardeal n'a stat decât până la vârsta de 2 ani, când părinții săi, Ana și Ilie Câmpăneanu s'au stabilit la Iași. Tatăl său murind încurând, Veronica a crescut prin îngrijirile mamei sale, care s'a străduit să-i dea o educație aleasă, înscriind-o după absolvirea cursului primar, la școala centrală de fete, din acea localitate.

Ca școlăriță Veronica era una din cele mai bune eleve, datorită unei inteligențe vii care o ajuta să prindă cu înlesnire lecțiile. În anul 1863, la examenul de fine de an, profesorul universitar Ștefan Micle, care se afla în comisiunea examinatoare, îndrăgostindu-se de gingașa făptură și de râsul cristalin al Veronicăi, o ceru în căsătorie dela mama sa. Aceasta, entuziasmată de situația socială și materială a lui Micle, nu vru să țină seamă de cei 28 de ani, care o despărteau pe copila sa, de profesorul universitar și o determină să-i accepte propunerea.

Frumoasă, tânără, vioaie și inteligentă, desigur că Veronica a însemnat restul zilelor tăvărășului ei de viață, care până la moarte i-a arătat o încredere oarbă și un nemărginit respect. Fatalitatea însă a vrut ca în inima ei să se aprindă scânteele sfintei iubiri pentru poetul Mihail Eminescu, care-i robise inima, încă înainte de a-l cunoaște, prin înălțimea gândirii poeziilor sale și prin armonia cuvintelor în care și le sculpta. În paginile „Convorbirilor literare” și ale „Familiei” ea îi urmărește cu nesăț publicațiile, apoi într-o zi zăbind portretul poetului în casa lui Titu Maiorescu își dă seama de simțirea tainică ce i-a robuit sufletul și pe care o va mărturisi mai târziu în poezia intitulată „La portretul unui poet”. Căci în acea vreme Veronica făcea deja parte dintre mănuiitorii de condei publicând chiar câteva nuvele în „Curierul Român” sub pseudonimul **Corina**.

În anul 1873 plecând la Viena împreună cu soțul său îl cunoaște pe poet; după acest an, el revine la Iași și vizitează, împreună cu ceilalți membri ai Soc. Junimea salonul literar al Veronicăi, cuprins și el de dragoste pentru fermecătoarea poetă. În toamna anului 1877, Eminescu părăsește Iașiul chemat la București ca redactor la „Timpul”. Scrisorile pe care cei doi îndrăgostiți și le trimit, vorbesc atât de intensitatea simțămintelor lor, cât și de stima pe care amândoi o păstrau bătrânului soț al Veronicăi.

În toamna anului 1879 Ștefan Micle se stinsese, răpus de o răceală contractată în timpul unei vânatori, lăsând pe soția sa singură, fără o situație materială prea strălucită, care să o lipsească de grija educației celor două fete ale lor, Virginia și Valeria. Ea totuși luptă cu îndârjire, îndurerată de pierderea suferită prin moartea soțului ei. Venind la București se reintâlnește cu Eminescu și dragostea lor se aprinde cu tot mai mare patimă. Versurile poetului vorbesc atât de clipele lor de fericire, cât și de cele în care îndoiala îi sbuciumă sufletul. Căci Veronica cuprinzând în ochii minții înălțimea în care genialul său iubit planează, îl aseamănă cu o piramidă ce va rămâne peste veacuri și de aceea îi spune:

„Și dorești a mea iubire... prin iubire pân' la tine,
„Să ajung și a mea soartă azi de soarta ta s'o leg;
„Cum să fac când eu micimea îmi cunosc atât de bine,
„Când mărețta ta ființă poate nici n'o înțeleg?”

Și aceste versuri ca și toate celelalte publicate în „Curierul Român”, „Columna lui Traian” și „Convorbiri Literare” cuprind o notă de accentuat lirism, în care cu multă gingășie și sinceritate poeta își înfățișează sentimentele. Deasemenea e de necontestat faptul că Veronica Micle, a fost marea inspiratoare a lui Eminescu, așa după cum a fost scriitoarea George Sand pentru Musset, gingașa Beatrice pentru Dante și frumoasa Laura pentru Petrarca, fapt care rezultă din însăși mărturisirea pe care i-o face poetul: „Ceea-ce era mai adânc, mai ascuns în sufletul meu, privirea ta le-a scos la lumina zilei!”.

SEZONUL VOIAJULUI

Plecând la băi sau în excursii nu uitați flaconul cu **Alcool de Menthe de Ricqlès**

Vă fereste de indigestii, crampe de stomac, greață, amețeli, răul de mare.

Alcool de Menthe

de Ricqlès să nu lipsească din trusa dv. de voiaj.

INCÂTUȘATĂ DE REUMATISM

A început în genunchi, s'a transmis la brațe, ceafă și spate

Surpriza provocată de efectul lui Kruschen

Caracteristica reumatismului este că se furiează pe nesimțite — ca și bătrânețea — și, fără să-ți dai seama, la un moment dat te pomenesti cu totul în posesiunea inamicului, care este acidul uric. Iată ce i s'a întâmplat acestei doamne: —

„Am suferit pentru prima oară de reumatism acum zece ani”, ne scrie ea. „Am început în genunchiul stâng și în gleznă care s'au umflat iar durerile m'au silit să merg schioabă și să mă vait mereu. Apoi am simțit reumatismul în brațul drept, așa că numai puteam dormi noaptea. Durerile au devenit din ce în ce mai violente și s'au transmis deodată la ceafă, umeri și spate. Atacurile dureau de obicei de obicei trei până la patru zile. Reumatismul devenise general și nu puteam ridica bratele fără să gem. Am cumpărat un flacon de Sels Kruschen, l'am luat și efectul lui m'a surprins. Durerile au încetat, umerii mi s'au revenit și acum lucrez cu mai multă putere. Am crezut că voiu deveni invalidă și că voiu îmbătrâni înainte de vreme; dar nenorocirile acestea nu s'au întâmplat și acum sunt vioaie și viguroasă încât pot să-mi văd de casă, de bărbat și de trei băieți ai mei, ceea ce datorez fără nici o îndoială produsului Kruschen”. (D-na E. M. G.)

Sels Kruschen micșorează mai întâi vârfurile ascuțite ale cristalelor de acid uric — cari provoacă durerile reumatice — și apoi le dizolvă cu totul.

Sels Kruschen se vând în mai mult de 120 țări și se pot obține acum și în România la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de 95 lei flaconul.

Doamnelor, Domnișoarelor

Pentru prima dată în țara noastră s'a pus la dispoziția publicului feminin, un mijloc nou și modern de a-și îngriji igiena lunară.

„TALEX” e bandajul igienic care corespunde tuturor cerințelor; Fiind făcut din vata de celuloză cea mai fină, e foarte absorbant și oferă protecție sigură.

Grație nenumăratelor straturi de vată și datorită unui procedeu special „TALEX” e desodorant.

Bandajul „TALEX” vă dispensează de spălat, după întrebuințare se poate arde, sau tăiat în bucăți se dizolvă în apă. Fiind eficient la îndemâna tuturor. Ideal pentru acasă, birou, vilegiatură, școală etc.

În cutii de 6 și 12 bandeje. La principalele farmacii, drogerii și parfumerii.

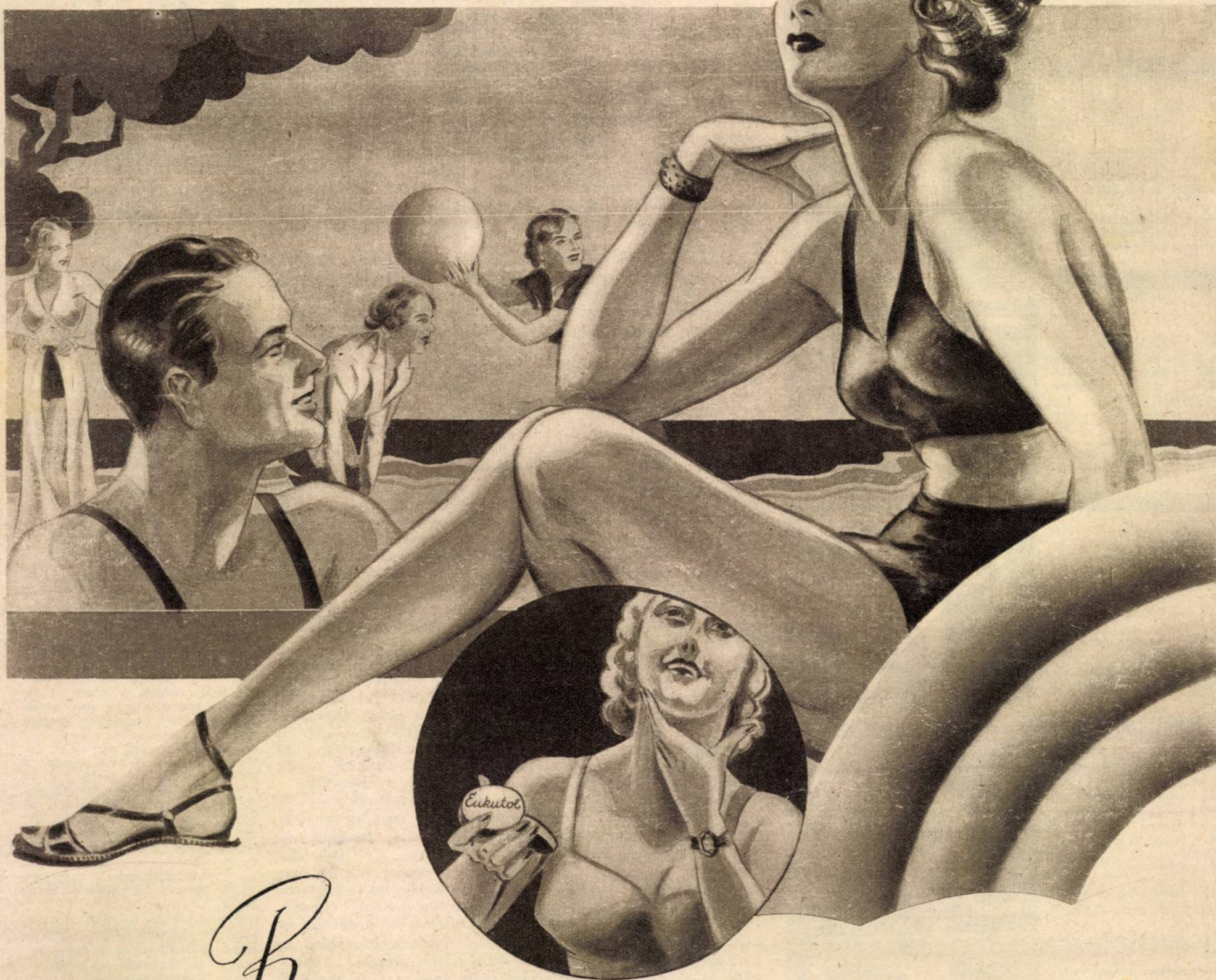
KOMOL

idealul colorant de păr
al doamnei elegante

* = născut
† = mort

Frumusețea PIELEI

depinde de CREMA pe care o întrebuințați

ROLUL UNEI CREME DE PIELE este simplu. Totuși, este absolut necesar ca ea să pătrundă adânc în porii pielii, până la dermă*) partea dedesubt a epidermii, pentru a-i menține vigoarea, fermitatea. EUKUTOL este o cremă care apără pielea. Ingredientele care o compun sunt de natură organică, de aceea ea este ușor asimilată de celulele dermii, pe care le întărește. Întrebuințând EUKUTOL, procurați epidermii toate substanțele de care are nevoie pentru a se menține tânără, fermă și catifelată.

*) Pielea se compune din două părți: una vizibilă, epiderma, și alta invizibilă, derma. Atât timp cât derma își menține vigoarea, fermitatea, tenul este ferit de sbârcituri; trebuie deci să faceți totul pentru a menține fermitatea dermii.

INTREBUINȚAȚI
CREMA DE PIELE

Eukutol

CEL MAI BUN TONIC AL EPIDERMII

ANUL IX No. 446

7 AUGUST 1935

10 LEI

REALITATEA ilustrată

Petrache Lupu omul care a vorbit cu Dumnezeu, un cioban simplu și curat la suflet, a atras la Maglavit o mulțime dornică să se mântuie de păcate, spre îndreptarea a cestei lumi.

O nouă bibliotecă

Miercuri 31 Iulie a avut loc la Academia Comercială din București, solemnitatea punerii pietrei fundamentale a unei noi biblioteci. Au participat la această solemnitate domnii Dr. C. Angelescu, ministru Instrucțiunii; I. Răducanu, fost ministru, directorul Academiei Comerciale; prof. V. Slăvescu; prof. Gr. Trancu-Iași și numeroși profesori, inspectori și licențiați ai Academiei Comerciale. Fotografia noastră arată momentul în care d. dr. Angelescu pune piatra fundamentală a clădirii care va adăposti noua bibliotecă.

Elevii bursieri la școala „Bata” au plecat Joi, 1 August, la Zlin

Dela stânga la dreapta: Soare I. Valeriu, Poenaru Ion, Atanasescu Ion și Golestan Mircea, cari reușind la concursul instituit de revista noastră au plecat Joi din București la Zlin, la școala „Bata”, unde vor rămânea ca elevi bursieri timp de trei ani.

CASTELUL REGAL DIN BANLOC (BANAT)

Ex-Regina Elisabeta a Greciei și-a stabilit reședința la Banloc, în Banat, în fostul castel al conelui Caracsony pe care l-a cumpărat nu de mult. Săptămâna trecută s'a oficiat în castel un parastas pentru Regele Ferdinand I. Fotografiile noastre înfățișează castelul și pe ex-regina Elisabeta într'un grup de ofițeri și de notabili în fața monumentului eroilor, unde, cu prilejul solemnității parastasului, d. gen. Oprescu, ține o cuvântare.

Din prima tinerețe...

Ralph Barr, un elev de școală, în vârstă de 15 ani din Glasgow este cel mai bun țintăș. El a câștigat numeroase premii în Bisley și a participat la întrecerea pentru premiul acordat de regele Angliei. Într'un viitor războiu, Ralph Barr nu va risipi în zadar muniția statului!

Iată cum se înfățișează femeile-soldați din Havana

Cinci mii de femei tinere din Cuba s'au înrolat în armată. Uniforma lor este asemenea celeia pe care o poartă în fotografia noastră, d-ra Milly din divizia militară feminină a Cubei.

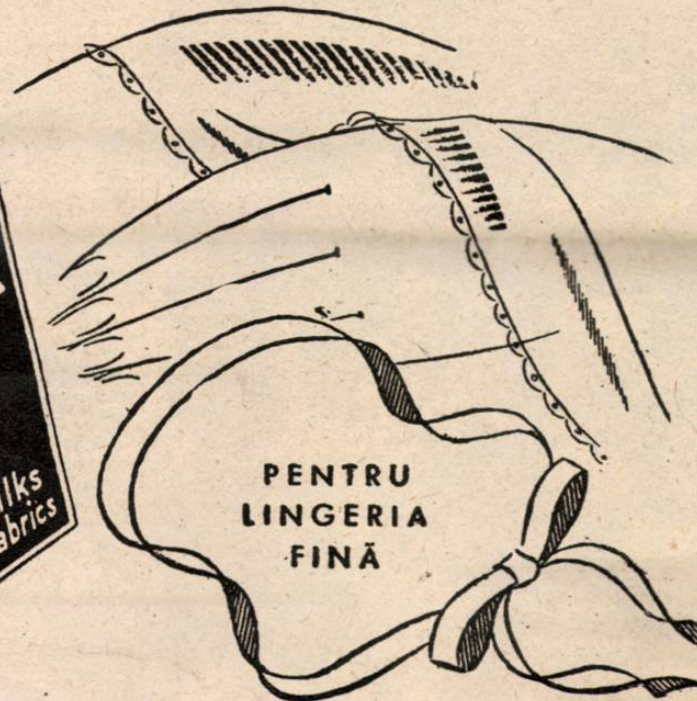
Jamboreea dela Spala

La Spala, în Polonia se ține jamboreea cercetășească din anul acesta. Marea calitate a acestor întruniri de cercetași stă în aceea, că se leagă prietenii între copiii diferitelor națiuni. În fotografia alăturată, un grup de prieteni cercetași, unguri, englezi și polonezi. Dedesubt, corturile indiene ale tinerilor cercetași polonezi.

O mătase fină să
ție oare așa de pu-
țin?

Păstrați lingeriei Dv. de
mătase aspectul lucrului
nou spălând-o numai cu
fulgi de săpun LUX.

PENTRU
LINGERIA
FINĂ

Peste 60.000 de oameni au venit la Maglavit să-l vadă pe omul care a vorbit cu Dumnezeu.

Intamplările dela MAGLAVIT

1. Greu să aduni lumea. — 2. Darul de sus. — 3. Mărgăritarul în palma prostului. — 4. Puterea care doarme. — 5. Adevăratele adunări ale poporului. — 6. Deșteptii orbi. — 7. La alții. — 8. Prilejuri pierdute.

1. CÂT de anevoios este să aduni lumea la un prilej unde ai nevoie de ea! Ce simțiri scuturătoare trebuie să stârnești în adâncul ei, pentru ca să vezi pâlcurile de oameni răspunzând năvalnic la chemarea ta!

De câte ori este nevoie de mulțime, oamenii se silesc s'o ademenească cu băutură, cu gologani, cu făgăduințe. Acestea le știu prea bine ceice se zbat să aducă pe cât mai mulți la adunările politice. Pe ei întreabă-i ce-i costă și câte nădușeli îi trec, pentru că să strângă „poporul” și să se laude apoi că au avut 10-20-30.000 de oameni la cutare adunare, dacă în adevăr vor fi avut gloate atât de umflate!

Iată însă că la Maglavit lumea a venit de pretutindenea, fără nicio chemare. Așa s'a zvonit că o minune s'a întâmplat într-o depărtare a Doljului, și mii de suflete au zvonit în toată țara. Parcă ar fi fost chemate de un glas tainic, valuri de oameni s'au răpezit să vadă pe omul și locul minunii.

Acesta fără îndoială este un însemnat fenomen al vieții obștești, de care se cuvine a sta de vorbă pe larg. Este toată pricina a ne întreba: Cărui fapt tainic se datorește că atâta mulțime se mișcă nechemată de nimenea? Cum se face că atâtea lucruri se trambitează, vrei să le

SUS: Pelerinii au adus la locul sfânt lumânări și sticle de ulei în cantități mari.

STÂNGA: Ciobanul Petrache Lupu vorbind poporului, a spus în graiul lui simplu, a dat sfaturi înțelepte.

aduci la cunoștința tuturor, vrei să urnești lumea la cutare treabă sau ispravă: Luna Bucureștiului, a Brăilei, a Galațului, a Iașului, și până la urmă afli că doar orașenii dacă știu de el! Oamenii de departe habar n'au de ce mișcă la Galați, la Brăila, de chemările care li se fac.

Ceeace altfel se dobândește cu atâtea osteneli, la Maglavit s'a dobândit cât ai bate din palme. Lumea îndată a fost acolo în păr.

2. O! apoi acesta e un dar negândit. Te găsești deodată în fața unei vii simțiri a mulțimii, pe care o poți folosi în chipul cel mai rodnic. Ce nu poți întemeia pe ea! Spre câte poți s'o hotărăști! Marile simțiri ale norodului sunt arme care pot fi folosite ca nici unele altele, fie spre bine, fie spre rău. Un cuvânt, și ea este în stare a face cele mai negândite jertfe. Tot un cuvânt, și poți dezlănțui din sânul ei cele mai blăstămate patimi.

Este mare lucru să se găsească omul meșter care să-și dea seamă de clipa fericită și să se apuce a o întrebuința cu pricere. În adevăr, clipa vine, dar trece. Ea ajunge o treaptă

culminantă. Dacă găsește pedeci, dacă nu întâlnește împrejurări care s'o salte, ea se întoarce iar în adâncul sufletesc din care a pornit și așteaptă alte împrejurări prielnice. Noi am fost dăruiți acum cu mărgăritarul dela Maglavit. În adevăr, nu e o greșală a privi un astfel de fapt ca o mană din cer, ca un noroc din cele mai uimitoare.

La locul unde s'a arătat Dumnezeu lui Petrace Lupu, vin oameni din toate părțile de se'nchină. Mulțimea nu vine numai din satele din jur, ci și de departe, cale de mai multe zile.

Auzi dumneata ! în mijlocul vieții amorțite pe care o trăim noi, în mijlocul ticăloșiilor care ne bântuie, care năvălesc dela oraș la sat, în mijlocul păcătoșirii tot mai simțite și mai dureroase a satelor, — iată-ne, din curat senin, cu o foire de lume, cu o aprindere de suflete, pe care noi, prin puterile cele obișnuite, n'o puteam stârni. Trebuia să fi muncit ani și ani, pentruca să ți se adune dintr'odată, fără surle și vestire, fără stăruință pentru ieșirea călătoriei pe drumul de fer, zeci de mii de oameni !

Unde sunteți vlădici, preoți și călugări, ca să prindeți în vasele voastre această ploaie binefăcătoare ? ca să semănați peste acest ogor de aprinsă simțire, arat, așa, dintr'odată și pus la îndemâna voastră ?

Mai stați la gânduri ? Nu vedeți că toată mulțimea este la picioarele voastre ? Nu vedeți că ea e gata să vă asculte, când atât de nepăsătoare este la graiurile voastre în alte împrejurări ?

lute la treabă, că împrejurările acestea nu vin când vreți ! Ne-a venit la vremea Rusaliilor, care este vremea suflării Duhului și a întăririi sufletelor.

Nu întârziati, fiindcă toată această mulțime, precum ne-a venit, așa se duce, dacă nu găsește cine să grijească de ea, dacă nu se găsește omul care să îndrumeze sufletul ei.

Dar ce vedem ? Suntem în primejdia de a perde prilejul. Deși îndată s'au găsit preoți înțelegători ai clipei de față, care și-au dat seamă ce înseamnă darul acesta, venit cu totul pe neașteptate, totuși s'au găsit alții, care s'au lăsat mânați de mințile fără înțelegere despre chipul lucrării lui Dumnezeu.

A fost de ajuns ca un condei de ziarist să înceapă a terfeli cele date ca petrecute la Maglavit, pentruca unii să stea la gânduri, pentruca alții să ceară amestecul medicilor.

Lasă că ce a scris ziaristul Ciocărdia este un zero, ca putere de înțelegere a faptului, alt zero, apoi, ca pricepere de a descoase faptele ; dar aici e nodul întregii întrebări ?

Cel mai însemnat lucru aci nu este faptul obiectiv, adică dacă Dumnezeu vorbit-a sau ba, arătat-u-s'a ori nu ciobanului dela Maglavit ; ci faptul obștesc este

ciobanul Petrache Lupu, omul care a vorbit cu Dumnezeu.

că „s'au clătit mulțimile”. Imi vine mulțimea mânăță de un simț religios, și eu să trec peste aceasta și să chem medicii?

Da ce treabă au ei? Dumnealor au stricat zvâcnirea dela Zmeeni, pe care noi, preoții, am fost niște slăbănogi că n'am apărut-o. Ce s'a făcut acolo a fost o mișelie. Au biruit din pricina noastră.

A fost un prilej scăpat. Acum tot noi să facem la fel cu prilejul mai mareț dela Maglavit?

3. Asta ar însemna să pui mărgăritarul în palma prostului. Iți vine pe dea-gata darul nebănuț; iți vine un câștig, față de care cele dela lotărie sunt un fleac; iți vine în palmă sufletul unui popor, să-l întorci ca un aluat, să-l îmboldești spre cele mai vrednice hotărâri, — iar tu să-i dai cu piciorul? să

Nu este decât o mică mânăș-tire Hodoș-Bodrogul din e-parhia Aradului. Totuși și acolo este mare năvală de închinători în preajma zilei de 15 August. Cele mai mișcătoare fapte de pietate se săvârșesc atunci de creștini. Ei își cercetează cugetul și se supun la cele mai grele fapte de pocăință.

Sunt de nebagat-în-seamă acestea? Dar ele sunt o temelie pe care se pot zidi cele mai sfinte hotărâri. Mari îndreptări sufletești, mari potoliri casnice și obștești se pot dobândi pe calea aceasta. Ai în mână sufletul neamului. El ți se destăinuiește, așa cum era pe vremea lui Vasile Lupu și Constantin Brâncoveanu. Sufletele care, obișnuit sunt căzute și scăzute, păcătoase și nărașe, simt însă scăpărări prin care poți săvârși, în adâncul lor, cele mai curate îndreptări și înnoiri. Nu se pot săvârși pe altă cale. Intr'un chip și mai mareț, fiindcă e mai neobișnuit, se pot dobândi acestea prin cele petrecute la Maglavit. Avem înaintea noastră o clipă de simțire și de trezire.

Sufletul neamului ni s'a destăinuit cu zăcămintele lui. E o clipă aleasă, pe care numai orbul n'are s'o vadă și

În pagina aceasta sunt câteva aspecte de la adunarea din Sâmbăta trecută dela Maglavit. Grupuri, grupuri, pe malul Dunării au sosit oameni în Maglavit, unele cortegii cu preoți în frunte, să vadă pe omul care a vorbit cu Dumnezeu.

spui să se rostească medicii? Medicii asupra faptului religios!!!

Da unde vă găsiți, oameni buni? alungați norocul dela voi?

Deci nici medicii, nici d. Ciocărdia nu sunt de ascultat în asemenea împrejurare, ci sufletul norodului. El s'a mișcat și cere învățătură și cârmuire.

Domnul Hristos a spus să nu dai peatră celui ce-ți cere pâne. Ce cere mulțimea zecilor de mii venite la Maglavit? Nu pâne?

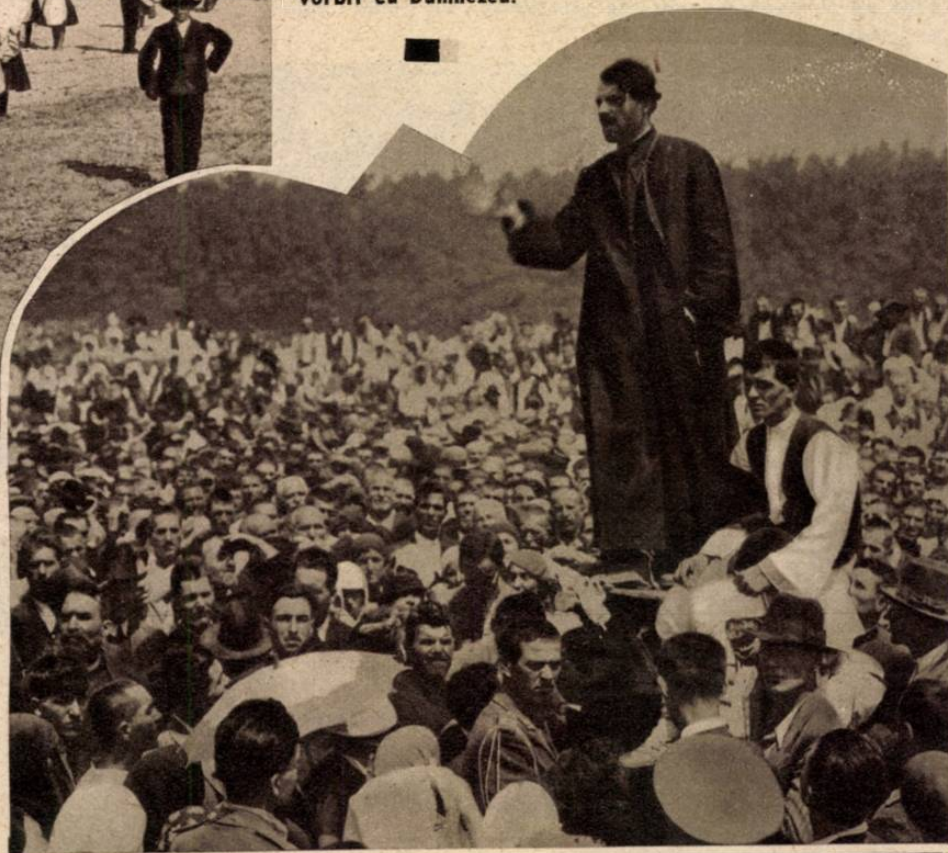
Atunci de ce ne dăm la o parte și-i dăm peatră? De ce lăsăm să aibă cuvânt la o asemenea noutate, pe un d. Ciocărdia, care nu e în stare s'o tâlcuiască?

4. URIAȘUL CARE DOARME. — Ehe! ce mare dovadă sunt cele petrecute la Maglavit despre ce doarme în sufletul neamului! Peste toată poighița de amortire religioasă, peste toată abaterea din căile lui Dumnezeu, peste toată înstrăinarea dela credință, în care trăim, uite că odată a ieșit la lumină simțirea religioasă, care zace tăcută în sufletul neamului. Ii trebuia numai scânteia care s'o aprindă. Acum s'a aprins. Așa a fost și la Zmeeni. Noi am lăsat stăpână flecăreala celor cari nu știu să zidească, dar știu să strice tot ce nu intră în scurta lor înțelegere, și așa clipa aceea s'a pierdut. Ce înfăptuiri mari se puteau împlini de atunci! Sufletul poporului totdeauna este așa. Noi nu trebuie să-l lăsăm pe seama celor ce au slăbit credința în Țara Românească și socotesc că tot dumnealor trebuie să mai aibă cuvânt și acum.

Nu, domnilor! Sufletul neamului nu se înțelege cu clănțaneala de cafenea, nici cu sporovăielile din cluburi. El dă dovada că se mișcă la cu totul alte șoapte decât prin ce socotiți a-i împărtași voi. Deci să-i vorbească ceice știu a-i grăi din cămara acelor șoapte.

5. Până în ziua de azi, poporul nu se mișcă decât tot la marile prilejuri ale credinței. Când este hramul Sfintei Paraschiva la Iași, mulțimea vine cu miile, din mari depărtări, să se închine la moaștele Sfintei. Veneau și sub Ruși, din Basarabia, și sub Nemți, din Bucovina. Pentru credința lui, nu au fost granițe.

Așa vine la hramul Înălțării dela Mânăstirea Neamțului, din cele mai depărtate sate ale județelor dimprejur. Așa vine la prăznuirea Sfântului Ioan cel Nou dela Suceava, la 24 Iunie. În vremurile mai bune, veneau zeci de mii. Eu am fost anul trecut acolo, anume ca să-mi dau seama de ce este. Deși sărăcia a mai împuținat numărul închinătorilor, totuși erau mii de oameni veniți. Unii erau dela Peatra-Neamțului, adică dela o mare depărtare până la Suceava, unde se găsesc moaștele Sfântului.

(Foto-Bermann-Realitatea)

numai nătângul n'are s'o folosească. Preotul cu suflet de păstor nu poate trece peste ea.

Eu sunt profesor de Pastorală la o facultate de teologie. Trebuie să vorbesc pentru a arăta ce înseamnă asemenea fapte. Nu se poate să las în picioare numai tâlcuiri ca-ale d-lui Ciocărdia.

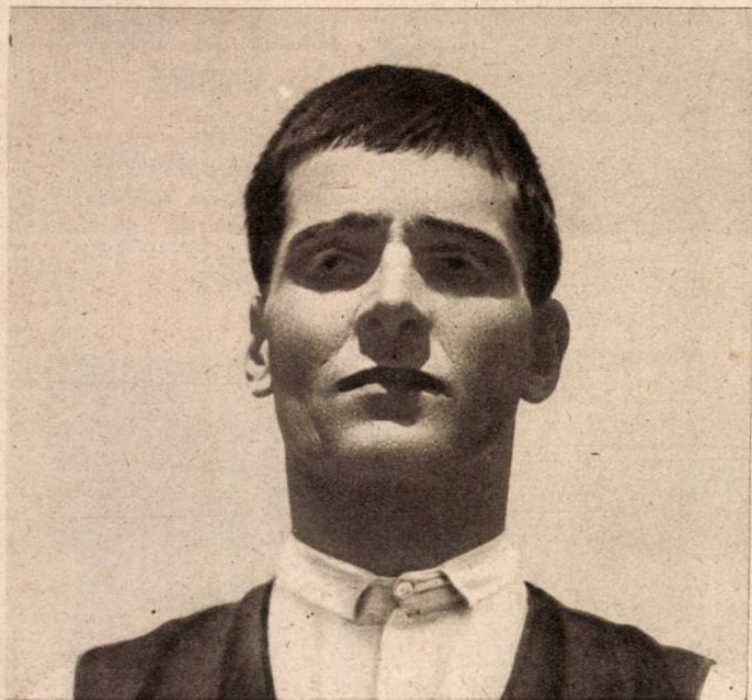
6. OCHII AU ȘI NU VĂD. — Eu înțeleg ca, în asemenea materii, tot omul să-mi spuie ce vede. S'a întâmplat la Maglavit așa și așa. Poate spune fiecare.

Dar a veni apoi să-mi tâlcuiști cele văzute sau aflate, acestea e altceva. Aici trebuie altă pregătire pentru înțelegerea fenomenelor sufletești. Și mai cu seamă, dacă-mi vorbești pe temei religios, apoi să poți să te descurci față de atâtea alte fapte, arătate ca vorbiri ale lui Dumnezeu către om.

Dar orășanul nostru de azi, îmbăcsit de ideile obișnuite despre religie în deobște, este unealta cea mai neinstare de a înțelege și a tâlcui fenomenul religios. El va spune că nu se poate, fiindcă „minuni în vremea noastră nu cred a se mai face”.

Cu o asemenea armătură, ce vrei să înțelegi și să alegi din faptele dela Maglavit? Vei începe a bate darabana închipuirii, amăgirii, întunecării minților nepregătite, fiind numai tu mintea aleasă, și apoi faci harcea-parcea din toată mișcarea.

Mai târziu ai să te lauzi că ai „distrus iluziunea populară”, că „ai salvat-o din mrejele unei vrăji în care închipuirea mulțimii cade ușor”.

Așa s'au sculat și se laudă acum unii cu desființarea „scorniturii” dela Zmeeni. N'au înțeles-o nici pe aceia, cum n'o înțeleg nici pe cea de azi.

la citește însă, înțeleptule, „Experiența religioasă” a filosofului-medic **William James**, carte vestită, și vei vedea că altfel se vorbește în asemenea materii decât te crezi înarmat a vorbi tu. Sunt încredințări sufletești ale omului, pe care nu orice orb le poate cuprinde și înțelege.

În împrejurarea de față, s'au apucat orbii să scrie despre ce nu se pricep. La o parte! nu e de nasul vostru!

7. Lourdes-ul din Franța n'a fost altceva decât tot un Maglavit. Ce potriveală negândită! Cea care a spus că a văzut pe Maica Domnului era tot o păstorită: **Bernadette Soubirous**. De atunci, Lourdes-ul a tot sporit. Azi e o înviere a ținutului, o naștere a unei vieți din nimicul ce era până la 1858.

Lourdes-ul e azi un așezământ al Franciei. În fiecare an, sufletele se umplu acolo de freamătul credinței și nenumărați betegi se vindecă.

Anul acesta, acum 2 luni, au fost acolo mari serbări, fiind de față Cardinalul **Pacelli**, trimisul Papii. Organele oficiale ale Republicii au arătat cea mai mare îmbrățișare către toată desfășurarea pioasă de acolo.

Ce era Lourdes-ul și ce e acum!

Dacă te-ai fi luat după ceice o iau deandoselea,... că de ce să ne luăm după o păstorită mărginită?

Azi însăși Republica ține seamă de ce s'a făcut pe urma mărturisirii unei păstorite. Trage însă și ea folos din acestea, după cum și neamul românesc va trage, dacă va ști ce să facă și dacă va reteza limbile de șarpe ale celor ce vin să ne umple cu înțelepciunea lor.

8. Franța n'a pierdut fericitul prilej care i-a venit în palmă atunci. Să-l pierdem noi pe al nostru? El poate rodi la fel.

Încă de când aveam Zmeenii, ziarul catolic unit **Unirea** dela Blaj se întreba cu oarecare răutate: Va fi oare vorba de un Lourdes românesc? Voiau ca numai ei să-l aibă pe al lor.

Noi am lăsat limbile de șerpi de atunci să improaște veninul lor în voie și am pierdut prilejul.

Mare păcat și mai mare pagubă! S'au pierdut câțiva ani în care se puteau face minuni.

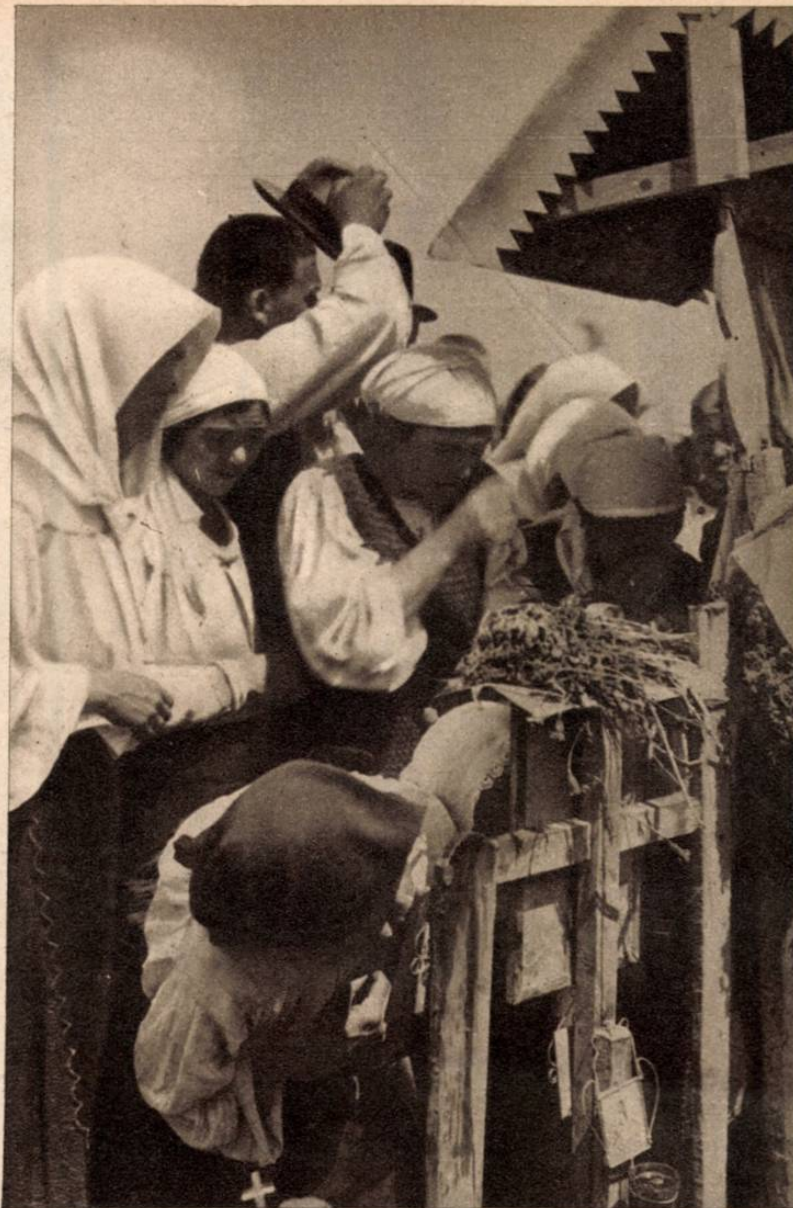
Să nu scăpăm prilejul de acum!

Arhim. SCRIBAN

La Maglavit, de bună seamă s'a petrecut o minune, căci ce-ar fi îndemnat altminteri pe toți acei mii de oameni cari au fost Sâmbăta trecută în pelerinaj — să nu cruce nici oboseala și nici cheltuiala și să vie dela depărtări mari să-l vadă pe Petrache Lupu, ciobanul care a vorbit cu Dumnezeu?

La Lourdes, în Franța pe la mijlocul veacului trecut, s'a întâmplat o minune mai îndolnică și cu toate acestea Lourdes-ul a devenit un loc de pelerinaj, unde mii de oameni, în fiecare an se reculeg și-și îndreaptă cugetul către Dumnezeu. Pentru ce să nu devină Maglavitul un Lourdes al României? Fotografia din stânga arată chipul lui Petrache Lupu; cea din dreapta, femeii închinându-se la troița ridicată pe locul unde Petrache Lupu a vorbit cu Dumnezeu.

(Foto-Otto Bönig—Calafat)

muștele
năteauă
perdelele

și totul în casă. Apărați-vă curățenia interiorului Dvs. distrugând muștele cu FLY-TOX!

FLY-TOX

UN
FACHIR

are puterea de a înflori o floare

DAR TAINA UNEI MIRESMĂ,

farmecul unei arome de primăvară care învâluie și subjugă, o are numai Apa de Colonia „Diavolo”.

Pentru ciasurile sufletești ale unei femei, fachirismul tulburător al parfumului „Diavolo”.

APA DE COLONIA
DIAVOLO
O CREAȚIE
D'ARGY

CRETOANELE

noastre aduce veselie în casă!

**LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE ÎN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co.

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

Tabără cercetășească la Bocșa-Montană

În localitatea Bocșa-Izvor, cercetașii bănațeni și-au instalat o tabără de vară, sub conducerea d-lui Prof. Mioc.

Fotografiile noastre înfățișează grupul de cercetași care se găsesc în tabără; baia și plaja de la Bocșa-Izvor și corturile cercetașilor bănațeni. În aceste locuri minunate, ei duc o viață sănătoasă.

(Foto I. Dreher, Bocșa-Montană).

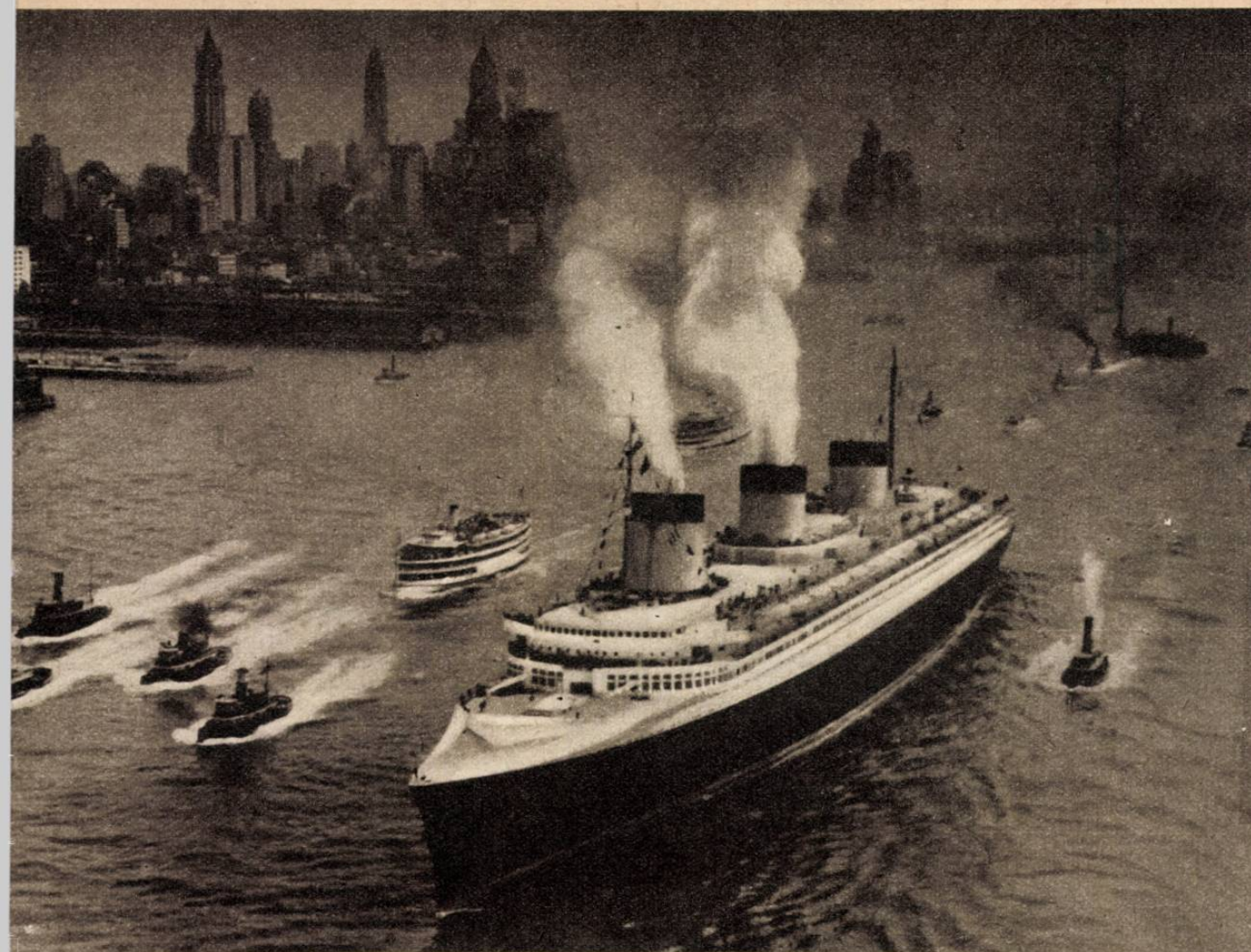
Excursioniști polonezi în România

Membrii Ligii maritime poloneze, „Morska” au făcut o excursie cu bărcile pe Prut până la Marea Neagră. În ziua de 19 Iulie ei au făcut un popas la Ripiceni în jud. Botoșani. Excursioniștii au fost în număr de 160, printre cari 50

doamne și 20 ofițeri. Ei au fost îmbarcați în 62 de bărci. Fotografiile noastre autoritățile românești care au întâmpinat pe excursioniști, având în mijlocul lor pe d. col. de ulani Machalski, conducătorul excursioniștilor. (în costum de vâslăș) și oaspeții la masă la fabrica de zahăr din Ripiceni. (Foto - „Lux” Ștefănești - Botoșani).

NU MAI E „PĂMÂNTUL
FĂGĂDUINȚEI”

TARA cu porțile ferecate, țara apărută împotriva năvalei streinilor, cu mai multă dârzenie decât minele de aur odinioară, țara unde călătorul întâmpină cele mai numeroase și neînchipuite greutăți, ca să pătrundă, nu se află nici în mijlocul deșertului Saharei, nici pe întinderile de gheață ale unuia din polii pământului. Țara aceasta, ea însăși un far scânteitor în mijlocul civilizației moderne, este Statele Unite ale Americii de Nord.

Toată truda ce și-a dat-o Columb ca să descopere noul continent, pare nimic, față de piedicile și amărăciunile ridicate ca niște bariere de granit, în calea acelor care împinși de nevoi, caută să pășească pe teritoriul Statelor Unite; căci, dacă n'ar fi aceste nevoi absolute, sau motive temeinice cari să-i împingă

sunt deportați, fără a se ține seama de vreo rațiune politică sau morală. De unde rezultă că țara socotită cea mai liberă din lume, în ceea ce privește emigrarea, e cea mai haină: pe teritoriul ei mișună cel puțin un sfert de milion de streini, intrați în mod fraudulos, cari pot să fie deportați dintr'un moment într'altul.

* * *

Vapoarele sosite din Europa, în special marile transatlantice franceze și italiene, ating țărmul din fața New-Yorkului în zorii zilei. De jur-împrejur, totul e cenușiu și posomorit; abia dacă se deslușesc luminile corăbiilor de patrulare și se aude șueratul ja nic al unui vapor de departe...

Nici o tristețe pe lume nu egalează acel moment. Colosul plutitor s'a oprit, ca să se îmbarce pilotul, venit într'o barcă mică, murdară și găfâind, parcă înfuriat sau plictisit că s'a deșteptat din somn prea de timpuriu.

Apoi, vaporul, după ce-a lăsat în urmă **Ambrose Lightship**, care-i o corabie-far, ancorată în larg, șerpuește încet de-alungul canalului **Narrows**, pe o apă uleioasă și verzuie.

Nu mai e Atlanticul, ci îmbrăcătura fluviului **Hudson**. Domol, masa uriașă alunecă pe lângă **Coney Island**, lăsând în dreapta coasta insulei **Long Island**, iar în stânga pe aceea a lui **Staten Island**.

Aci, e un nou popas și apare deodată scenariul impresionant al sgârie-norilor din Manhattan, pe care călătorii și-l arată unii altora plini de curiozitate. În stânga e **Bedloe Island**, cu statuia gigantică a Libertății. Noaptea insula e un far imens, scaldată

Vasul „Manhattan”, cel mai mare vapor construit în America, trece prin fața orașului Manhattan din New-York.

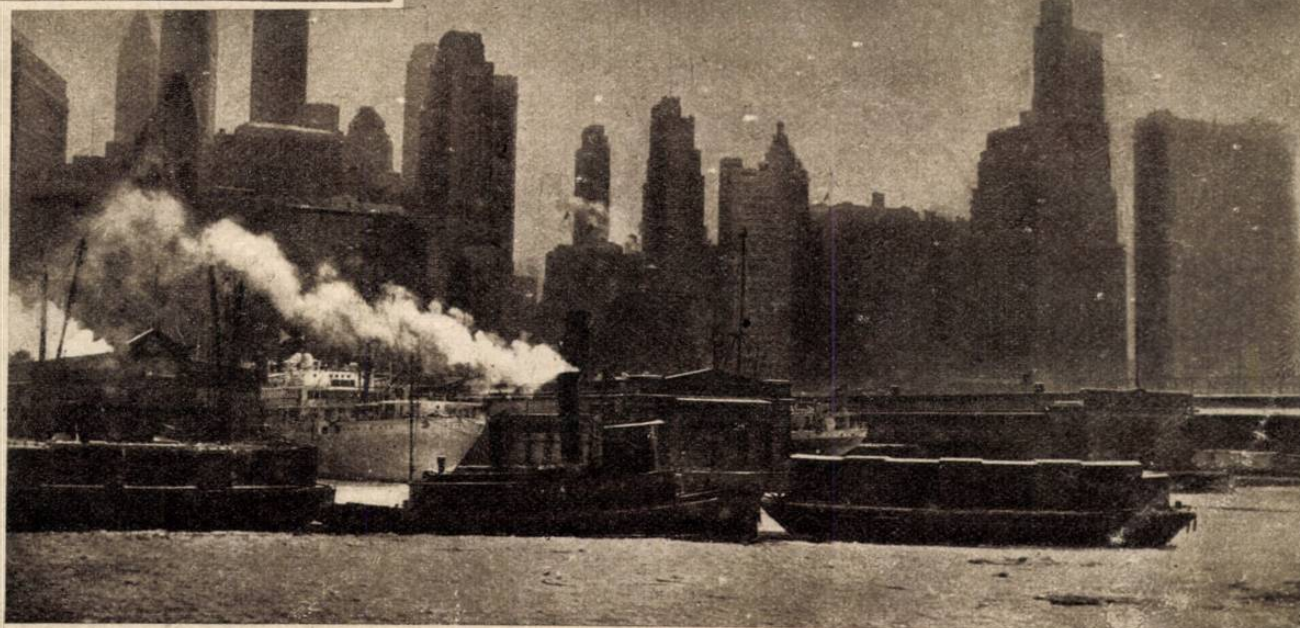
O vedere interesantă de iarnă, a portului New-York.

acolo, nici n'am înțelege dorința multor inși de-a se expatria în această țară care, dacă vreme de două sau trei veacuri a fost adevăratul „pământ al făgăduinței”, astăzi se sbate în cele mai cumplite dificultăți economice și politice; douăzeci și trei milioane de indivizi trăesc acolo, din tezaurul guvernului, iar de câțiva ani, trei milioane de tineri așteaptă în zadar să li se dea o îndeletnicire oarecare...

Cu toate acestea, atunci când cineva, de exemplu, ar dori să se ducă la New-York, are la îndemână două singure mijloace: sau în **cotă**, adică spre a se statornici definitiv acolo, sau ca **turist**, cu un permis de liberă petrecere, eliberat numai pe termen de șase luni, permis care la anumite cazuri poate să fie prelungit.

De asemenea, sunt și permise speciale pentru comercianți, turnee artistice, studii, dar în fiecare din aceste cazuri guvernul poate să retragă oricând permisul de ședere, obligându-l pe musafir să părăsească țara. Iar acei veniți în **cotă**, dacă ajung o sarcină pentru caritatea publică, sau se îmbolnăvesc,

Într-o lumină verde, asemenea unui monstru grotesc. Numai decât se urcă pe bord medicii serviciului sanitar, inspectorii serviciului imigrării, vameșii, ziaștii și puținii privilegiați, cărora li se îngăduie să vie în întâmpinarea rudelor și a prietenilor sosiți.

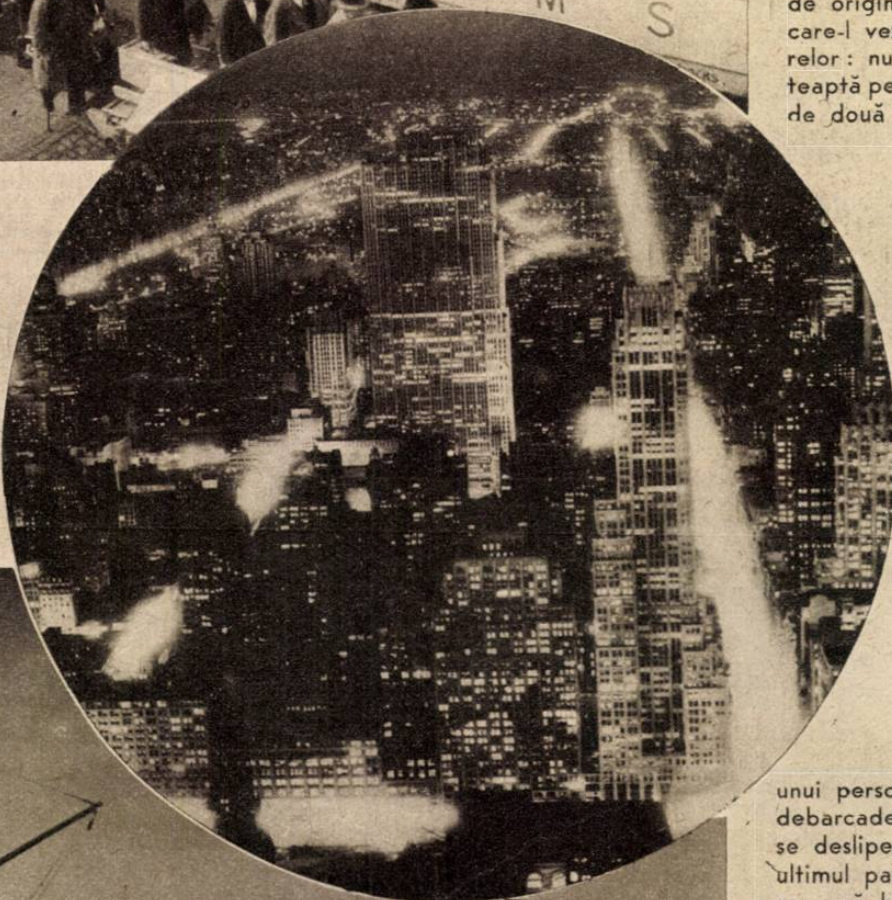
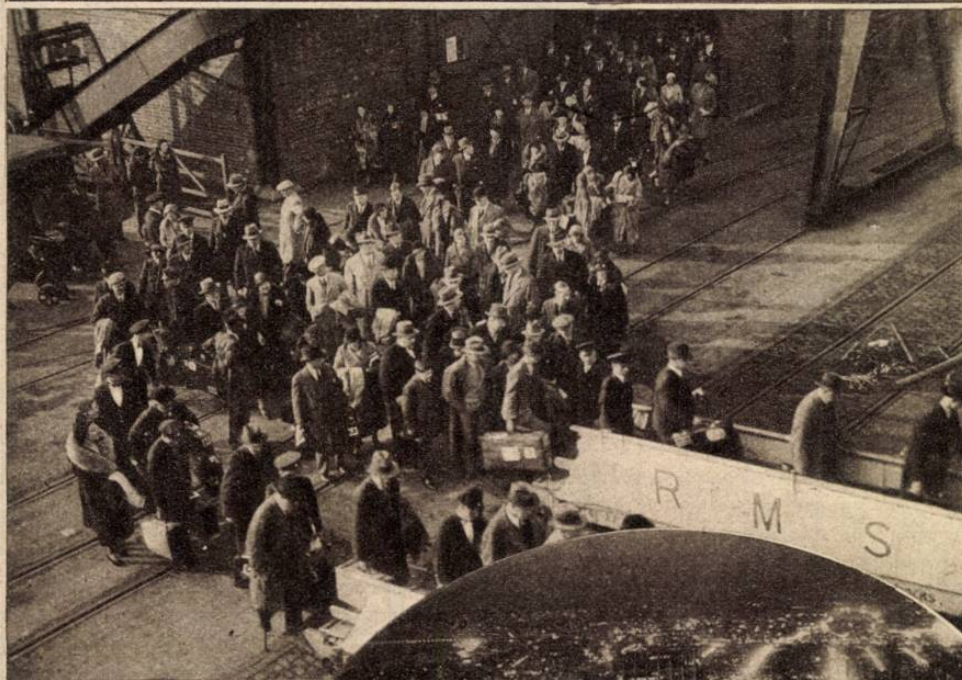
De jur-împrejurul vaporului poposesc alte vaporașe, mari și mici, **ferryboats**, bărci, poduri de vase și deodată cenușul de până atunci dispare, desvăluind aspectul multicolor al New-Yorkului, impresionant și fantastic. Insuși mirosul straniu al orașului e simțit de acei cari sosesc, după ce vreme de o săptămână am respirat aerul mereu proaspăt al Atlanticului...

* * *

Între timp, pe bord a început închișița. Pasagerii, în special acei de clasa III-a, sunt examinați cu migăleală și cel mai mic cusur fizic, bănuiala vreunei boale molipsitoare sau infecțioase, înseamnă sau refuzul absolut de-a pași în lumea nouă, sau trimiterea la carantină în **Ellis Island**, insula neliniștii și a durerii. Însă vizita medicală nu e totul. Vine apoi examinarea pașapoartelor, interogatoriul minuțios și enervant asupra tuturor faptelor dv. cele mai intime, asupra mijloacelor de trai, asupra motivelor adevărate, cari v'au îndemnat să veniți acolo, asupra garanțiilor economice pe cari le puteți da și cari să fie o cheazășie că nu veți trece a doua zi să îngroșați gloata cerșetorilor. Și mai e încă ceva; înainte de orice, vi se cere să faceți o declarație în scris, în care afirmați pe conștiință și onoare că nu sunteți anarhist, nici comunist, că nu vă trece prin gând să practicați bigamia, că nu intenționați să răsturnați cu forța guvernul american și nici să-l asasinați pe Președintele Statelor Unite. Pe urmă, veți răspunde și verbal acestor întrebări, iar în unele cazuri—să nu vă mire!—vi se vor lua și amprente digitale. Închișitorul vorbește puțin, își cunoaște bine meseria și nu se înșală lesne.

Apoi, dacă există cumva îndoeli, dacă garanția în numerar sau în scris depusă de o persoană cunoscută, nu pare suficientă atunci veți fi condus la **Ellis Island**.

Nici o autoritate în lume n'o poate întrece pe aceea a Departamentului Muncii din Washington și a Comisariatului Emigrării: **Ellis Island** poate să fie locuința dv. pentru o noapte, ca și pentru șase luni, sau mai mult și, aflându-vă odată acolo, nu veți ști dacă vă așteaptă un vapor, care să vă aducă înapoi în Europa, sau un remorcher care să vă de-

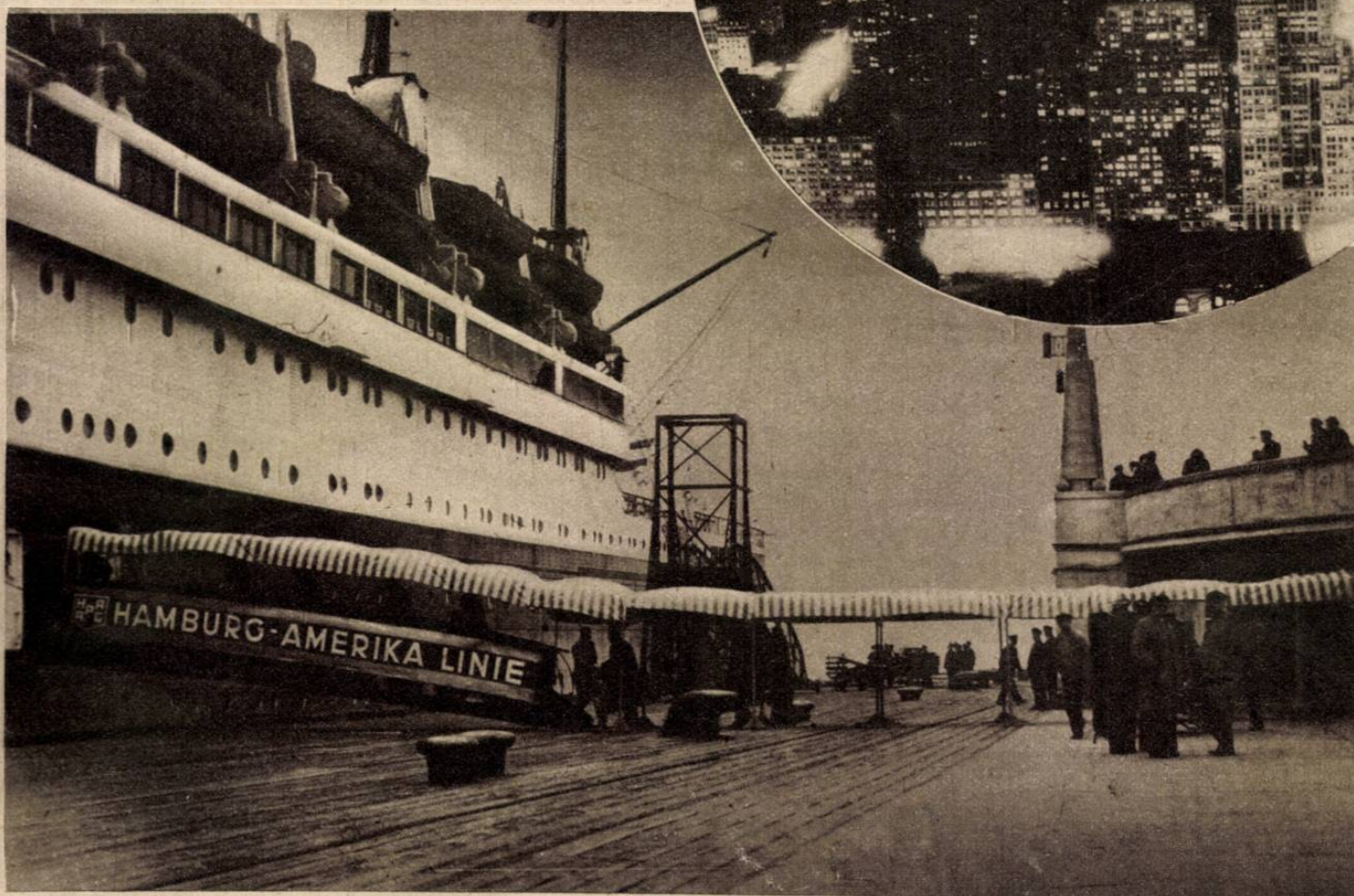

SUS: New-York-ul văzut din avion.

MIJLOC: Cum se frece dela chei pe vapor, în porturile bine amenajate.

DREAPTA: Într-o noapte de iarnă în New-York. Miile de lumini scântează. În dreapta se vede Str. 42 la stânga Time Square și în extrema stângă Broadway.

JOS: Călători excursioniști, imbarcându-se pentru o plimbare de Duminică.

unui personaj oficial, se înființează la debarcader, de unde nu se îndură să se deslipească decât după ce-a coborât ultimul pasager. Autoritățile din port spun că bătrânul face acest serviciu, zi la zi, de vreo cinsprezece ani!... Când vaporul s'a oprit și peste cheiu s'a aruncat puntea, începe fuga. Pasagerii trebuie să treacă la revizia vamală, lungă obositoare, migăloasă, apoi să schimbe primele saluturi, primele impresii ale revederii. Și când iese la soare, (dacă e!) liberi de-a se duce acasă sau la hotel, iată că a și apărut ziarul, cu portretul, biografia lor și toată cronică călătoriei.

Viața vijelioasă a New-York-ului le dă, prin ziarul acela, primul semn de viață nouă, primul salut: acum au intrat în vâltoare și nu vor mai putea să scape din ea, decât în ziua când un alt vapor, îi va aduce înapoi în țara depărtată de unde au venit și pe care, în multe cazuri, ar fi fost mai cuminte să n'o părăsească...

Bătrânul Mormon

DESTINUL GEMENILOR

NE aflăm, în timpul de față, în zodia „Gemenilor”, perioada cea mai norocoasă pentru copiii cari vin pe lume în perechi, ori în șir de câte patru sau cinci, cum a fost cazul de pomină al unei femei canadeze, o oarecare d-nă Dionne, cu cele cinci fete ale sale dela nașterea cărora se împlinește luna aceasta un an. Faimoasele surori gemene, din chiar ziua când au văzut lumina zilei, au dobândit avuție și celebritate, iar Regele Angliei botezându-le, au mai căpătat și titlul de „fine” ale M. Sale Britanice. Medicul lor, a trebuit să-și părăsească toată clientela, pentru a se ocupa exclusiv și în tihnă de „fiicele națiunii”. Singura nemulțumită de această glorie universală este mama lor, care-ar dori ca cele cinci creaturi scumpe să fie numai ale ei. Profităm de această ocazie ca să trecem în revistă ursita stranie a câtorva gemeni cari, pe lângă ziua lor de naștere, mai împart între ei și aceeași soartă. Savantul vienez Bauer, afirmă că există o strânsă legătură în evoluția a două ființe născute în același minut de aceeași mamă. Și citează câteva exemple. Doi gemeni, leiți la înfățișare, ajunseseră să trăiască până la vârsta de 80 ani, fără ca vreodată să se fi ivit vreo turburare mai pronunțată în sănătatea lor. Starea socială a fiecăruia din ei era cu totul deosebită: unul era becher și se ocupa cu afaceri în stil mare, iar cellalt se retrăsese la țară, unde-și vedea cu hărnicie de proprietățile lui, înconjurat de-o familie numeroasă. Aproape în aceeași clipă amândoi au fost loviți de același betesug: paralizia picioarelor și

vecinătatea drumului de fer, care duce dela Quimper la Chateaulin, unde administra în asociație o întreprindere modestă. François locuia la Quimper, iar fratele lui la Lorette, ceea ce înseamnă că între ei exista o depărtare de numai trei kilometri. În ziua de 15 Ianuarie 1898 amândorura li s'a furat toate economiile, în sumă totală de vreo treisute de franci. Peste o săptămână, în noaptea de 23 spre 24, pe la ceasurile 3, amândoi avură același vis: credeau că au pus mâna pe hoț. Săriră din pat, în prada unei neliniști mari, fiecare chemându-și fratele și răscolind ca niște smintți prin odăi, înnebuniți de durerea că nu puteau prinde hoțul. În dimineața următoare, aveau niște dureri de cap cumplite și numai cu mare greutate au isbitit rudele să-i stăpânească. Martin încercă să se arunce în apa râului dar fu împiedicat la timp de fiul lui și internat grabnic într-o casă de sănătate. La rândul-i, François, aproape la aceeași oră, căuta să se îndrepte spre malul apei, când fu deasemenea oprit și închis în același ospiciu.

Alt caz: doi gemeni din Germania, identici ca fizic și moral, dovediseră încă de copii aceleași înclinații și urmaseră aceleași studii. Numai răboiul îi despărți și fură trimiși pe fronturi diferite. Într-una din zile părinții primeau o scrisoare dela unul care, printre altele, spunea că se simte peste măsură de îngrijorat și abătut. Auzia voci stranii, șoptindu-i neîncetat în urechi și se credea bolnav fără leac. La câteva zile după aceea, le scrise și al doilea copil gemen, vătându-se de aceeași infirmitate. Când se întoarseră acasă, amândoi căzură victime ale aceleiași boli mintale.

Într-o lucrare vestită în cercurile științifice, „Crima ca destin”, profesorul Lange studiază cazul gemenilor criminali și găsește 13 perechi cari, trăind la distanțe simțitoare unul de altul săvârșiseră crime absolut identice în toate amănuntele. Găsește însă că ereditatea în crimă e mai rară la gemeni decât la copiii obișnuiți. În adevăr, la 17 perechi de gemeni, toți fii de criminali, s'au întâlnit foarte rari înclinații spre crimă și acestea numai la câte unul singur din doi gemeni.

Iată acum un caz și mai interesant: gemenii spanioli Galileo și Fernando M. semănau atât de bine încât lumea îi confunda mereu unul cu altul încă de pe când erau copii. În anul 1916, se aflau la o distanță de 100 km. și trebuia să fie

operați de apendicită cronică aproape în același timp deși până atunci nici unul din ei nu avusese simptomele acestei boale. Amândoi părăsiseră casa părintească, dornici să cuture lumea. Întâia faptă rea au săvârșit-o în același timp, cu toate că se aflau la 200 km. departe unul de altul, iar delictele fuseseră independente și diferite. În aceeași zi, își atraseră dela două tribunale diverse, câte un an de închisoare pentru „delict contra proprietății”. În timp ce-și ispășiau osânda amândoi au arătat o căință sinceră pentru rătăcirea lor și au fost dați ca exemple de purtare bună.

Și, ca să încheem, Ebert și Wolfgang L... doi gemeni din Germania, au constituit o faimoasă pereche de escroci excepționali pentru inteligența lor și un dar inventiv fără pereche. Reușiseră să stoarcă bani, cu o iscusință rară, la câteva sute de inși vestiți pentru sgârcenia lor. În cursul procesului și după, apărare cu îndârjire caracterul de adevăr al „inventiunii” și perfecta lor bună credință. Din închisoare, trimiteau autorităților petiții și descrierea faptelor în care se găseau născociri identice. De pe urma escrocheriilor, în 1916, Ebert ajunsese să ducă o viață pe picior mare și-și cumpărase un palat princiar, iar Wolfgang locuia într-o vilă romantică, înconjurat de secretari, funcționari, servitori în livrele și femei elegante...

Acestea sunt câteva cazuri studiate de știință. Bine-nțeleasă însă, cazuri negative și peste măsură de rare, întrucât se poate vedea lesne că multe alte perechi de gemeni s'au bucurat de o ursita norocoasă. În orice caz, e interesant de notat, așa cum afirmă Bauer, că foarte adesea — într-o soartă bună ca și într-una rea — gemenii dau impresia că ar fi aproape două părți ale aceluiași corp, atât de mult se aseamănă actele și destinul lor...

a. d. a.

GEMENI, GEMENI, GEMENI...!

Am adunat în această pagină o serie de fotografii înfățișând perechi de gemeni.

SUS: Tatăl a cinci perechi de gemeni: Harry Fifiel din Putnam, în statul Connecticut. Ultimii doi copii, născuți de curând, sunt încă în leagăn.

MIJLOC: În același dispensar din Roma, două femei care se aflau cu paturile alături, au adus pe lume, fiecare, câte trei copii deodată.

JOS: Fotografia canadienei Erneste Dionne, renumită mamă a celor cinci copii gemeni, din Corboil (Statul Ontario). Fotografia e făcută în anul trecut.

o supra-excitare psihică neobișnuită. Pe de-asupra, în scurtă vreme dela această întâmplare nenorocită, la fiecare din ei se ivi o tumoare la ochiul drept și crize violente de diabet. Ambii au murit în cursul aceleiași săptămâni.

Profesorul berlinez Loschke, citează cazul a doi gemeni cărora presiunea arterială li s'a urcat în același timp aproape îndoit decât cea normală. Unul din ei muri în urma unui atac, iar cellalt rămase paralytic. De asemenea, savantul Sidel ne spune întâmplarea altor doi inși, gemeni, cari au fost răpuși în aceeași zi de crize astmatice.

Psihiatrul francez Ball, enumără câteva cazuri de boli mintale, desvoltate concomitent la câteva perechi de gemeni. Iată un exemplu straniu de „vis identic”: Doi frați gemeni, Martin și François X... trăiau în

SCYLLA ȘI CARYBDA IN MAREA GALBENĂ

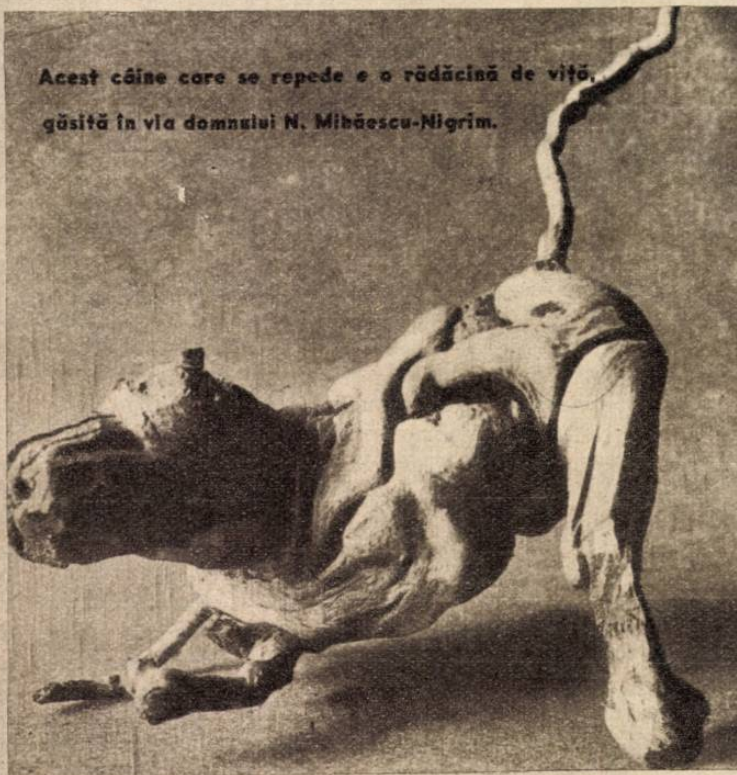
S'a descoperit în Marea Galbenă din China, o alcătuire curioasă de stânci, a căror înfățișare amintește în mod uimitor două babe care se ceartă.

Natura

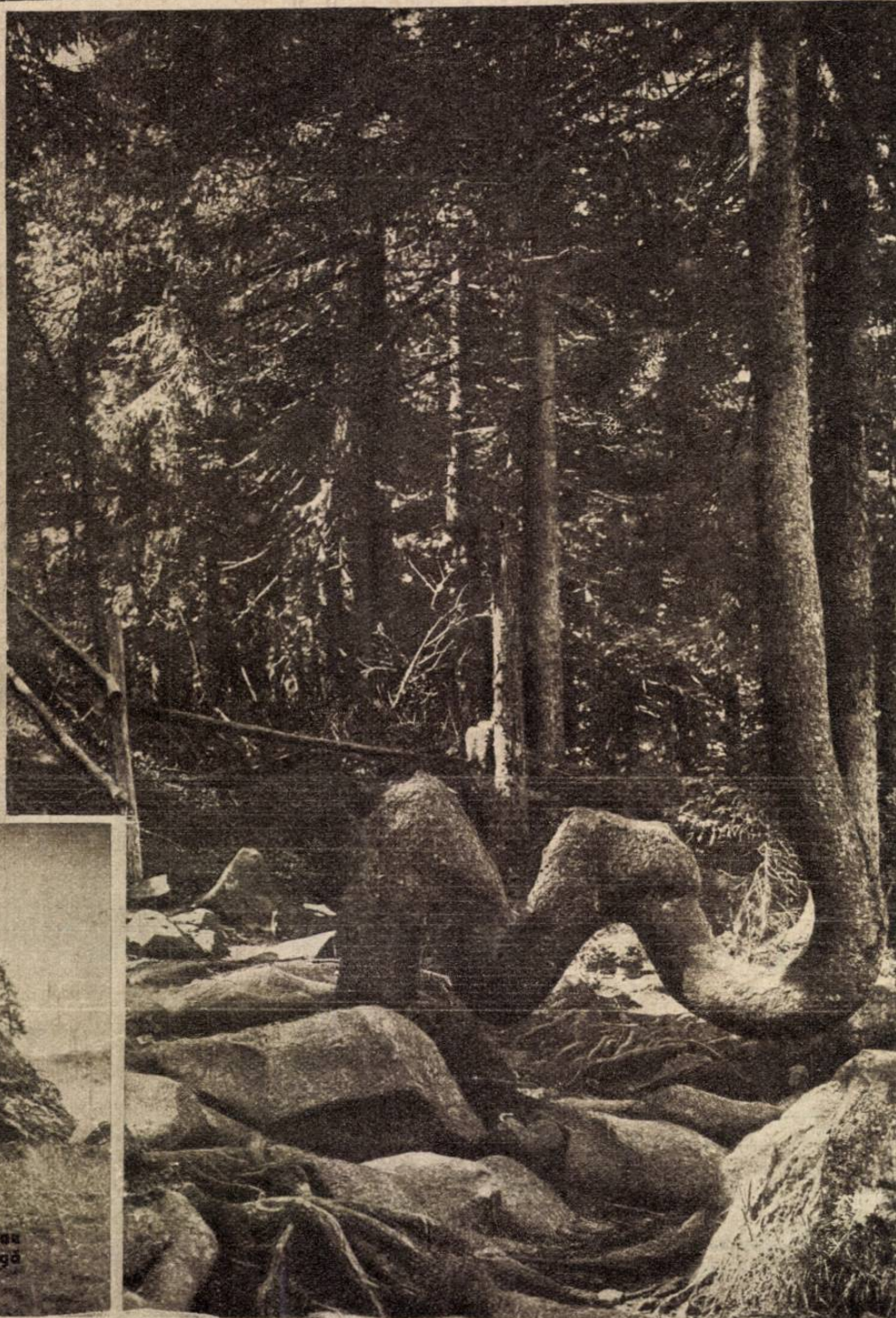
își caricaturizează opera

Acest câine care se repede e o rădăcină de vițel, găsită în via domnului N. Mihăescu-Nigrim.

N fața forțelor gigantice pe care le desfășoară firea, cu atâta precizie, cu atâta perfecțiune în cele mai mici amănunte, omul — singurul pe pământ, căruia i s'a făcut favoarea de a putea înțelege și admira opera naturii — rămâne înmărmurit. În munca ei neobosită — fără scop vizibil

sau pe care în orice caz să-l putem înțelege — natura pentru care timpul și spațiul nu se măsoară cu unitățile noastre meschine, creează continente întinse și oceane largi, munți înalți și prăpăstii adânci, creează, curcubeul de praf colorat depe aripile fluturilor și strălucirea de sîdef a perlelor din molusce; ea produce peșterile și vulcanii, ea face ca frunza să putrezească pe pământ și conduce nenumăratele reacțiuni subtile și complexe, care se petrec în vastul laborator al lumii minerale, vegetale și animale. Asemenea unui artist care și-ar petrece vremea creșd mereu opere de artă, frământând lutul amorf în forme sublime, pentru ca îndată ce-a dat chip unui gând și viață unei idei, să-și nimicească creația, spre a se apuca din nou de lucru, natura adună nourii, îi transformă în

La ferma din Breaza a domnului N. Mihăescu-Nigrim, se găsește un astfel de cartof, care amintește

Un trunchi de copac pe care frământat și vremea l-a făcut un monument al naturii. El se găsește lângă

UN CAPRICIU AL NATURII

În munții Harz din Germania, pe vârful Ahtermann, se găsește o pin care uimește pe toți călătorii care a căpătat numele de Pinul milă, din cauza formei sale, cu o cocoșă.

Un cartof pe care Natura l-a creat
aşa încât să înfăţişeze un căţeluş

În pragul peşterii unde se adăpostea cea de a doua; Carybda care era fiica lui Poseydon, zeul mărilor, şi a Geii (Pământul), fiindcă a luat câţiva din boii pe care Hercule îi luase de la Geryon, şi-a atras asupra-şi mânia acestuia, a fost lovită de trăsnetul lui Zeus şi prefăcută într-o prăpastie marină.

La noi, pe lângă Turda, în munţii Arieşului, o vale întreagă este acoperită de pietre mici, rotunde, care seamănă în bătaia razelor de soare, cu nişte monede de aur. O curmătură adâncă desparte valea aceasta de restul lanţului. Un voevod creştin fugind dinaintea păgânilor, şi-a luat averile cu sine. El era urmărit de aproape de duşmani, şi nu lipsea mult să cadă în mâna lor. Lipsindu-se de toate, el şi-a luat soţia şi fiica alături pe cal şi gonit cât putea. Deabia a făcut însă câţiva paşi şi s'a deschis în urma lui prăpastia care i-a împiedicat pe păgâni să-i mai urmeze, iar bogăţiile sale, aurul şi nestimatele, s'au prefăcut în peatră, ca să nu le poată lua urmăritorii.

Sunt nenumărate aceste legende şi toate îşi au obârşia în creaţiunile curioase ale naturii, care din piatră, din copaci, din rădăcini, şi uneori chiar din modeştii cartofi face monştri, fiare, şi chipuri omeneşti.

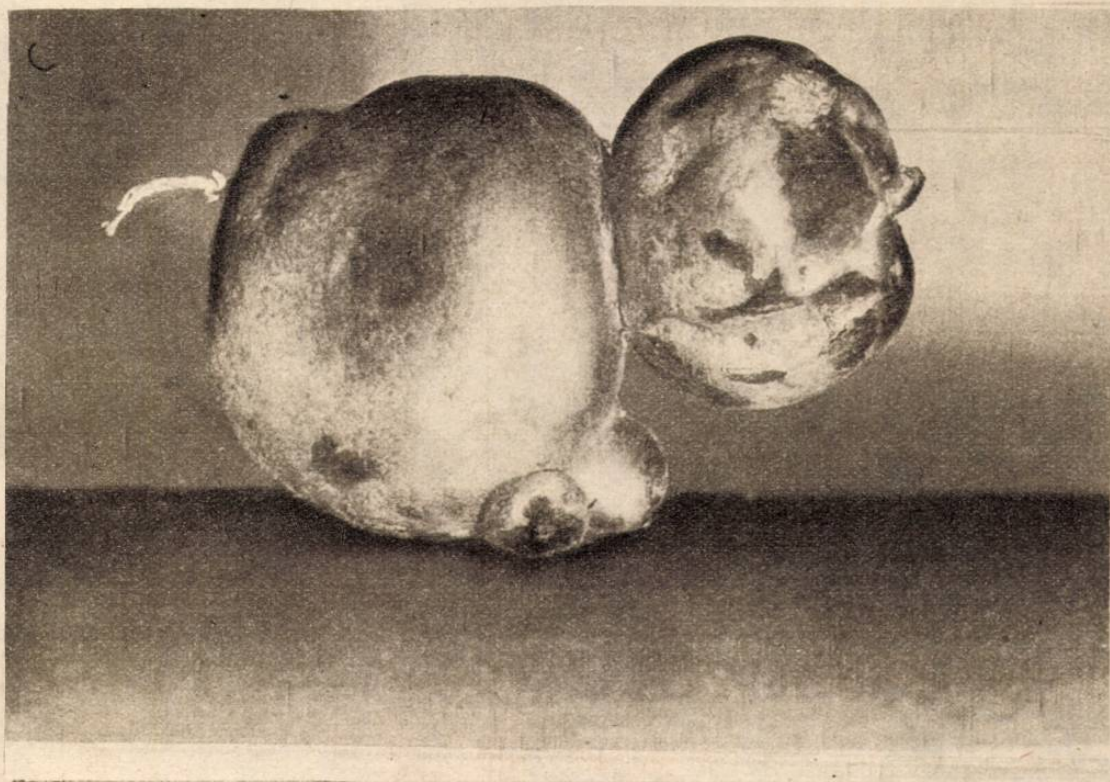
Dar poate toate acestea nu sunt decât în imaginaţia noastră. Natura îmbracă forme variate, iar noi suntem porniţi să le dăm o interpretare şi un nume.

n. c.

BONETA FRIGIANĂ

În Yellowstone Park din Statele Unite, o stâncă are această formă de bonetă frigiană.

Nu e un monstru mic, care imită pe cel din Loch Ness, ci este un cartof alcătuit în acest fel spăimântător.

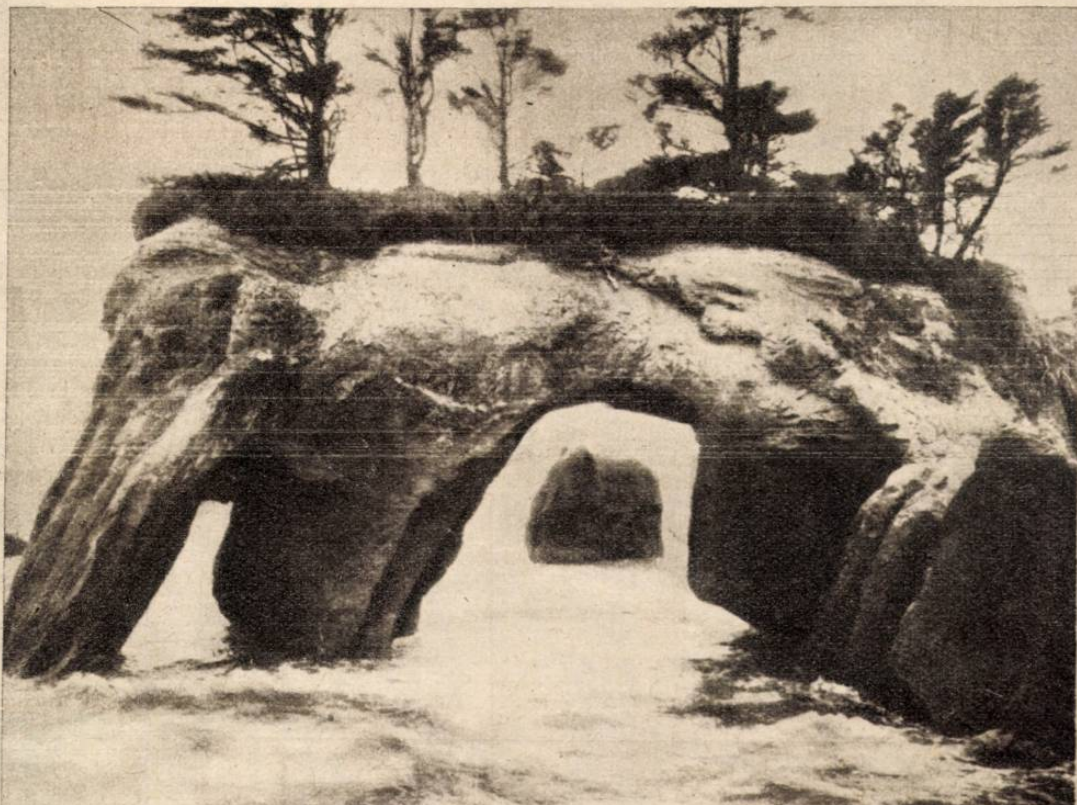

Un cap de viţel care n'a fost sculptat din mâna omului, ci făcut de natură, dintr'un cartof.

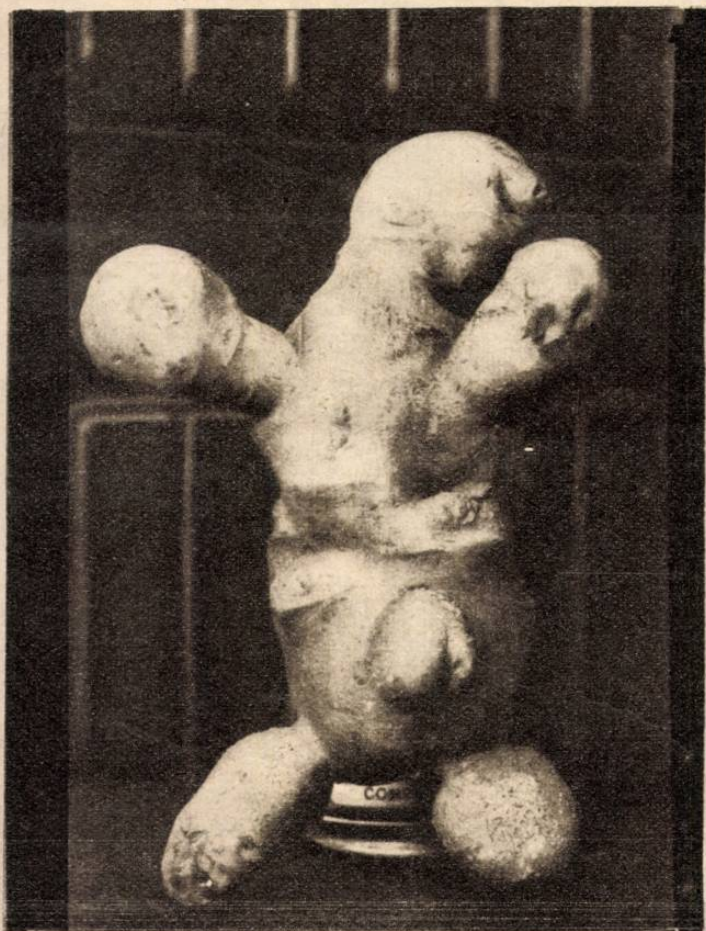

O FIGURĂ MITOLOGICĂ DIN PEATRĂ

Pe ţărmul statului Washington se poate vedea această creaţie curioasă a naturii, făcută în peatră. Când bărcile vin de departe oamenii văd stânca aceasta ca un elefant de aceea a şi fost botezată Stâncile Elefanţilor. Locul e foarte periculos.

Vasilescu, s'a găsit
o păpuşe de corpă.

picături de ploaie, topeşte calcarul, găureşte munţii, sapă bolţi de care atârână stalactite în ciucure, duce picătura grea de var în nemărginirea oceanelor şi o prefăce în scoică sidefoasă, alcătueşte puhoaie şi cu ajutorul lor rostogoleşte stâncile din munţi, până le prefăce în pulbere fină, adună apele în mări şi le prefăce apoi din nou în aburi subtili, şi de fiecare dată, după eforturi de mii şi zeci de mii de ani, într-o clipă răstoarnă şi distruge tot ce-a făcut.

Dar uneori, ca şi când ar voi să facă o glumă — natura imită, caricaturizându-le, propriile ei opere: ea făureşte atunci din stânca de peatră, capete de oameni sau de animale, din lemnul copacilor monştri apocaliptici, din rădăcini şi fructe, fiinţe, membre şi mişcări. Imaginaţia populară a creat totdeauna în jurul acestor figuri caricaturale ale naturii, tot felul de legende. Şi aceasta nu de-acum, ci din vremurile antice. Oamenii au fost dela început impresionaţi de aceste creaţiuni ale naturii. Cele două stânci celebre, Scylla şi Carybda, ce cu greu puteau fi evitate de corăbierii cari treceau prin stâmtoarea Messinei, sunt arătate în „Odisseea” lui Homer, cea dintâi ca un monstru marin cu zece capete şi douăsprezece picioare, fiica lui Phorcys, care a fost svârlită în mare în faţa Carybdei. Ea a răpit şase din tovarăşii lui Ulysse, pe cara i-a înghiţit

Zi de târg în Mexic.

MEXICO

CU 2000 LEI PE LUNA

A M petrecut de curând 6 luni în Mexic. Șase luni minunate. Poate că-mi veți spune că asta n'are nimic deosebit de interesant. Sunt de acord. Dar dacă aș adăuga că toată șederea mea în capitala Mexicului n'a costat pe lună, cu totul și cu totul decât 2.000 lei, sunt încredințat că vă veți schimba părerea.

De cum mi-am schimbat cei 2.000 lei, cu 70 de pesos în argint, la una din nenumăratele „Cassas de Cambio”, am fost asaltată în fața ușii de o femeie tânără, foarte frumoasă, cu picioarele goale și care-și ducea copilășul, înfășat, în spinare. **Loteria! Loteria!** mi-a strigat ea întinzându-mi un bilet și n'am scăpat până nu l-am cumpărat. M'a costat 25 de centavos, ceea ce vine cam 1,50 lei, și tot cu prețul ăsta, un taxi m'a plimbat vreme de un sfert de oră până la colonia „Roma”.

RAIUL PE PAMANT

Mi s'a spus mai dinainte că voi găsi în acest cartier pensiunea de familie cea mai pitorească — și totodată cea mai eficientă — pe care mi-a fost dat s'o cunosc.

Palatul președintelui în Mexic.

În Mexic nu se cunoaște noutatea modei. Sombrero — pălăriile și totodată umbrelele clasice ale Mexicanilor — sunt din totdeauna moderne.

Odaia care mi-a fost dată era mare, înaltă, așa că te simțiai perfect în largimea ei. Fereastra mare dădea spre **privada**, curtea interioară, despărțită de sgomotul străzii printr'un coridor răcoros. Iar proprietarii casei, cultivatori vechi și bogați din Guanajuato, expropriați în virtutea reformei agrare, tratează pe oaspeții lor ca niște castelani.

Gândiți-vă: odaie, mesele, spălatul, reparațiile rufăriei, serviciu și alte mici avantagii care-mi ies din minte, costă 50 pesos de argint pe lună, ceva mai puțin de 1500 lei, repet, pe lună!

Dimineața, ori la ce ore te-ai scula, micul dejun, admirabil prin exotismul lui, te așteaptă; alcătuit din: o portocală cum n'am mai văzut, o cană mare cu lapte fierbinte, cafea la discreție, un ou fiert și mai multe pâinițe spaniole delicioase.

Acest mic dejun îl iau în camera mea, așezată la apus, prin urmare într'o răcoare plăcută care domnește toată dimineața; apoi către amiază, soarele începe să-și trimiță razele. Închid obloanele, ceea ce mărturisesc că nu e bine spus, căci obloanele aici sunt un fel de jaluzele

Seara, când se întoarce la colibă, — oricât de grea ar fi fost munca de peste zi — Mexicanul își ia chitara și-și cântă serenada.

și numaidecât după masă, îmi fac siesta reglementară. Dar era cât p'aci să uit să vă descriu această a doua masă: o supă mexicană (adică pregătită cu zeamă de carne și având o aromă necunoscută în țările unde supele sunt extrase din legume anemice); două mâncăruri de carne garnisite, dintre care una întotdeauna din curcan fraged, preparat cu „molle”, roșie ca sângele. Mărturisesc că pentru gustul meu sosurile indigene erau un pic prea piperate, dar e o chestie de obicinuință, așa încât chiar dintr'a doua săptămână mă dădeam în vânt după amintita „molle” cât și după „rellenos” care mai târziu a devenit felul meu favorit,

PLĂCEREA TRÂNDĂVIEI

În timpul siestei, ca de altminteri toată ziua, stă la dispoziția mea la Senora, care este corespunzătoare chelnerilor noștri, dar cu mult mai serviabilă. Oricare din dorințele mele transmise acestei Senora, este imediat satisfăcută de către stolul de „criadas” — mărunte servitoare, la toate — care în această țară nu lipsesc nici din casele cele mai umile.

Seara, după alergătura prin oraș, după vizite, excursii, etc. te înapoiezi obosit și flămând, „cena”, cina ușoară, care se servește între 8 și 12 noaptea, pare să corespundă perfect dorințelor gastronomice formulate în inconștient, pe drumul spre casă: roșii, salată, portocale, un „bobillo” uriaș, crăpat și umplut în felul sandwich-elor noastre, cu friptură de căprioară, garnisit cu pere „alligator”, cu smântână, cu fasole tocate și cu nu mai știu încă ce, (vă jur că e un fel delicios!); înșfârșit cu 2 pesos, supliment, pe lună, vi se dă la cină un „tamal” sau dacă doriți un pui mic, mai fraged decât cel mai fraged dintre porumbeii noștri.

Deci, scăzând cei 52 de pesos plătiți pentru pensiune, mi-au rămas încă 18, pentru ceea ce se cheamă în mod vulgar „placeres”. Prima nebunie a mea în această rubrică a fost să-mi cumpăr o sticlă de manzanilla, un fel de liqueur chery sec, care se aduce direct de pe coasta Spaniei, și nu costă decât 3 pesos, („Val-despino” cel mai bun din aceste vinuri, costă 4 pesos!) Nu e nevoie să vă spun că un păhărel din această băutură, de o aromă minunată, imediat după masă, are un efect din cele mai bune asupra funcțiunilor intelectuale și oricum înveselește bietul nostru trai, cu o plăcere pe cât de reală, pe atât de nevinovată.

CUM SĂ-ȚI CHELTUEȘTI BANII.

Au rămas 15 pesos. 6 i-am folosit pentru „sporturi”. Vreau să spun prin aceasta că am făcut băi de aburi, într-un „hamman” bun din împrejurimi, unde aveți tot rafinamentul termelor luxoase din Roma antică; masseuza din această instituție era o aztecă uriașă care cunoștea mușchii mai bine decât cel mai diplomat masseur din Londra.

O piscină, un „tepidarium” — adică o sală de gimnastică — completau perfect acest specimen din mijlocul Americii, dar de modă veche, orientală...

Patru sau cinci pesos pe lună mi-au fost mai mult decât destul pentru deplasările mele: am făcut drumurile cu ajutorul uriașelor „camiones”, autocare cu un număr de locuri ce pare nelimitat. Vă conduc pretutindeni (și spunând pretutindeni nu mă folosesc de nici un artificiu de stil): la școala de agricultură din Chapingo unde Diego Rivera, cel mai mare „frescist” al epocii noastre a pictat niște grupuri admirabile; la Xochimilco cu grădinile mișcătoare din Montezuma (acest nume nu vă evocă nu știu ce amintire „pre-existent?”); la piramidele din Teotihuacan, dintre care cea în aur bate cu mult tot ceea ce Egiptul poate oferi turiștilor celor mai blazați; la Cuernavaca, așezată de cealaltă parte a muntelui, într-o vale tropicală și roditoare (această excursie mi-a lăsat amintirea cea mai încântătoare); la Amecameca, orașelul mic dela poalele lui Ixtacihuatli, înconjurat de câmpii cu mărgăritel; la Tolupa, sat caracteristic al muntenilor mexicani; înșfârșit, la Taxco „republica artiștilor”, unde se găsesc cei mai buni țesători și gravori din țară la lucrul lor migălos și de răbdare.

În partea cea mai veche a Mexicului, există un restaurant mic, numit „Las Cazuelas” (cuptoarele). Într-un el prin bucătărie, unde se frig domol, pe cărbuni aprinși, curci, pui, și alte păsări plăcute Mexicanilor. E unul din localurile rare unde poți găsi „pulque” proaspăt, care aproape nu se găsește în altă parte. Și se

mănâncă „tortas” și fripturi cu „molle” roșie sau verde, în sunetele chitarelor și cântecelor; fără să mai pomenim de dansurile indigene ale „mariachi-lor”, executate cu toată ardoarea și voluptatea primitivilor autentici...

UN ORAȘ PITOESC.

Mexico, vechiul oraș colonial spaniol, ridicat pe dărâmurile fumegânde ale minunatei capitale aztece a lui Montezuma, a devenit un oraș mondial când au sosit aici Francezii. Nefericitul împărat, Maximilian, și-a făcut intrarea în Paseo într-o trăsură aurită, fabricată pentru dânsul la Milano, și începând din ziua aceea, toate corăbiile care veniau din Extremul Orient și toate vapoarele plecate de pe coastele noastre occidentale aruncau ancora la Acapulco, aducând în pânțele lor încărcături prețioase, destinate „nevoilor de prisos” ale bogătașilor din Mexic.

Porfirio Diaz, dictatorul, imita Parisul și Londra în toate cele (în afară de politică, bineînțeles). Castele după moda franțuzească, au înlocuit multe căsuțe maure, cu „patios” răcoroase; iar cismarii englezi au urmat de aproape pe concesionarii de petrol și căi ferate. Băncile din City și-au stabilit sucursalele în oraș, și pretutindeni, în societatea aleasă, se maimuțăreau modele, moravurile și plăcerile bulevardelor pariziene. Cât de minunate erau toate sub Diaz — suspină și astăzi unii bătrâni, cari au păstrat nostalgia acelor zile de lux frenetic.

Dar astăzi, după vreo duzină de revoluții făcute cu scopul de a sfârși cu revoluțiile, Mexico vrea să fie „al Mexicanilor”. S'a terminat moda din secolul trecut cu „sânge pur spaniol”; dimpotrivă, conducătorii țării proclamă astăzi cu mândrie moștenirea indiană pe care o datorează străbunicilor indigene care s'au măritat cu învingătorii. Un Spaniol pur în 1935 nu mai este decât un biet emigrat din Andaluzia, de curând venit în Mexic, spre a scăpa de mizeriile țării de obârșie, și stabilit aici în vreo stradă „negustorească”, fie ca vâcsuitor de ghețe, fie ca vânzător de chilis...

UNDE SE LAMUREȘTE TOTUL

Veți întreba cum se poate trăi atât de eftin într-o țară atât de bogată în desfătări? Răspunsul nu e greu de găsit. Îl veți înțelege când veți afla că în Mexic poți găsi un bucătar dintre cei mai buni cu 15 pesos (450 lei) pe lună; că o curcă grasă costă 60—70 lei; și că Senora din pensiunea mea de familie, șoferul autobuzului, azteca uriașă, care m'a masat în „haman”, etc. etc. primesc pentru munca lor salarii cari aci sunt obișnuite dar care în oricare altă țară occidentală, ar fi socotite ca neomenoase.

Aceasta din pricina că în Mexic totul se găsește la acea etapă unde viața agricolă e în fruntea tuturor ocupațiunilor, unde roadele pământului sunt lucruri care se pot încă risipi; unde țaranul se mulțumește să vândă pe nimic o căruță de fân și să transporte marfa, kilometri întregi, ca să se înapoieze seara într-o colibă murdară, petrecându-și o bună parte din noapte ca să cânte din chitară...

N'am însemnat în această scurtă povestire „bugetară”, nici magazinele de lux de pe Calle de Madera, nici pulpele de broască dela Prendés, nici cocktail-urile dela Mac's, nici vânzările la licitație, unde nobilii ruinați oferă bijuteriile lor, spre a-și prelungi cu câteva luni încă un trai de trândavi rafinați. N'am spus nici un cuvânt, nici despre vânzătorii din Acapulco, unde sunt doborâte pisici uriașe, nici despre plimbările cu avionul până la peninsula Yucatan, unde poți găsi antichități indiene. Voi vorbi despre acestea cu alt prilej, când mă voi duce în Mexic cu punga mai doldora. Deocamdată, cred c'am dovedit că a trăi în Mexic cu 2.000 lei pe lună, nu este nici o umi-ință, ci o plăcere... L.

O femeie eschimos, care a învățat dela europene toate păcatele, chiar și îngrijirea frumuseții!

CEI MAI LENE ȘI OAMENI DIN LUME SUNT ESCHIMOSI

SE credea că cei mai inactivi locuitori ai pământului ar fi aceia din ținuturile binecuvântate cu un climat tropical și o abundență de hrană, ce n'așteaptă decât să fie culeasă. Dar după căpitanul **Peter Freuchen**, exploratorul danez, rasa cu cea mai redusă energie și ambiție, este aceea care trăiește într'un climat de vecinice ghețuri. Aceștia sunt Eschimoșii, cari dacă nu muncesc, suferă de foame și cari totuși adesea nu se gândesc să-și facă provizii, ajungând chiar să moară din cauza lipsei de alimente.

Freuchen este un îndrăzneț explorator, întors de curând din regiunile arctice, iar conferințele pe care le-a ținut, recent la Montreal, fac să pălească în bună parte aureola de glorie pe care o dădeau până acum presupusele primejdii, acestor întreprinderi. La începutul uneia din aceste conferințe, exploratorul a proiectat pe un ecran imaginea uneia dintre acele aventuri arctice, ce pasionează publicul. Se vedea acolo o sanie arctică, într'o situație precară, pe marginea unei prăpăstii de gheață. Lângă ea sta căpitanul Freuchen, după toate aparențele, la un milimetru de moarte, deasupra abisului, ce i se căsca sub picioare. Însă conferențiarul s'a grăbit să spună:

„Aceasta este una dintre imaginile tipice pe care vi le servesc exploratorii. Suntem obligați să aducem astfel de scene, pentru a da tuturor celorlalți un sentiment de mulțumire că sunt acasă. Dar după ce-am pozat pentru luarea acestui clișeu, am tras săniuța înapoi, pentruca ceva mai departe să găsesc sloiul întreg și să-l străbat cu cea mai mare ușurință. Cu aceasta nu vreau să spun chiar că riscul și aventura nu mai există, în această parte a lumii, dar în zilele acestea când aeroplanelle și progresele științei sunt puse la dispoziția exploratorilor, expedițiile nu mai întâmpină dificultăți, chiar atât de mari, cum se crede în deobște”.

Peter Freuchen a avut însă adevărate aventuri. Nu e mult de când a explorat împreună cu Knud Rasmussen o mare parte din regiunea golfului Hudson. În 1928, el s'a dus în Rusia Arctică, fiind apoi angajat în expediția întreprinsă pentru căutarea lui Amundsen, care se pierduse în încercările sale, de-a veni în ajutorul exploratorului italian Nobile. Și recent a făcut mai multe călătorii în Groenlanda și Alaska. În cercurile exploratorilor

unde, recunoaște și el că recente denunțări făcute asupra acestei profesii, ar putea fi privite cu neplăcere, trece totuși drept un om care cunoaște, mai bine decât oricine, viața Eschimoșilor.

„Eschimosul este cea mai leneșă creatură de pe suprafața Pământului”, acestea au fost primele cuvinte ale căpitanului Freuchen, atunci când a fost rugat să vorbească despre oamenii nordului. Și

pentru a ilustra aceasta a început a povesti că a văzut odată un grup de Eschimoși apropiindu-se cu bucurie de cadavrul unei balene, aruncată de valuri pe țărm, lângă colibele lor. Mărimea animalului îi aproviziona cu hrană pentru întreaga iarnă și aceasta e doar problema esențială a vieții lor. Se aștepta să-i vadă tăind în bucăți această uriașă comoară și punând-o la păstrat. Dar spre marea-i mirare, Eschimoșii, după ce tăiară o mare halcă de carne, se lăsară jos și începură să mănânce, mestecând repede și înghițind cu grabă. Apoi se întinseră și se odihniră puțin, iar după digestie, intrară în colibele lor.

Căpitanul Freuchen îi întrebă atunci, pentruce nu luau o parte din carne cu ei dar i se răspunse că erau prea obosiți și că aveau de gând să vie în ziua următoare pentru aceasta. A doua zi însă, balena fusese luată iar de valuri și târâtă în larg.

Altădată, exploratorul, spune c'ar fi fost vreme îndelungată oaspetele unui pântecos și vesel Eschimos. Iarna se apropia, dar prietenul său nu părea să aibe vreun gând de aprovizionare. Freuchen îl mustră, spunându-i că trebuia să pornească numai decât la vânătoare, dacă voia să aibe traiul asigurată pe iarnă, dar Eschimosul îi răspunse că din moment ce aveau un oaspe, se găsea dator să stea și să-i ție de urât. Trei luni mai târziu, când exploratorul se întoarse pentru a-și vedea prietenul, nu-l mai recunoscă — se micșorase și se uscăse într-atât încât părea un schelet ambulant.

Semnul esențial al frumuseții, la Eschimoșii, spune Freuchen, este un nas mic. Fata cu cel mai mic nas este frumoasa satului și are cel mai mare număr de pretendenți. Într'un sat eschimos, exploratorul a găsit o fată al cărei tată fusese probabil un alb, căci pentru rasa sa, avea un nas neobișnuit de mare și faptul o mătnea grozav. Sosirea lui Freuchen în sat fu întâmpinată cu mare bucurie din partea acestei fete și a mamei sale, dintr'un motiv pe care în curând avea să-l descopere.

Apropiindu-se de el, mama îi spuse că se bucura mult de sosirea lui, deoarece se afla acum în sat cineva și mai urât decât fiica sa.

O fată tânără își duce surioara în spate: așa-i obiceiul la Eschimoși.

O altă caracteristică a Eschimoșilor, după trândăvie, este ospitalitatea. Și în unele din obiceiurile lor se aseamănă cu Chinezii.

Ca și amfitrionul chinez, Eschimosul își întâmpină oaspele văitându-se că are o casă săracă, că e un vânător nedibaci și că nu-i poate oferi decât o masă extrem de modestă. Și după ce l-a asigurat că mâncarea nu e de mâncat, dă ordin să se servească masa. Soția lui face oficiul de chelner. Vărindu-și mâinile într'un vas, scoate bucăți de carne, de pe care linge zeama.

„Hrana lor — spune Freuchen — nu e rea, dar apa de băut e oribilă. Constă în zăpadă, topită într'un vas de gătit, care nu se spală mai des de o dată pe an, așa că apa are culoarea unei cafele slabe și gustul unei otrăvi grozave”.

„A sta la un ospăț eschimos până la sfârșit, este pentru orice explorator un act de adevărată vitejie — spune Freuchen. El n'a putut-o face până acum și totuși, a te opri din mâncat înaintea celorlalți ar însemna o nepolitete, față de amfitrion. Deaceea exploratorul, dacă intrând într'o colibă, găsește oamenii la masă, se întinde imediat pe jos și „adoarme”. Eschimosul nu te trezește niciodată din somn deoarece e convins că atunci când omul doarme sufletul i-a părăsit temporar trupul și o rechemare bruscă ar putea fi fatală.

Copiii Eschimoșilor sunt botezați după rudele moarte, deoarece ei cred că în noul născut s'a încarnat sufletul

celui mort. La nașterea unui copil, Eschimoșii strigă unul după altul numele părinților și strămoșilor lor. Dacă copilul plânge, numele este abandonat, dar dacă se oprește din plâns, înseamnă că numele care a fost strigat în acel moment este cel ce i se cuvine. Numele dematerializat care, după credința lor, se învârtă afară pe lângă ușa, împreună cu alte nume stinghere, așteptând să fie chemate, părăsește grupul și se repede în „igloo” (colibă), luându-și în stăpânire copilul, care devine individul al cărui nume îl poartă.

Vorbind despre această tradiție, Căpitanul Freuchen a povestit cazul unei femei eschimose, care-și mănase soțul împreună cu cei patru copii, în cursul unei ierni când hrana fusese neîndestulătoare. Faptul acesta n'a afectat-o însă prea mult, pentru că și-a luat apoi un alt bărbat, cu care a avut alți patru copii, botezați după mult iubiții săi dispăruți.

Dar Eschimoșii procedează astfel până și cu animalele. Căpitanul Freuchen a vrut să cumpere odată un câine delă unul din ei, care i-a răspuns că nu-l poate vinde, deoarece este „bunicul lui”.

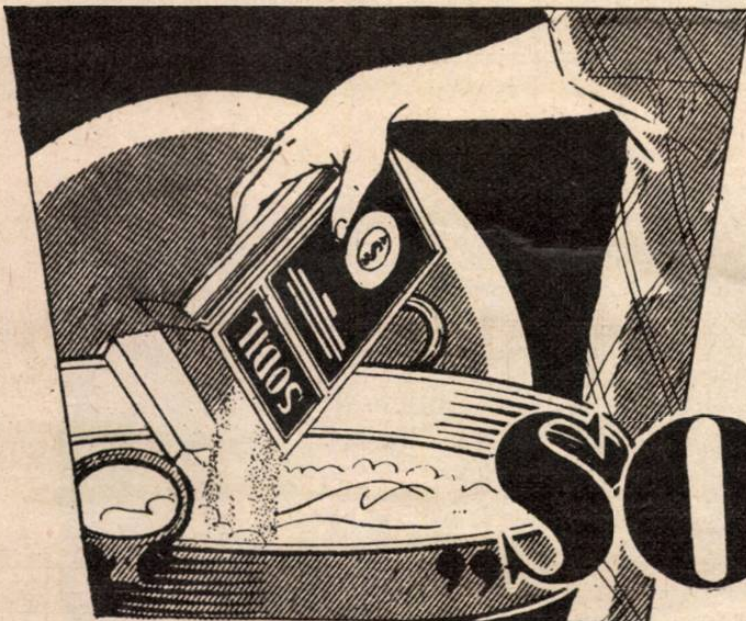
Orice vizită în țara lor, bucură pe eschimoși, căci ei știu că civilizația le trimite de fiecare dată câte ceva nou. În fotografia noastră, eschimoșii se bucură c'au primit o lampă de bicicletă.

O femeie eschimos purtând coafura, așa cum nu mai este modern nici printre coanaționalii ei.

Eschimoșii se apropie de balenă, tăind o bucată mare, pe care o mănca pe loc, dar lăsară strângerea de provizii pentru ziua următoare, pentru că se simțeau obosiți. A doua zi însă, balena fusese tărată iarăși în larg.

Vreți să vă FERIȚI RUFEELE de stricăciuni?

Spălatul rufelor în apă leșioasă, vă sculește de a le freca prea mult și știți doar că frecatul exagerat al rufelor le distruge. Dar pentru spălatul rufelor apa obișnuită este prea aspră. Cum să-i înlătura asprimea făcând-o leșioasă? Există un singur mijloc: „SODIL”. Un produs românesc nou, introdus de curând, care a fost supus tuturor încercărilor și a dat rezultate minunate.

- „SODIL” face apa leșioasă, sporește clăbucul, economisește munca și totuși rufele sunt de o albeață sclipitoare.
- „SODIL” nu taie rufele!

INTREBUINȚAȚI

SODIL

GARANTAT FĂRĂ CLOR

Spălați
cu
„SODIL”

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23

Institut medical cosmetic

Str. Brezoiant 3, București III
Telefon 459-22. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctoressă din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate țările cosmice. Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului, etc.

SFINȚI ȘI LOCURI SFINTE

— IN FRANȚA, RUSIA ȘI ROMÂNIA —

**IN ACEST ARTICOL SE DAU
AMĂNUNTE DESPRE CELE-
BRA LOCALITATE LOURDES,
DIN FRANȚA.**

Stânga: *Pelerinaj la Lourdes*; Dreapta: *Pelerinaj la Maglavit*. În mijloc: *Doi inși care au fost la Maglavit și cari bolnavi fiind s'au tămăduit.*

VREMURILE grele prin care trecem, rătăcirea morală, nesiguranța zilei de mâine, grava criză economică din întreaga lume și penibila încordare, în care ne menține perspectiva unui nou războiu mondial, a determinat un dezechilibru sufleteș, ce a pus stăpânire aproape pe toți locuitorii planetei. Am putea spune că e un fel de psihoză contagioasă. În nesiguranța pentru ziua de mâine, ne agățăm de un pai. Biata omenire caută scăpare oriunde. Astfel se explică năvala de ghicitori, vraci, spiritiști, iluminați, reformatori și inovatori religioși... Misticismul găsește, în asemenea împrejurări, poarta larg deschisă în sufletele oamenilor. Un mare învățat a spus că știința e anticamera naturii. Numai când se întredeschide puțin ușa, zărim, în fugă, câte ceva. Minte omenească ghicește unele lucruri, dar nu pricepe totul și nici odată nu va putea pătrunde tainele grandioase ale firii. Din această pricină, dibuirile unei noi științe dau totdeauna prilej șarlatanilor să-și facă și ei mendrele, după cum misticismul religios e princios speculanților cu cele sfinte.

CE ESTE LA LOURDES ?

Minunea dela Maglavit a făcut să se pomenească prin ziare și despre Lourdes. Ce-i acolo ? E interesant să dăm câteva amănunte pentru cititorii, cari nu cunosc chestiunea. Lourdes este un orașel vechi francez, situat în Pirinei, lanțul de munți de la granița franco-spaniolă. Mai e și un castel vechi acolo, un fel de cetate, ridicată prin evul mediu, pe zidurile întăririlor bătrâne romane. Din timpuri străvechi se aflau, în apropiere, și niște peșteri ciudate, dintre cari una menită să obție o faimă mondială: **Grota Massabielle**. Până la 1858, localitatea Lourdes era obscură; nu se vorbea nimic despre dânsa. Dar în ziua de 11 Februarie, a acelui an, s'a svinut

că o țărăncuță — desculță, murdară și aproape desbrăcată, în etate de vre-o doisprezece ani — ar fi văzut, în deschiderea luminoasă a uneia din peșterile bătrâne, pe Sfânta fecioară, în persoană ! Copila, o oareșicare Bernadetta Soubirous, căuta prin pădure, vreascuri, pentru familia ei, trăind în mizerie.

Intovărășită de alte două copile, aceste nu zăriseră minunea. Bernadeta susținea însă că o văzuse pe Maica Domnului, înconjurată de o aureolă luminoasă; — la spatele unui trandafir sălbatec, îmbrăcată în alb, purtând o cingătoare albastră, de care atârnav trandafiri. Mai avea flori și la picioare.

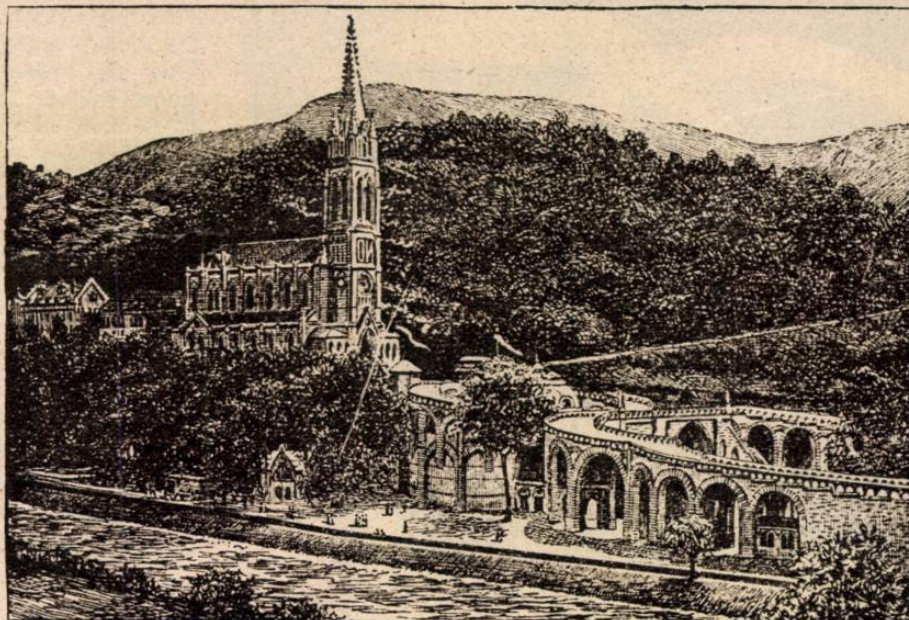
Timp de cinsprezece zile, în șir, Sfânta arătare ar fi apărut țărăncuței, în aceeași peșteră. Lumea din orașel, începuse acum să o întovărășească, dar nu vedea niciodată nimic. Totuși credincioșii erau totdeauna foarte mișcați...

În cele din urmă, preotul parohiei propuse o probă: dacă în timpul minunii, care se repeta mereu, va înflori creanga desfrunzită de trandafiri, de la intrarea în peșteră, atunci o va crede și el pe Bernadeta.

Dar trandafirul sălbatec fu neînduplecat !

Ore întregi, a așteptat, în zadar, mulțimea, care sosise din vale, la vestea că la peșteră se va petrece o minune. Trandafirul a rămas cu crăcile negre. Totuși svinul apariției sfinte, în loc să se potolească, s'a lăsat și mai mult.

În scurt: peștera dela Lourdes a devenit cu timpul locul de pelerinaj al lumii credincioase nu numai din Franța, ci din întreaga lume. S'a clădit acolo, pe stânci, o catedrală, care — înainte de război — costase două milioane de franci, adunați, ban cu

Biserica ridicată la Lourdes, lângă peștera unde a apărut Sfânta Fecioară.

ban, dela credincioși. La început, autoritățile din Lourdes au voit să o izoleze pe mica Bernadetta, pe care o considerau ca având halucinații. Era chiar vorba să se zidească intrarea grotei, dar mulțimea ferventilor s'a agitat cu atâta energie, în cât autoritățile au trebuit să renunțe la intenția lor.

ISVORUL SFANT

Intâmplarea a făcut ca în apropiere să se găsească și un isvor, care a fost declarat făcător de minuni.

În curând, mii și mii de paralitici și alți bolnavi începură să se reverse în localitatea făcătoare de minuni. Toți plecau cu câte o sticlă de apă sfântă.

Faima localității Lourdes creștea din zi în zi. Mișcarea luând proporții neobișnuite, marele romancier al secolului trecut, Emil Zola, se simți și el obligat să consacre un volum localității unde se născuse Bernadetta.

Orașelul din Pirinei este socotit, în zilele noastre, ca un loc de pelerinaj, dintre cele mai vestite, din întreaga lume. A trebuit să se construiască acolo, cu timpul, și o cale ferată specială, deși imense procesiuni religioase continuă să se facă și azi tot pe jos, lumea venind din mari depărtări. În unele zile orașelul are aspectul unei cetăți sfinte, ca Roma sau Ierusalimul.

O VERSIUNE CIUDATĂ

Iată o versiune ciudată care circulă în Franța, încă din anul 1858, cu privire la explicarea minunii.

O elegantă și grațioasă doamnă, din Lourdes, al cărei nume era spus la ureche, își dăduse o întâlnire discretă, cu un ofițer de cavalerie, în una din peșterile de la marginea orașului, când de-odată văzu sosind pe Bernardeta.

Având o inspirație subită, eleganta doamnă eși din grotă, cu intenția de a o împiedica pe fetiță să intre înăuntru.

Bernardetei i se păru însă, că vede o arătare sfântă...

Afacerea complicându-se cu oareșicare fenomene de autosugestie, și de complicitatea comercială a unor persoane interesate în cauză, s'a născut faima Lourdes-ului — spun unii bătrâni de prin partea locului, contemporani cu Bernardeta.

APA DELA LOURDES SE COMERCIALIZEAZĂ ȘI ÎN ROMANIA

Gion ne povestește, în „Istoria Bucureștilor”, cum pe vremuri călugării greci, șireți „aduceau apă sfințită” tocmai de la Ierusalim!

Sosia „hagiul” cu câte doi, trei măgăruși, purtând ploști cu „apă sfințită”, care apă se distribuia credincioșilor, într'un fel de opaițe mici de pământ ars, în preajma mănăstirii Săindar, pe locul unde, e acum palatul Cercului Militar.

Dar „apa sfântă” se isprăvia repede, căci credincioșii erau mulți, iar ploștile erau puțin încăpătoare. I-ar fi trebuit grecului o caravană întreagă de cămile, nu de măgăruși, spre a satisface pe toată lumea.

Noroc că Dâmbovița, necanalizată pe atunci, curgea prin apropiere — observă Gion — astfel că ploștile golite se puteau umplea repede la loc.

Se pare că azi a dispărut în România comerțul de apă sfântă „adusă de la Ierusalim”.

În schimb, credincioșii cumpără apă de la Lourdes, care se vinde la Cernăuți pentru amatorii din București, și la București, pentru cei din Cernăuți. Schimbul se face prin poștă, în sticlute pecetluite și etichetate cu tâlc, așa ca să facă o cât mai mare impresie, asupra naivilor, cari își închipue că plătesc cheltuielile de călătorie și sacrificiile personale ale pretinsului pelerin, care-ar fi adus miraculoasă apă, bună de leac, sau pentru alte minuni, tocmai din munții râpoși de la granița Spaniei.

Banii românești nu se mai duc azi la muntele Atos, ci în Pirinei...

PELERINAGII NESFARȘITE

Ziarele povestesc că în Duminica trecută au fost șazece de mii de oameni la Maglavit.

Niște refugiați ruși, cari trăesc la București, ne istorisesc că au asistat, în Rusia, la o procesiune asemănătoare, tot la un sfânt, dar la care au luat parte peste două sute de mii de oameni, conduși de mii de preoți, în cap cu mitropolii și chiar nenorocitul Țar Nicolae al II-lea.

În numărul viitor vom descrie această procesiune, la care a participat, cu mare fast, întreaga familie imperială rusă.

ALEX. F. MIHAIL

Marele Voevod Mihail al României a vizitat expoziția din Bruxelles.

Richard Tauber și logodnica sa la Pistyan

Cântărețul Richard Tauber și logodnica sa engleză, artista de cinema Diana Nepler, au fost la Pistyan. Deodată, pe neașteptate, a apărut cci soția lui Tauber, d-na Charlotta Vankont - Tauber, cu care artistul e în divorț. Se pare însă că Richard Tauber regretă pe fosta lui soție pe care o mai iubește încă, deoarece ori de câte ori o întâlnește e profund afectat, iar gândul îi este totdeauna la ea.

Pentru Dvoastră!

Stimată Doamnă!

Un ten frumos și fraged
— și o piele rezistentă
veți avea întreb unțând
regulat

CREMA-NIVEA

Tuburi Lei 30'— și 45'—
Culii Lei 16'— 72'—

INTREBUNTAȚI
ADMIRABILELE
PRODUSE

NARCISSE BLEU
de
MURY
Paris

APĂ DE COLONIE,
PUDRĂ, FARD,
ROUGE INALTERABIL

REPR. G-IĂ : N. H. BALTHAZAR, BUCUREȘTI, SELARI 7

Unde ți-ai procurat această mașină de gătit cu petrol? Cum, arde cu flacăra albastră fără presiune și fără miros? — Da...

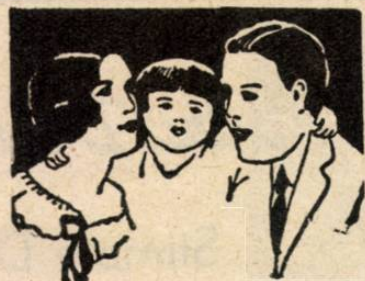
M'am convins că gătește minunat, repede, curat și prezintă o economie pentru orice gospodărie!
Prospecte și demonstrațiuni gratuite cu toate noile modele

DEMON

Aladdin

Reprezentanța Generală pentru România S.A.R. București Strada Regală No. 11 bis
DEPOZITARI: Timișoara, Strada 1. C. Brătianu No. 33 • Cernăuți, Strada Regina Maria No. 29 • Cluj, Strada Memorandului No. 13 • Chișinău, Strada Alexandru cel Bun No. 73 • Brăila, Palatul General.

BOLNAVI de PLĂMÂNI!

MII DE BOLNAVI VINDECAȚI

Cereți imediat cartea asupra

METODEI NOI de NUTRIȚIE,

care a salvat pe mulți. Această metodă poate fi adaptată oricărui regim și ajută a învinge repede boala. Sudoarea noaptea și tusea dispar, greutatea corpului se urcă, și o calcificare treptată oprește suferințele.

OAMENI SERIOȘI

ai științei medicale confirmă eficacitatea metodei mele, și sunt de acord cu întrebarea ei. Cu cât mai repede se începe cura cu atât mai bine.

GRATIS ȘI FRANCO

primiți cartea mea din care veți afla multe demne de știut.

Deoarece editorul meu trimite în total numai

10.000 bucăți gratis

scrieți imediat, pentru ca și Dv. să fiți printre primitorii fericiți.

Este suficient o carte poștală la adresa de mai jos:

Ernst Pasternack, Berlin SO, Michaelkirchplatz 13, Abt. Z.596

Concursul pentru alegerea unor elemente de teatru va avea loc la 18 August

PÂNĂ în ziua de 8 August se pot înscrie candidați, la concursul instituit de noi, spre a alege câteva elemente de teatru, care să fie angajate la Alhambra.

Concursul va avea loc în ziua de 18 August. El a stârnit mult interes și fără îndoială că va constitui un adevărat eveniment teatral. Dovadă sunt sutele de înscrieri și nenumăratele întrebări care ne-au parvenit. Bineînțeles că nu lipsesc — anticipat — tot felul de intervenții și scrisorile. Avem la redacție unele adresate „personal” simpaticilor directori ai teatrului Alhambra, d-nii Vlădoianu și Constantinescu. Cu riscul de a decepționa anumite speranțe, facem cunoscut tuturor candidaților că juriul va fi surd, la orice fel de intervenție și nu va avea urechi și ochi decât pentru o dreaptă apreciere, a celor cari se prezintă. Revista noastră, care are o experiență veche în organizarea de concursuri, va organiza și pe acesta, în așa fel, încât nici un argument să nu tragă în culpă în care se vor cântări calitățile concurenților.

Directorii teatrului Alhambra, cunoscuții humoristi N. Vlădoianu și N. Constantinescu — inițiatorii și cei dintâi interesați în concursul pe căre-l organizăm — se află actualmente la Brașov, unde-și termină piesele ce vor forma repertoriul de toamnă. O lună au stat la Mangalia, de s'au prăjit la soare și în trecere prin București ne-au făcut o vizită la redacție. Cu acest prilej am precizat câteva amănunte ale concursului.

VOIM VEDETE NOUI

„Teatrul zilei — la noi ca peste tot, în revistă „ca și în comedie sau dramă — cere mereu „alte vedete. Publicul exigent vrea să vadă „chipuri noi, talente noi, temperamente noi — ne spune d. Vlădoianu. — Teatrul de revistă, care la noi are o strălucire ce poate „rivaliza cu occidentul, nu e lipsit de mari „talente actricești. Ansamblul nostru dela „Alhambra face dovadă deplină, a acestei afirmații. Ne trebuie însă în acest ansamblu și „elementul de „noutate. Țin să subliniez că „nu dorim pur și simplu chipuri decorative „noi, ci elemente de prim rol. Acesta e în- „telesul concursului pe care îl organizăm, im- „preună du d-voastră. Tânăra pe care o vom „alege ca „Miss Alhambra”, un june prim „și alți patru tineri și tinere, vor obține „dela noi angajamente anuale și salarii, „ce se pot ridica până la 30.000 lei lunar. „Bineînțeles, că beneficiara unei asemenea „angajament nu poate fi o simplă figurantă, „ci trebuie să fie o vedetă reală. Să nu se „creadă că vedete nu pot fi decât acele „tinere care au făcut un stagiul de teatru,

„Joujou Pavelescu, Yvone Demetriade, Mya „Steriade, Olga Solomoneanu, ca să nu citez „decât din teatru de revistă, au debutat dela „început ca elemente prime, cu contracte im- „portante și laolaltă cu celelalte vedete”.

SINGURELE CONDIȚIUNI: FRUMUSEȚE, TINEREȚE ȘI APITUDINI; DE REST NE ÎNGRIJIM NOI.

Celălalt director autor al Alhambrei, d. N. Constantinescu, care e și directorul de scenă și regisorul spectacolelor de reviste și comedie muzicală dela Alhambra, adaugă, la cele spuse de d. Vlădoianu:

„Cerem candidaților și candidatelor trei calități: „frumusețe, tinerețe și aptitudini. Nu e nevoie „de o pregătire specială. Scena e adevăratul „conservator, adevăratul laborator în care se „învață arta actorului. În special revista e un „gen care însumează pe toate celelalte genuri, „dela lirică la coreografie și la dramă. O bună „vedetă de revistă ar putea juca cu succes „în orice gen de teatru, iar fără experiența „de scenă, nici un artist de orice gen, nu are „mai multe șanse decât un simplu debutant „în revistă. „Vreau să precizez că dela toamnă, Alhambra „se va consacra exclusiv revistei de stil, în „care jocul de scenă, muzica, decorațiunea, „coreografia vor fi chemate la o conclurare „armonică pentru realizarea unui spectacol „inedit publicului nostru. Vom inaugura revista „cu suită, în care o parte anecdotică va forma „firul conducător al acțiunii, dealungul celor „20—30 de tablouri. O tânără pereche, pe „care o așteptăm în concursul „Realității Ilus- „trate”, vor fi eroii acelei vesele și surprin- „zătoare acțiuni din revista noastră”.

Concursul pentru alegerea elementelor de teatru va avea loc Duminică 18 August, în grădina Arpa (fost Colos) din Calea Victoriei.

Juriul, prezidat de d. Eugen Titeanu, subsecretar de Stat la ministerul de interne va fi alcătuit din d-nii:

Tony Bulandra, directorul Teatrului Regina Maria; Scarlat Froda, directorul ziarului „Rampa”; Vasile Timuș, cronicar teatral; Ion Nona Otescu, directorul Academiei regale de muzică și artă dramatică; Soare Z. Soare, director de scenă la Teatrul Național; compozitorul Ion Vasilescu; A. Mânzatu; Costică Toneanu; pictorii Ion Anestin și Alexandrescu-Caramanlău; Ionel Țăranu; Sică Alexandrescu, directorul Teatrului Vesel; Nic. Constantin, directorul revistei „Realitatea Ilustrată”; N. Vlădoianu și N. Constantinescu, directorii Teatrului Alhambra.

Cei doi directori ai teatrului Alhambra, Nic. Constantinescu și N. Vlădoianu.

CARANTINĂ PENTRU OBIECTE DE MUZEU

Muzeele se îngrijesc de păstrarea în bună stare, de „sănătatea” comorilor lor. Tot asemenea cum se face carantină pentru oamenii cari vin din continente bântuite de molime, tot așa orice operă de artă care sosește în muzeu, venind din America, Africa, Australia și Asia, trebuie să stea un timp în lăzi ermetice închise, unde aerul se înlocuiește cu gaze toxice, care să distrugă orice boală a obiectului: molii, carii, bacili de boala somnului și microbi de ale boalelor proprii.

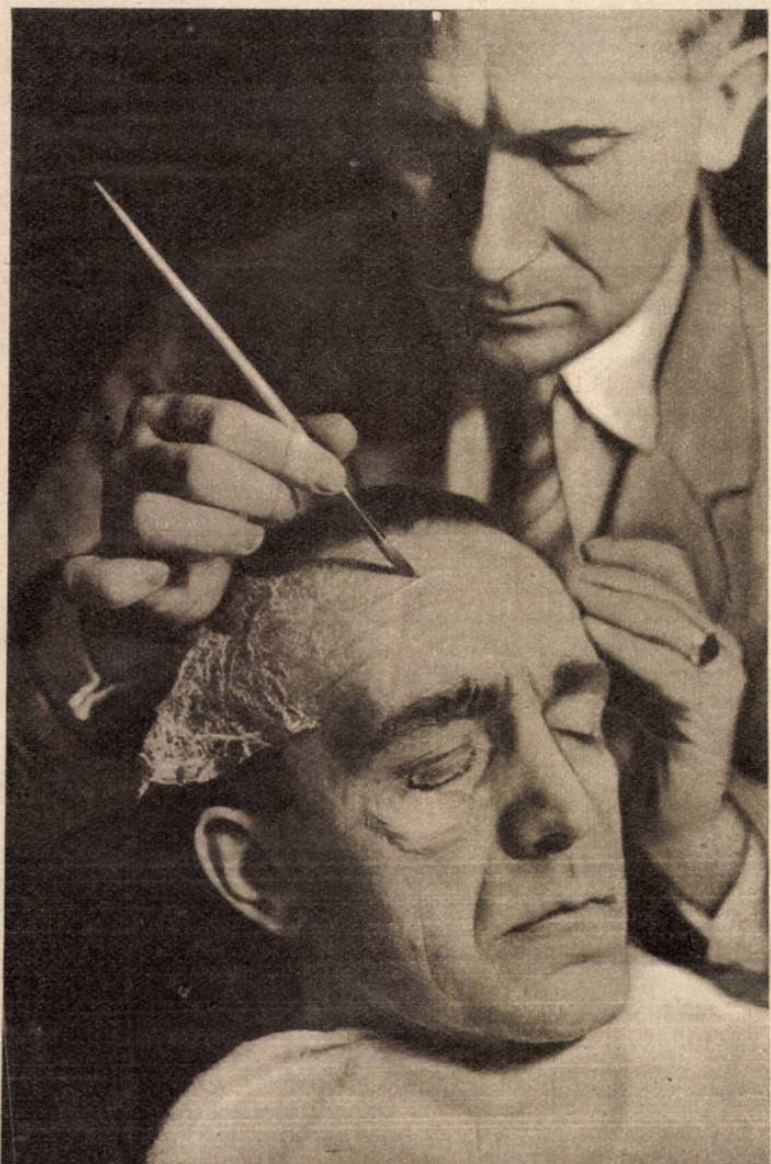
În fotografiile noastre se observă cum obiectele de artă sunt tratate de oameni care poartă măști de apărare, atât contra gazului toxic, cât și împotriva unei eventuale boale tropicale.

ARTIȘTI DE CINEMA IMBRĂCAȚI ÎN PIELE DE PEȘTE

Peștele a fost introdus în industria filmului. Pielea de pește se poate vopsi foarte bine și s'a încercat și mai de mult să se întrebuițeze pentru machiaj. S'a reușit numai acum, întrucât se îmbracă toată fața artistului în piele de pește. E adevărat că a trebuit învinsă o oarecare repulsie a actorilor, căroră le e greu să joace rolul cu o mască de piele de pește pe față. În schimb însă, pielea de pește prezintă avantajul că redă în mod uimitor de real masca dorită.

În fotografiile noastre, sus: machiorul, care pregătește dintr'o beșică de pește, masca necesară pentru actor; jos cu ajutorul unei măști din piele de pește se face actorului o mască de om bătrân, uzat.

LA JOC
NOROC...
dar, la ciorapul
„ADY 75”
Siguranța

unei calități indiscutabil superioară și a unei metode de fabricație, care a atins perfecțiunea în această specialitate. O femeie care știe să se îmbrace, nu va confunda ciorapul „ADY 75” un produs minunat, cu produse similare de calitate ușoară.

S U P L U
E L E G A N T
D U R A B I L

ady 75

Sportul

dincolo de hotare

PENTRU cronicarul sportiv, zilnic și săptămânal zbatut între telefonul care întârzie și teama unei prea subiective aprecieri, între clasa-mentul care se modifică pentru o fracțiune de goal-average și greșeala de tipar ce falsifică un cuvânt, o frază, un articol pentru cronicarul sportiv, repetăm, Duminică aceasta din urmă, prima Duminică de vacanță, a fost o zi binecuvântată, Scăpat din cleștele fierbinte al actualității, privirea lui se depărtează, se ridică, scapă de îngrădirea moartă a hotarelor și de aceea vie a evenimentelor. Și se întreabă acest cronicar, prieten nou al acestor vechi

pagini, de ce oare aceste 15 zile pe care oficialitatea sportului românesc le-a decretat drept intangibilă „vacanță sportivă”, sunt considerate ca atare. Într-adevăr, iată o Duminică — sunt două în tot anul! — în care activitatea sportivă a încetat. Inutili în arenele a căror vecinătate o fac dificilă circulației în zilele de spectacol sportiv, spectatorii, marele public a invadat strandurile, terenurile de tenis, șoseaua, iar cei mai fericiți munții și marea, ce se ridică și se întinde la trei ore abia de pârjolita de soare a noastră Capitală. Departe de noi gândul de-a ne angaja în delicata discuție, a faptului dacă cel care

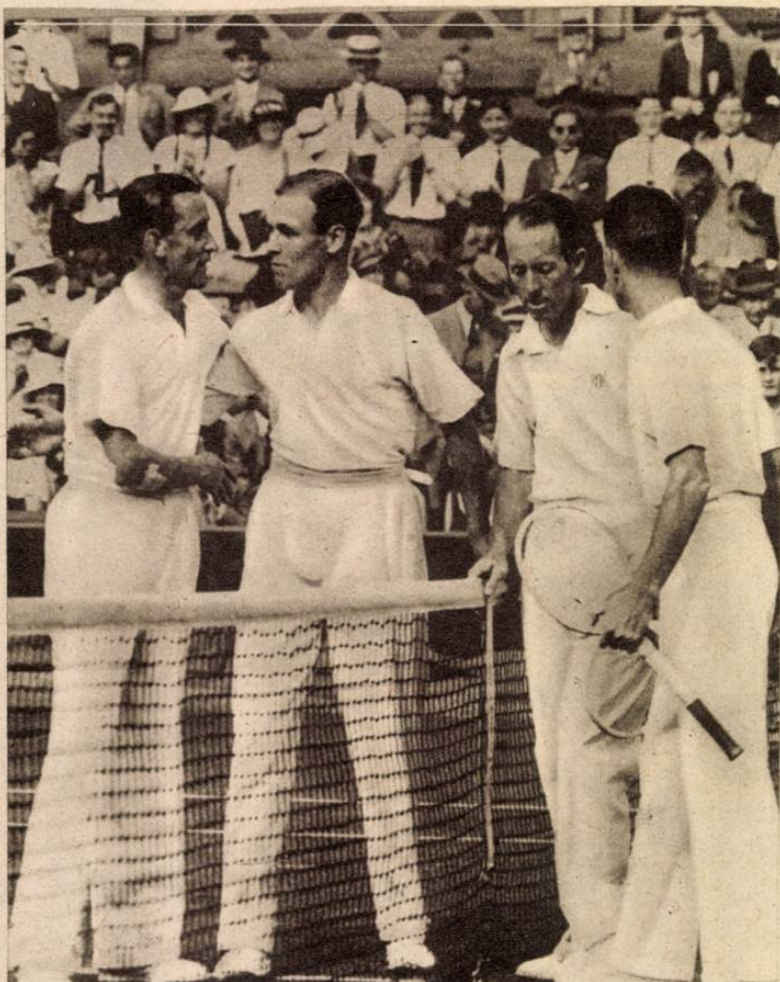
Echipa Ferencvaros pe stadion

Sindelar, cel mai renumit jucător austriac

Echipa Ferencvaros înaintea match-ului

Englezii Hughes și Tuckey (la stânga) felicitându-se reciproc pentru că învingându-și adversarii americani, au păstrat pentru Anglia cupa Davis.

(Foto-Alex. Freund—Timișoara)

— instalat într-o tribună, sau schimbând ritmic de picior în încăpătoare peluze, și asistând la un match indiferent de nuanță — face sau nu sport. Ne amintim, cu teamă, o recentă convorbire cu o duduie pe care cea mai radiogenică voce a Țării Românești nu izbutea s-o convingă de dreptatea cauzei sportului. Ne amintim de argumentele cari au zdruncinat — poate prea liberal primite — principii pe care le socoteam atât de adânc înrădăcinate și ne gândim că prestigiul spectatorilor ar avea multe șanse să iasă cam șifonat din discuții! De aceea, să trecem. Și să ne mulțumim că acești spectatori — sportivi pasivi, în sezon — devin participanți activi tocmai în timpul „vacanței sportive”. Așa-i că noțiunea din urmă își modifică simțitor conținutul? Vă lăsăm libertatea și latitudinea deplină de-a trage concluziile...

* * *

Spunem că o Duminică de răgaz intern ne va permite să aruncăm o privire și pe alte meleaguri. De pildă, asupra Franței, crunt agitate, de o lună-ncoace, de aventurile minunate ale unui și mai minunat „tur ciclist al Franței”. O probă de o amploare și o popularitate pe care noi, excentrici europeni, străin de farmecul misterios al „miceii regine” cum a fost numită jucăria care fuge pe două roate umplute cu aer și azur, nu le vom înțelege niciodată. Odată pe an, timp de o lună, întreaga Franță devine o lume de copii, un po-

campioana Ungariei, Ferencvaros, avea un greu handicap de două puncte, din matchul anterior. Handicap pe care nu l-a putut remonta și — deși învingătoare cu 3 — 2 — reprezentanta Austriei a părăsit competiția în care pășise favorită. Așadar, Ferencvaros și Sparta sunt finaliști. Ultimul match ne va furniza, oare, o nouă surpriză?

* * *

De o amploare mult mai mare și nu mai puțin bogată în învătămintele este și faimoasa competiție internațională de tenis pe care cupa donată, prin preajma anului 1900, de generalul american Davis a universalizat-o „mai mult decât în visul lui” cum spune poetul.

Anul acesta, însă, desfășurarea i-a fost mai puțin furtunoasă. Deținută de doi ani de Marea Britanie, păzită de un campion mondial — **Fred Perry** — și de un demn asistent — **Bunny Austin** — cupa nu arăta nici o veleitate de-a părăsi gazonul magnific, al Wimbledon-ului, stadionul cu cel mai sportiv public din lume.

Sosirea învingătorului, Romain Maes (Belgia) în compe Tour de France (141 ore, 32 minute și 39 secunde).

... de oameni care au uitat de alte griji, de necazuri și de suferințe, pentru a urmări, cu ochi plini de speranță și întrebare, caravana care face ocolul țării, întovărășită de cel mai bogat alai permanent, pe care îl cunoaște secolul nostru, secolul modernului, tehnicului, secolul lipsei de avânt sufletesc și de entuziasm.

Este singura lecție pe care o putem primi dela ultimul tur al Franței, căci desfășurarea lui sportivă o cronologică a fost prea marcată de incidente, prea roșu pătată de abandonuri, fracturi și paturi de spital, prea împietate de proteste, calomnii și învinuiri, pentru a ne preocupa prea mult victoria finală a mărunțului belgian Romain Maes și a echipei țării sale.

* * *

În Europa Centrală, spiritele au fost agitate de semifinalele cupei Europei Centrale, ambele disputate Duminică trecută și terminate cu rezultate pline de consecințe. Dacă înfrângerea Juventusului de către Sparta, cu un categoric 5 — 1 a surprins chiar pe cei mai înfocați partizani ai cehilor, nu e mai puțin adevărat că matchul zilei s'a disputat la Viena, unde Austria, înfruntând

Și nici n'a făcut-o, efectiv. Ajunși în finală, după eliminarea Austriei, jucătorii americani au trebuit să dea armele în fața apărătorilor gloriei imperiale. Argonauții mingilor albe vor trebui să porceadă, la anul, tot către țarmurile verzi ale Albionului...

* * *

Și câte n'ar mai fi de spus!... Dar, vedeți, grija mărunță a tingerilor ne cheamă îndărăt. Nu putem privi decât cu îndoielă la turneul echipei naționale de football, turneu definitiv perfectat și care o va pune, la 25 August, la Erfurt, în fața Germaniei și la 1 Septembrie în fața Suediei, la Stockholm! O călătorie frumoasă, negreșit. Seducătoare și plină de farmecul variației. Din cadrul de tehnică modernă al Europei Centrale în acela de senin friguros, de ceață luminoasă al coastelor înghețate și fiordurilor crenelate ale peninsulei scandinave. Da, o călătorie frumoasă. Și nu putem dori — cu toată sinceritatea — decât ca echipa națională, pe lângă înmulțirea cunoștințelor geografice, să și le mai înmulțească puțin, și pe cele footballistice...

GH. ȚARI

CALENDAR

1758. Scarlat Ghica, fiind mutat în Muntenia, tronul Moldovei este ocupat de Ioan Calimachi.
1821. Turcii ucid pe Bimbașa Sava, trădătorul lui Vladimirescu.
1848. † chimistul J. I. von Berzelius la Stokholm (*1779), (alăturat chipul).
1914. Căderea cetății Liège.

8

1601. Mihai Viteazul bate pe Sigismund Bathori la Gorăslău (alăturat chipul).
1854. * juristul și profesorul Constantin G. Disescu (†1932).
1908. Wilbur Wright execută primul zbor în aeroplan.

9

1858. Se proclamă aplicarea Convenției dela Paris, prin care Muntenia și Moldova iau titlul de principate unite.
1917. Ofensiva germană e oprită la Mărășești de divizia a 9-a română.
1919. † naturalistul Ernst Haeckel în Jena (*1834) (alăturat chipul).
1932. † profesorul și juristul Constantin G. Disescu (*1854).

10

117. † Traian, împăratul roman la Saliunt în Cilicia.
1792. Revoluția din Paris: poporul năvălește la Tuileries: Ludovic al XVI-lea e detronat.
1875. Regele Carol I pune piatra fundamentală a castelului Peleş.
1914. Franța declară război Austro-Ungariei.
1925. † scriitorul Ioan Slavici (*1848) (alăturat chipul).

11

843. Tratatul dela Verdun care împarte imperiul lui Carol cel Mare în trei.
1494. † pictorul Olandez Hans Memling în Brügge (*1433).
1675. S'a fondat observatorul din Greenwich prin care trece primul meridian pământesc.
1919. † Industrișul american Andrew Carnegie în Stockbridge (*1835). (alăturat chipul).
1933. † profesorul și filologul Al. Philipide (*1859).

12

1508. † patriarhul Nifon la mănăstirea Athos. Moaștele lui le-a adus Neagoe Basarab în țară.
1645. * moralistul francez Jean de La Bruyère (†1646).
1817. * marele om de stat și scriitor român Ioan Ghica (†1897).
1848. † inventatorul locomotivei cu aburi și întemeietorul căilor ferate George Stephenson în Taptonhouse (*1897) (alăturat chipul).

13

1595. Mihai Viteazul înfrânge oștirile lui Sinan Pașa la Călugăreni.
1802. * poetul german Nikolaus Lenau (Niernbsch von Strehle-nau) la Csata'd (Ungaria) (†1850) (alăturat chipul).
1860. † asasinat prințul Daniel al Muntenegrului.
1872. Chimistul german Richard Willstätten.
1917. Contra ofensiva românească la Oituz.

14

Creme cari înfrumusețează!

SCHERK

Creme cari nutresc epiderma, întăresc tesutul și dau tenului un aspect delicat și fină și uleiuri alese, regenerează pielea, fortificând-o. • Crema Trisena, de zi, uscată, acționează în mod uniform făcând tenul mat. Este totodată și cea mai bună bază pentru pudră. • Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 93 și Lei 123 precum și în tuburi à Lei 47 și Lei 67. • Cereți mostră de Cold Cream contra Lei 12 mărci postale: „Parfex” Calea Moșilor 78, București I.

îngrijit, acestea sunt cremele Scherk. • Cold Cream pentru noaptea, din ceară

FUMIGATORUL CIMEX

STARPESTE RADICAL PRIN GAZIFICARE
PLOȘNITELE ȘI OUALE LOR

Intrebuințat în deparazitări și desinfecții de Ministerul Sănătății și Serviciul Sanitar al Capitalei

EXECUTĂM DEPARAZITĂRI

De vânzare la farmacii și drogherii

Repr. Generală SANITAS Moșilor 53, București, Tel. 4.26.26

TERIBILĂ! E ETICHETA EXCELENȚĂ! E AUTORITATEA DINȚILOR

Nici o dată nu e suficient, să știți că a-ți întrebuințat o pastă de dinți, și cu aceasta v-ați făcut datoria față de dinții d-voastră — pasta de dinți trebuie să întrunească anumite calități! Pasta de dinți „LEWE” fabricată din materiale engleze de prim rang, e antiseptică, spumoasă și aromată. Intrebuințând pasta de dinți „LEWE” veți da dinților sănătate și albeață strălucitoare.

IZVOARELE STATULUI FRANCEZ
VICHY-CELESTINS
RINICHI-BĂSICA
GUTA-DIABET
ARTRITISM

VICHY-GRANDE-GRILLE
BOLILE FICATULUI
ȘI ALE APARATULUI BILAR

VICHY-HOPITAL
AFECȚIUNILE STOMACULUI
ȘI ALE INTESTINULUI

VICHY
CÉLESTINE

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39 TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică. Consult. 10-12 și 3-7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11-12 a. m.

SEZONUL VOIAJULUI

Plecând la băi sau în excursii nu uitați flaconul cu Alcool de Menthe de Ricqlès

Vă ferește de indigestii, crampe de stomac, greață, amețeli, răul de mare.

Alcool de Menthe

de Ricqlès să nu lipsească din truse dv. de voiaj.

MĂINI CE NU SE PUTEAU MIȘCA

Invalidă din cauza reumatismului

Acum face tot ce vrea

Un alt caz de reumatism cronic care a cedat la ceace este recunoscut în lumea înreagă drept singurul remediu cu adevărat științific. Iată ce ne scrie această doamnă: —

„După ce am suferit timp de 18 ani de reumatism la brațe, mâini și picioare, m'am hotărât acum două luni să fac o încercare cu Sels Kruschen. Sunt fericită de a putea spune că aceasta mi-a ajutat mult. Am urmat un tratament cu electricitate la spital și am încercat tot felul de așa zise remedii, toate fără niciun folos. Măinile m-au fost de multe ori atât de înțepenite încât imi era cu neputință să apuc ceva cu ele. De când iau Sels Kruschen fac tot ce vreau cu mâinile mele. Voiu recomanda tuturor acest remediu.” (D-na L. V.)

Când rinichii — filtrele mașinii omenești — nu funcționează bine, anumite toxine, în loc să fie eliminate, se adună și își fac drum în circulația sângelui, producând simptome îngrijorătoare: reumatism și oboseală extremă.

Sels Kruschen este un diuretic ideal, este un stimulent puternic al rinichilor care prin acțiunea sa directă asupra celulelor renale activează funcțiunile rinichilor contribuind astfel la o curățire radicală, la o eliminare rapidă și abundentă a tuturor toxinelor acumulate.

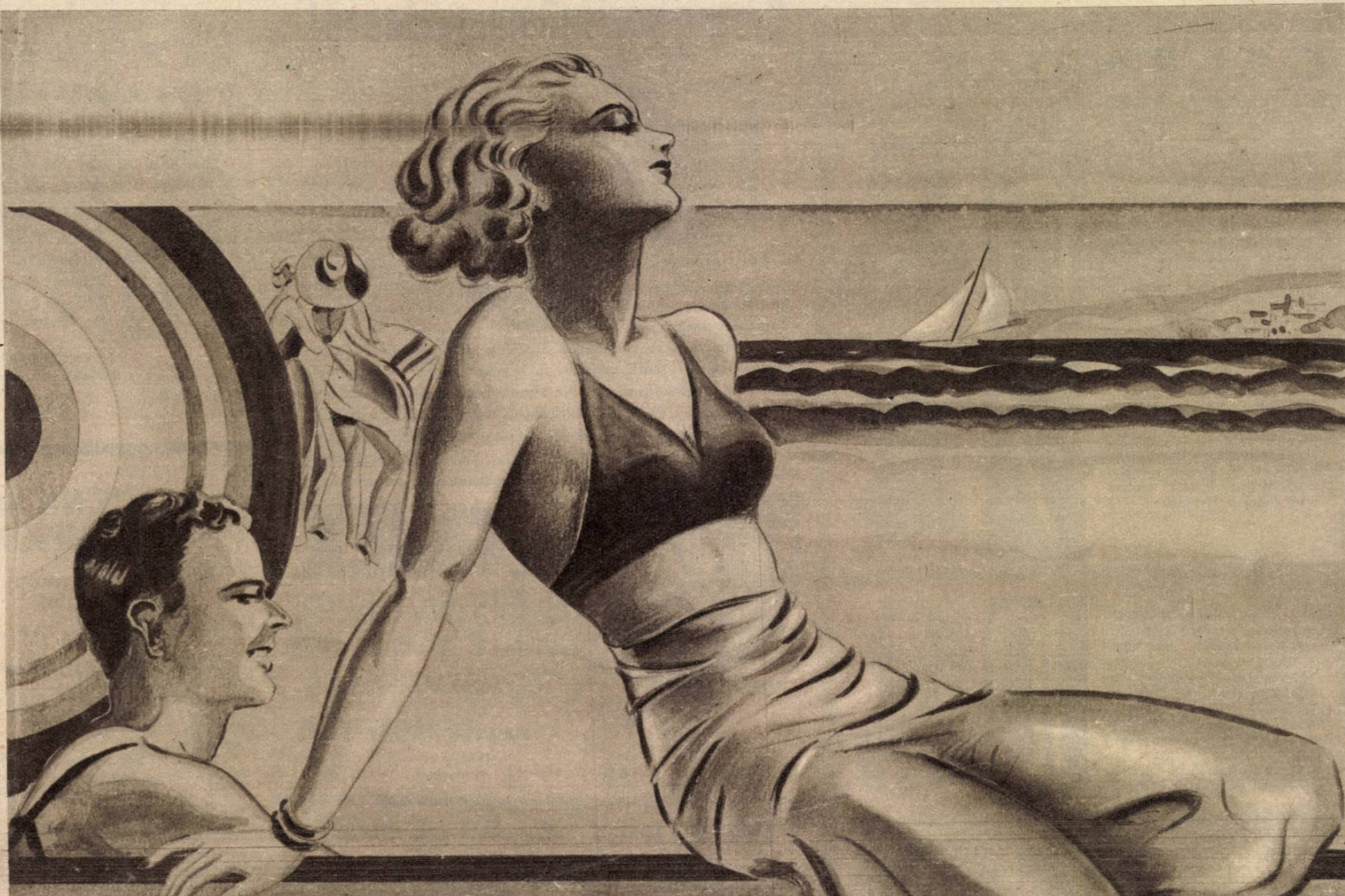
Sels Kruschen se vând în mai mult de 120 țări și se pot obține acum și în România la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de 95 lei flaconul.

ASPIRIN ajută!

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

*Izvor de viață,
frumusețe, sănătate*

SOARELE!

CU TOATE ACESTE
RAZELE SOLARE POT FI
vătămate PIELE!

Frumusețea fizică este datorită în bună parte unui organism sănătos, viguros. Razele solare sunt o binefacere, atât pentru organism cât și pentru frumusețe. Totuși, mii de femei se feresc de razele solare.

Dece?

Fiindcă ele știu că soarele și vântul usucă epiderma. Pielea se compune din două straturi: unul vizibil, epiderma, și altul invizibil, derma. Pentru a-și menține fermitatea, derma are nevoie de substanțe grase, acestea sunt secretate de glandele pielii. Totuși, sub acțiunea razelor solare, grăsimea se usucă, devine insuficientă, și atunci epiderma se ofilește, se sbârcește.

Rolul științific al cremei Eukutol

Eukutol este un preparat științific, o cremă ale cărei ingrediente de natură organică o fac perfect asimilabilă. Pătrunzând adânc în porii pielii, ea procură dermii substanțele necesare, îi dă fermitate, apărându-vă astfel contra sbârciturilor.

Sub influența razelor solare, orice epidermă devine aspră, uscată. Priviți fețele țăranilor cari lucrează la munca câmpului și veți avea dovada cea mai bună.

Aplicați crema Eukutol și veți avea cel mai bun apărător al tenului Dv. Vă veți putea bucura de binefacerile razelor solare, dătătoare de sănătate și energie fără a vă mai teme că vă stricați tenul.

● **INTREBUINȚAȚI
CREMA DE PIELE**

Eukutol

CEL MAI BUN TONIC AL EPIDERMII

REALITATEA ILUSTRATA

In acest număr

Rasa lui Petrache Lupu din Maglavit

de H. Sanfeyevici

Bucureștii cari se duc

patru pagini de foto-
grafii documentare ale
acelor colțuri din capi-
tala noastră cari dispar.
de F. Aderco

Agonia străzii Colței

de Alex. F. Mihail

Misionarii, oa- menii jertfei

de Arhim. Scriban

**Cariera politică a
unui aventurier în cel
de al treilea Reich :**
Heldorf, conte, aventu-
rier, agent de asigurare
și prefect de poliție

ASIA 1935

de Emil Schreiber,
trimisul special al „Realității
Ilustrate”.

*Micky Mouse acum
acum 3000 de ani*

**Actualități din țară
și străinătate, jocuri
distractive, etc. etc.**

ANUL IX No. 447
14 AUGUST 1935

PETRE LUPU
cu nevastă
și copilul

+

10 LEI

Șosele sunt arterele unei țări

Prima lovitură de târnăcop a dat-o d. Gh. Tătărăscu.

Nu numai bărbații, dar și femeile, acum când primele munci agricole s'au isprăvit, ajută la refacerea șoselei în Novaci. Grupul de tineret din fotografia noastră e atât de grațios, încât — de îndată ce șoselele vor fi refăcute — va ispiti pe mulți străini să vie să ne viziteze țara.

Primul ministru pe drumul spre Novaci.

Serviciul religios înainte de începerea lucrului.

Guvernul a hotărât începerea unei campanii de muncă pentru refacerea drumurilor în țară. Lucrul a început în Gorj, județul natal al primului ministru. D. Gh. Tătărăscu a adunat pe sătenii din Novaci, o localitate de munte, unde altădată exista un drum destul de bun, peste pîscul Păpușa, din culmea Parângului, pe valea Lotrului până departe în valea Mureșului. Cu timpul însă, șoseaua care era aci a fost părăsită și s'a stricat. D. Tătărăscu a hotărât ca tocmai de aci să înceapă munca. După o slujbă religioasă și după câteva cuvântări, de îndemn, sătenii au purces la lucru. Pilda a dat-o chiar prim ministrul care, alături de ceilalți muncitori, cu târnăcopul a nivelat primul metru pătrat de șosea și a adâncit șanțul.

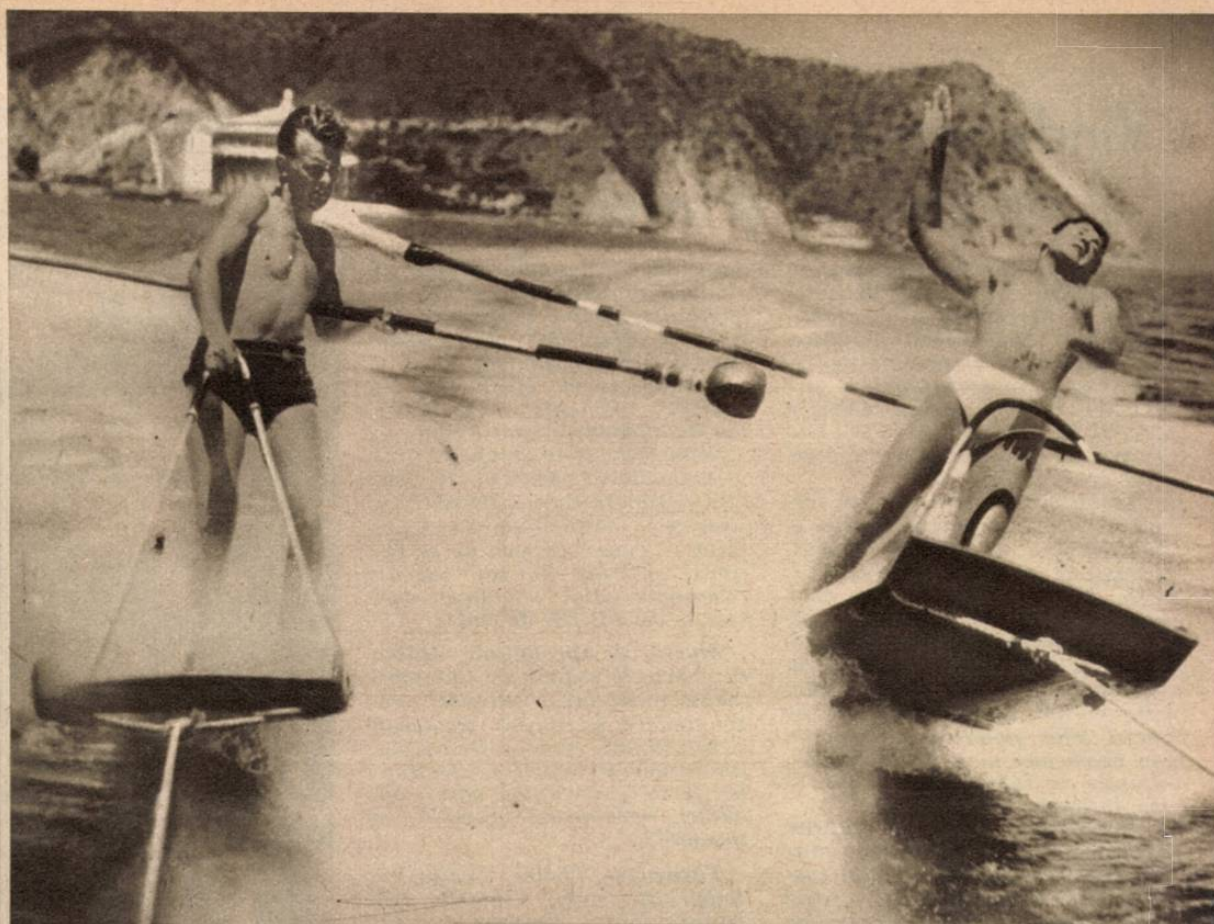
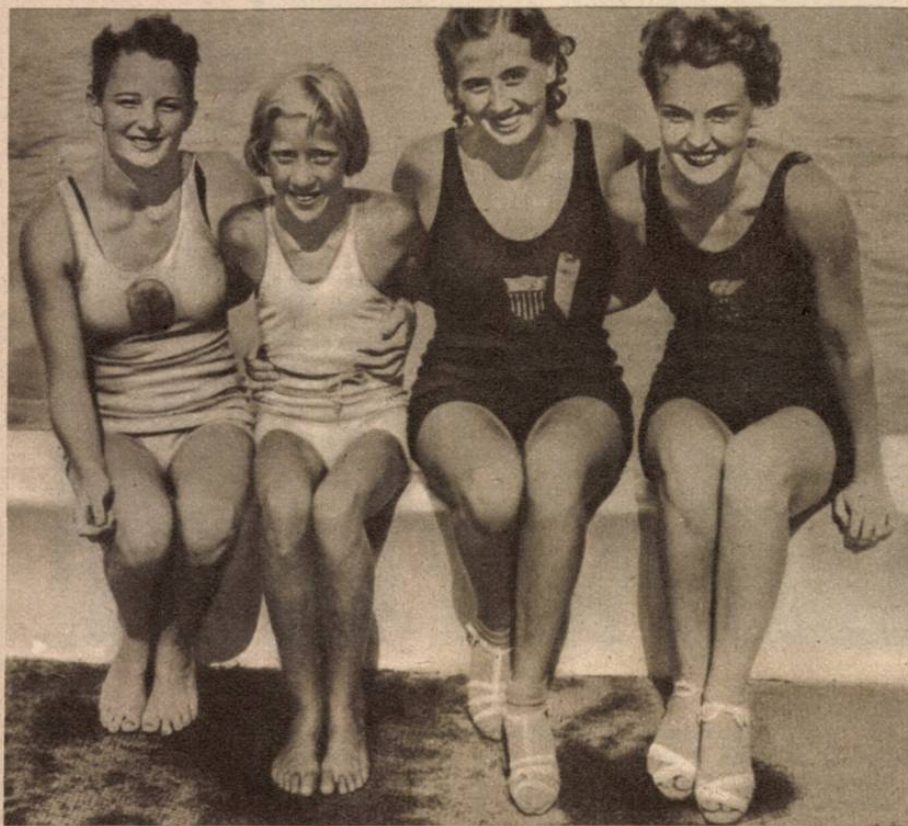
Autostradă în Austria

În Alpii austriaci s'a construit o autostradă peste vârful Grossglockner. Prințul Stahrenberg a asistat la inaugurarea acestei autostrade.

RECORDUL FEMENIN AMERICAN DE ÎNOT

De curând au avut loc în New-York, campionatele naționale de înot pentru doamne. Cu acest prilej s'au stabilit noi recorduri: dela stânga la dreapta, Katherine Rawls, campioană pe 220 de yarzi; Mary Hoerger, campioană la sărituri, dela 3 metri; Lenore Kight, învingătoare la înot liber pe distanța de o milă ca și pe distanța de 44. yarzi și Elisabeth Kompa, învingătoare la 220 yarzi, înot pe spate.

LUPTA CU LANCEA DEVINE MODERNĂ... IN APĂ

Astfel la plaja Avalon, în California, unul din jocurile cele mai plăcute pentru cei care își petrec aici vacanța sunt luptele cu lancea, asemenea celor din evul mediu, numai că de data aceasta, cavalerii nu sunt pe cai, ci pe patinoare de valuri, duse cu iușeală de bărci cu motor.

BARCA VIITORULUI

O invenție originală este barca cu elice dusă de forța omească. Un singur om care are o forță de 1/16 hp. poate duce această barcă cu o iușeală de circa 9 kilometri pe oră. În afară de avantajul că nu se fac mișcări și cheltuieli de energie zădărnice, permite călătorului să stea în direcția în care barca merge, și astfel să se bucure pe deplin de plăcerea călătoriei cu barca. În fotografia noastră, barca cu elice mișcată cu mâna și inventatorul ei, Paul Hofmann.

țânțarii...

sunt perfizi, vă mușcă peste tot scoțându-vă din sărite. Pulverizați în casa Dvs. cu FLY-TOX și veți scăpa de ei.

FLY-TOX

Vindecarea modernă a bolilor de stomac și intestine.

Toate deranjamentele aparatului digestiv sunt cauzate de funcționarea neregulată a secrețiilor și a mișcărilor pereților stomacului, deranjamente ce își au origina în îmbolnăvirea sistemului central nervos. Astfel e turburată producția acidului stomacal, se produce prea mult sau prea puțin acid.

În baza experiențelor din trecut se arată hiperaciditatea și consecințele ei cu soda, bismut, preparate de magnezie. La clinicele universitare s'a adus însă dovada ca aceste mijloace chiar dacă aduceau o ameliorare trecătoare, totuși nu împiedicau formarea din nou a acizilor; din contră, lipsa temporară de acizi irită glandele care lucrau în urmă mai mult și astfel afecțiunile se înrăutățiau în loc să se îndrepte.

Preparatul „Gastro-D” obținut dintr-o plantă medicinală americană are un efect calmant asupra sistemului nervos central restabilind echilibrul nervilor supra-iritați. Prin urmare duce

lupta contra cauzelor inițiale și vindecă toată simptomatologia afecțiunilor făcând să dispară durerile și crampele, prin liniștirea întregului organism.

Produce acest efect fără a conține elemente otrăvitoare sau dăunătoare organismului.

Deoarece aceste afecțiuni sunt în majoritatea cazurilor de natură nervoasă este explicabil, că „Gastro-D” aduce vindecarea deplină în cazuri în care nu se obținuse anterior nici un succes. (Ceeace e cazul la bolnavi care suferă de 15—20 de ani).

Ziarele de specialitate străine se pronunță extrem de favorabil medicamentului „Gastro-D”, care vindecă și ulceri stomacali și intestinale, crampe stomacale, intestinale și hepalice, afecțiuni ale ficatului și vezicii, gaze, vomitări, nervozitate excesivă și insomnie.

Farmacia „Thoiss” Secția IV-a București, calea Victoriei 124, trimite contra ramburs de Lei 130.

ROCHITE albe pentru tennis

cumpărați numai

**LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE IN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

ȚĂRANII DIN DANEMARCA LA REGE
Din întreaga Danemarcă s'au adunat, acum câțva timp, 40.000 de țărani și au venit a Copenhaga în fața castelului din Amalienborg spre a se plânde de necazurile lor, regelui. O delegație s'a prezentat suveranului, iar acesta a ieșit în balcon și a vorbit mulțimii.

TURCII DIN DOBROGEA PLEACĂ
În număr mare, turcii care trăiesc la noi ne părăsesc, pentru a președintele republicii turcești, Kemal Atatürk, le dă loc în Anatolia. Astfel, turcii care au trăit de sute de ani în Europa se înapoiează în patria lor de origine. Fotografia noastră înfățișează un tablou pitoresc al turcilor care își încarcă bagajele și pleacă la Constanța.

TALERUL MARIEI THEREZIA E BUN IN ABISINIA

În țările din jurul Mării R. și, moneda valabilă e tot talerul Mariei Therezia, din pricina unei vechi tradiții. Acești taleri sunt fabricați de mone-tăria din Viena.

CUTREMUR IN JAPONIA

Fotografia noastră arată cât de puternic a fost ultimul cutremur din Japonia, care a produs moartea a 7 oameni, a rănit vre-o 50, a dărâmat 75 de case și a avariat 390, în special în regiunea Shizuoka.

AFRICA DE SUD PROTESTEAZA ÎMPOTRIVA ITALIEI

Populația neagră din Johannesburg a organizat de curând o adunare de protestare împotriva tendințelor rășboinice ale Italiei. S'a format un cortegiu și demonstrații au dus placarde cu inscripția: „Jos mâna de pe Abisinia!”

Fostul secretar al lui Lloyd George, Jones, prizonier la bandiți

D. Gareth Jones, fostul secretar al lui Lloyd George împreună cu doctorul Herbert Müller, un ziarist german, a întreprins o călătorie în China. Ei au fost atacați în apropiere de Paochang și luați prizonieri. Doctorul Jones și doctorul Müller se aflau în automobil în drum către Dolonor. Șofeurul rus pe care-l aveau cu ei a fost lăsat liber spre a aduce din Calgan prețul de răscumpărare.

SCHIMBARE DE CABINET IN OLANDA

La începutul lunii, regina Olanzei, a primit demisia cabinetului de sub președenția ministrului Colijn. Fotografia noastră înfățișează pe premierul demisionat, care a fost apoi din nou însărcinat cu formarea guvernului.

Secretul traifului bun

il descopere gospodinele care cum —ă primul bidon de untdelemn „Sphinx”, fiindcă mâncările preparate cu untdelemnul „SPHINX”

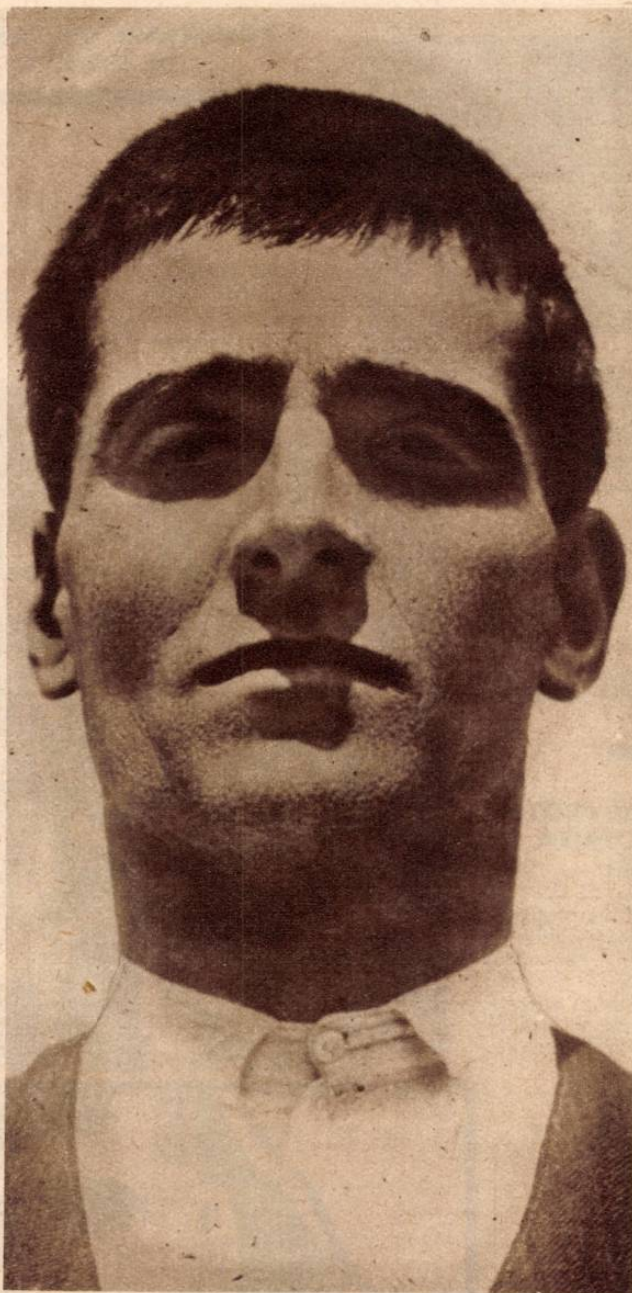
sunt incomparabil mai gustoase, având savoarea trufandalelor. Spre a vă convinge de finețea și aroma sa neîntrecută, cereți furnizorului D-voastră un bidon din

untdelemnul SPHINX

Rasa lui Petrache

IN timpul perioadei glaciare, când în Europa — în parte acoperită de ghețuri — mediul cosmic s'a schimbat de cinci ori, la intervale de multe mii de ani (pădure caldă, pădure rece, stepă caldă, stepă rece, tundra), s'au născut pe rând, una din alta, după apariția omului, cinci rase umane, din cari coboară toată omenirea de azi și cari reprezentau cinci trepte ale evoluției animale, fiecare rasă fiind superioară celei precedente. Omenirea civilizată descinde din ultimile trei, pe cari, înlăturând numirile științifice, le voi numi: **plugarul, crescătorul de vite și pescarul**. Acesta din urmă, omul tundrei, dela sfârșitul perioadei glaciare, și al epocii pietrei cioplite (pe atunci Europa semăna cu Suedia de azi, ori cu Finlanda, care numără 30.000 de lacuri; clima fiind rece și apă existând la tot pasul, omul s'a hrănit, firește, din pescuit), a creat limbile indo-europene, cultul solar, familia monogamă și patriarhală, etc., instituții mai perfecte de cât cele corespunzătoare ale raselor precedente. Azi încă cu tot amestecul și cu toată influența culturii, Europa nord-vestică, în care se află focarul pescuitului, stă în fruntea civilizației, Europa centrală, unde predomină crescătorul de vite, ocupă locul al doilea, iar Europa Sudică și Sud-estică, unde precumpănește plugarul vegetarian, ocupă locul al treilea. (Dacă consideri lucrurile în mod cu totul schematic, firește). În epoca pietrei șlefuite, clima caldă și secetoasă usucă în parte lacurile; și atunci pescarul e nevoit să pornească pe mări și dealungul apelor curgătoare, în căutarea unor noi locuri de pescuit. Lipovenii din Dobrogea (într'un grup pe care l-am găsit în **Adevărul literar** și pe care l-am reprodus în cartea mea „**În slujba Satanei ?!**” la pag. 229, se vede că au nasul drept, gura subțire, largă și dreaptă, bărbia masivă și proeminentă, ochii adânci, sub sprincene stufoase și sbârlite, pupila acoperită puțin de o cută a colțului exterior al pleoapei, iar părul, îl știm roșcat și călionțat. Lipovenii fac parte din această rasă („**dalică**”, „**ariană**”) a **pescarilor**. Arianul s'a închinat soarelui, și a crezut că omul când arde, se liberează de materie — în care rezidă prin-

ciul răului — și atunci sufletul se ridică spre soare, adică sub formă de flăcără se duce să se contopească cu divinitatea, din care s'a desprins. De aceea odinioară câte un grup de lipoveni, dintre cei mai pioși, se închideau într'o casă de lemn, și-și dădeau foc. În romanul „**Petru cel Mare**”, Merejkowski descrie atari sinucideri religioase din vremea aceia, iar d. Const. Stere pomeneste despre dânsule la elementul lipovenesc.

Era de așteptat ca, întinzându-se dealungul apelor în timpurile preistorice, această rasă de pescari să fi ajuns și la noi, pe malurile Dunării și ale altor ape. D. dr. Victor Lebzelter, directorul secțiunii antropologice a **Muzeului de Științe Naturale** din Viena, pe care d. dr. Vaida Voevod, ca prim ministru, l-a însărcinat să studieze antropologia României, după soldații din cazărmi, a găsit „**cu totul inexplicabilă**” (!—H. S.) **prezența unor tipuri nordice la românii de pe ambele maluri ale Dunării**” (vezi „**Adevărul**” din 9 Ianuarie 1935). Știința de azi confundă o variantă a dalicilor pescari) cu nordicii (plugari), ambele rase fiind blonde și înalte. Nordicii preferă, ca plugari blonzi, văile apelor, iar dalicii preferă, ca pescari, malurile apelor. Deci, de vor fi aceia blonzi dalici, ori blonzi nordici, în nici un caz nu-i inexplicabilă prezența lor pe malurile Dunării. Iată însă că dau de un dalic brun — există și dalici bruni — pe malul Oltului, însă despre care voi vorbi numai decît; și de un alt arian de asemenea brun pe malul Dunării: **Petrache Lupu din Maglavit**. Rasa ariană, (cea mai perfectă din toate) se caracterizează printr'o deosebită blândețe și puritate de suflet (dar și prin curățenie fizică), printr'o mare energie și putere de caracter, și prin profunde preocupări morale și de conștiință. Despre sufletul lui Petrache Lupu și despre puterea minții sale, nu prea știm nimic precis.

1) La arian (pescar), profilul apare drept, adică, dacă linia de profil care merge din vârful bărbiei către baza nasului, o prelungești în sus, ea se confundă — ori se confundă aproape — cu linia frunții; la plugar, din contra, linia aceasta, având o direcție oblică înainte, face un unghi, să zicem de 45°, cu linia frunții.

Lupu din Maglavit

Profilul drept constituie oare cum noblețea rasei dalice — și numai a ei.

2) Bărbia la plugar se arată ștearsă, fugătoare, intrată înăuntru, pe când la pescar se înfățișează proeminentă, împungătoare (la o anume variantă, e îngustă, la alta e largă și masivă).

3) Gura la dalic o vedem subțire, dreaptă și largă („gură de pușculiță” o numesc antropologii); și, la dalicul propriu zis, e intrată puțin înăuntru, pe când la plugar e, din contra, eșită puțin în afară.

4) Fața se prezintă mai de grabă ovală.

5) Nasul e drept.

6) La ochiul, infundat sub frunte al arianului, pupila e puțin acoperită de o cută a colțului exterior al pleoapei.

7) Craniul dalicului — dolicocefal (lung) — se curbează la ceafă regulat și curbura începe „îndată deasupra gulerului”, pe când la plugar, linia cefei e întâi concavă, iar curbura convexă începe mai sus, așa că numai partea superioară a capului se prelungește înapoi. Toate aceste caractere — de altele nu mai pomenim — le are Petrache Lupu, deși nu reprezintă chiar tipul arian pur.

Când zicem pescar, înțelegem rasa pescarilor. Nimic nu împiedică pe un om din această rasă să devie cioban, negustor, meseriaș, ori altceva. Vin la al doilea caz.

Mă aflam dăunăzi într'un pavilion al expoziției din Parcul Carol, când zării dedeparte pe un om îmbrăcat ca d. Mihalache, de statură foarte înalt (mi-a spus pe urmă că are înălțimea de 1 m. 90). O atare înălțime se întâlnește rar la alte rase decât la cea dalică; și cum noțiunea dalic se leagă în mod firesc de noțiunea scandinav ori englez, idea de-a avea în fața mea pe un nord-vest-european cu cămașa peste umeri, mă făcu să zâmbesc. În ori-ce caz eram curios să aflu cărei rase românești datorește uriașul înălțimea lui. Mă apropiai prin urmare de dânsul și intrai în vorbă, întrebându-l din ce județ este. Mă cunoștea din scris. E învățător într'o comună din județul Vâlcea și foarte cunoscut ca culegător de material folkloristic. Bucuria mea fu mare, când observai la dânsul trăsături ariene (pescărești): nasul drept, bărbia impunătoare, ochiul adâncit și puțin acoperit, gura subțire, largă, dreaptă și puțin intrată înăuntru.

„Te-ai ocupat vre-odată cu pescuitul?“, l-am iscodit eu.

Cred că, zărind umbra tatălui său, Hamlet n'a făcut ochii mai mari. Dacă numai după forma nasului aș fi ghicit numele mamei uriașului meu, el nu s'ar fi mirat mai mult.

„De sigur“, îmi răspunse el; **satul meu natal se află chiar pe malul Oltului; și copilăria, și adolescența, pot zice că în apă mi-am petrecut-o, așa patimă am avut pentru pescuit**”.

Ar fi de cercetat acum populația de pe malurile Dunării și ale altor ape, ca să vedem dacă numără mulți arieni — rasă cu care Germania hitleristă se fălește atât de grozav.

La popoarele colorate — dar și la altele — misticismul e endemic. El crește, ca o plantă, pe anume soluri: pe loess, ca la noi și în sudul Rusiei; pe **terra rossa**, ca în Europa de miază-zi; pe **laterit**, ca în India; pe sol stâncos, ca în Bretania; pe sol de pietriș și nisip, ca în **Lüneburgerheide**. Pe toate aceste soluri,

plantele cuprind un exces de minerale insolubile. Una din cauzele misticismului este și seceta, sărăcia. Intervin apoi cauze istorice: desagregarea economică naște descompunerea morală, care trezește în suflete forțe regeneratoare, dupăcum și boala trupească produce o reacțiune fiziologică.

În reportajul din „**Dimineața**“ de 10 August găsesc următoarele considerațiuni, în cel mai înalt grad semnificative:

„Populația satelor, și în special cea din regiunea Maglavitului, trăiește de mulți ani într'o mizerie materială cumplită. Urmarea firească a fost mizeria morală. De cinci ani pământul nu produsese nimic. Chiar și acum, când unele regiuni ale țării au dat roade destul de frumoase, în regiunea Maglavitului, cât poți cuprinde cu ochii, nu vezi decât pământ pârjolit de soare. De cinci ani sătenii muncesc, seamănă, dar n'au ce culege. Ba grindină, ba tăciune, ba rugină, ba secetă. În fiecare an a venit peste munca lor câte o nenorocire. Adesea au muncit din greu tot anul și n'au scos nici sămânța.

Și în alte regiuni de prin împrejurimi, nevoile au fost destul de mari și sărăcia satelor a împins țărâna la o stare de excitare, pe care autoritățile au observat-o de mult și au semnalat-o celor dela conducerea treburilor statului.

Furturile, crimele, încălcările de ogoare, bețiile, și consecințele lor, se țineau lanț în această regiune. În atmosfera aceasta a venit întâmplarea cu Petrache Lupu și îndemnurile lui către săteni, inspirate de întâlnirea cu „Moșul”. El cerea oamenilor să fie buni și cinstiți, pentru că numai astfel vor putea să aibe o viață bună și prosperă.

Populația satului a primit predicile lui Petrache Lupu, pentru că ele oglindeau însăși năzuințele lor. Cuvântul ciobanului dela Maglavit a mers din gură în gură și satele au început să se desfunde, îndreptându-se pline de nădejde spre el.

CUM DEVIN OAMENII BUNI

La Maglavit și în împrejurimi domnește o stare de spirit cu desăvârșire nouă. Oameni au primit îndem-

nurile lui Petrache Lupu și caută să-și impue un alt fel de viață.

Adânc impresionați de predicile dela stână, sătenii își văd de grijile și micile lor gospodării și peste tot e liniște și voie bună. Am stat de vorbă cu șefii autorităților de prin partea locului. Ei mi-au povestit că de unde până acum, în cele 20 de sate din împrejurimi, jandarmii nu mai puteau pridi cu înfrânarea relelor, azi stau liniștiți și nu mai au ce face. Nu se mai făptuesc crime, nu se mai fură vite de pe câmp sau din grajduri, sătenii nu mai calcă proprietățile altora, oamenii nu se mai îmbată, femeile certărețe s'au potolit și bărbații cari erau la cuțite s'au împăcat și Duminica se sărută prin tinda bisericii.

Cine-va mi-a afirmat că păstorul din **Maglavit** ar fi un om slab de minte. De fapt, nu-i vorba de cum e el, ci de ce vrea mulțimea, care vine către dânsul).

În prefața volumului meu „**În slujba Satanei ? !...**”, prefață scrisă cu luni de zile în urmă, am prezis un curent de reînnoire religioasă, bizuindu-mă pe analogia împrejurărilor istorice actuale, cu cele de la sfârșitul imperiului roman.

Cred că Petrache Lupu este ca toți arienii, un om adânc religios, dar nu mistic. Rasa lui se caracterizează prin instincte **puritane**. Știe fiecare că focarul puritanismului se află în nordvestul Europei: la englezi, la scandinavi, etc. (dar și în Statele-Unite, unde tot englezii l-au adus). Cumplita stricăciune a oamenilor trebuie să-l fi turburat adânc pe ciobanul din Maglavit, atât de deosebit de alții la figură și la suflet — indiferent dacă mintea lui e dezvoltată normal, ori a rămas întrucâtva în urmă, cum, zice-se, că ar fi notat pe carnetul lui de ostaș autoritățile militare, „**Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor**”.

Totuși, mă uit iar la Petrache Lupu, și mi se pare că în ținuta lui, și în trăsăturile lui, ca sculptate în bronz, descopăr o forță și o armonie impresionantă.

H. Sanielevici

O fază din match-ul Admira-C. A. O.

Eri a avut loc pe stadionul O. N. E. F. match-ul de football între echipa austriacă Admira și cea românească dela Oradea Mare, C. A. O. Echipa străină a învins cu 6-2 (3-2). În fotografia noastră, o interesantă fază din match.

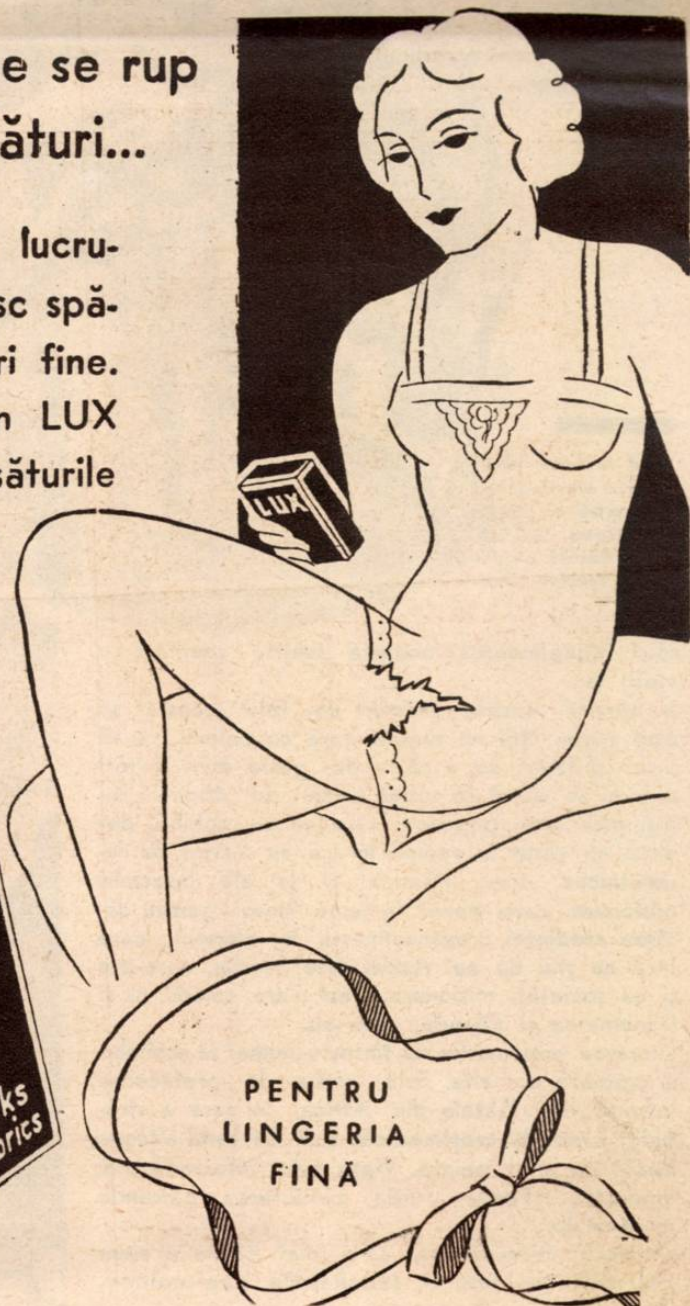
Nu pentru prima dată această echipă luptă pe un teren bucureștean, dar niciodată ea n'a putut fi învinsă. Deși la început echipierii români din Oradea au isbutit să plaseze, unui după altui, două goal-uri, austriacii n'au fost impresionați și curând au năruit speranța că clubul orădean poate fi învingător. Ei au marcat trei goal-uri în primul mi-temps și celelalte trei în al doilea, fără să îngăduie echipei noastre să-și mărească avantajile.

David și Feurstein încearcă să împiedice marcarea unui goal.

Mătăsurile fine ce se rup la primele spălături...

Nici o mirare: lucrurile fine trebuiesc spălate cu săpunuri fine. Fulgii de săpun LUX menajează țesăturile fine, păstrându-le ca nouă.

VITEJII Credinței

1. Lucrare neștiută. 2. Misionarii oamenii jertfei. 3. Literatura misionară. 4. Engleza limba literaturii misionare. 5. Chipurile misionare.

1. **I**N MIJLOCUL lumii noastre, mănate de pofte politice și negustorești, se urmează însă, pe tăcute și cu vrednicie, lucrări ale sufletelor mari, care ținesc cu totul aiurea. Despre acestea se vorbește mai puțin în lume, fiindcă nu poartă cu ele mărfuri și unelte care adună lumea și o umplu de pofte și ciorovăieli.

Este vorba de oamenii care simt în ei chemarea lui Dumnezeu, care socotesc că viața poate avea ținte mai însemnate decât poftele ghiftuirii și ale stăpânirii și sunt mânați de dorul de a face cât mai mare bine semenilor lor.

Din tabăra aceasta au făcut parte toți slujitorii mari ai credinței, toți ceice, ca Proorocul David, și-au mărturisit lor și altora, că mai bună este o zi petrecută în tovărășia cu Dumnezeu și deci pentru lucrul lui, decât în istovirile poffelor și ciocnirilor omenești (vezi Psalmul 84, 11).

Dumnezeu are între slujitorii săi pe ceice se duc să răspândească și altora credința în unul și adevăratul Dumnezeu, a-i fericit prin aceasta și a îmbunătăți viața lor.

Când se hotărăsc la unele ca acestea, oamenii de soiul acesta iau asupra lor cele mai mari primejdii. Ei se duc în necunoscut și nu știu ce-i așteaptă. Cu toate acestea iubirea de Dumnezeu și de oameni îi mână într'acolo și se duc

a fost o adevărată minune prin ce a putut face el în Alaska. A săvârșit o întreagă faptă de civilizațiune. Studiile sale asupra limbilor de acolo i-au adus mari laude din partea academiilor științifice din Germania și Anglia.

2. Numai marile inimi se pot avânta la săvârșirea unor astfel de fapte. Ele se zmulg uneori din stările cele mai alese, pentru a se duce în necunoscutul primejdiilor.

La universitatea din Strassburg, unde-am învățat eu înaintea războiului, se afla un docent cu numele de **Albert Schweitzer**. Era un însemnat teolog, un mare muzicant. Dădea concerte răsunătoare la Paris și aiurea.

Totuși odată a plecat ca misionar în Congo. A învățat mai întâi medicina, fiindcă misionarului îi prinde bine să fie medic. Sălbatecii sunt greu bătuiți de boale. Sunt neputincioși în fața lor. Nu le faci mai mare bine decât, odată cu credința, să le dai și puterea de-a trăi mai omenește și a-și apăra viața mai bine.

Așa a fost vestitul **David Livingstone**, care împreună în el pe geograf, pe medic și pe vestitorul Domnului.

Cinci ani a stat Schweitzer acolo. Cărțile pe care le-a scris, despre petrecerea sa în mijlocul codrilor uriași ai Africei, sunt o frumusețe.

3. La noi, o asemenea literatură nu e cunoscută. Totuși ea îți arată, nu din închipuire, ci din viața trăită deplin, înălțimile cele mai mari ale vieții omenești, cum omul se poate avânta spre jertfe neînțelese, pentru oameni necunoscuți. Acestea sunt totuși deplin înțelese pentru oamenii de adevărată credință. Căci ea înseamnă neputința de a sta liniștit, când fratele tău o duce în neputință și întunecime. Ea dă dorul de a ridica și pe fratele tau la treapta ta.

Acesta este temeiul plecării ca opostol, mănate numai de iubirea de oameni.

A-l vedea pe om din laturea aceasta, înseamnă a gusta cele mai de seamă măreții ale lui. Ea este o vitejie mai mare decât cea de pe câmpul de luptă:

1. petrucă este cu totul după bună voia ta, fără nicio silă dela nimeni; 2. te ajuți numai cu puterile tale, cu ce poți sorbi din legătura nevăzută cu Dumnezeu. Nu ești cu întreaga întocmire a Statului care te ajută să lupți mai spornic.

De aceea cetirea uneia literaturi de soiul acesta ar lăsa urme cu mult mai puternice și mai fericite, asupra sufletelor cetitorilor, decât curate scrieri izvorâte din închipuire, oricât de vrednice și de alese ar fi și acestea. Oricum, o asemenea literatură s'ar cuveni să se găsească printre noi.

Astfel de scrieri nu lipsesc, petrucă nici lucrul de soiul acesta nu lipsește. El se desfășoară pe fiecare zi.

O astfel de carte a ieșit la lumină anul trecut în Paris, sub numele de „Hristos în marele codru” (*le Christ dans la grande forêt*) de **Félix Faure**. E vorba în ea de codrul cel nepătruns al Africei centrale, în care răzbate strădania misionarilor.

Dr. Doctor Margaret Mead, stând de vorbă cu copiii din Noua Guinee. Ea a dăruit o pușcă fetiței indigene.

să-și îndeplinească această simțită chemare a vieții lor.

În neamul nostru, zvăcniri de felul acesta se simt puțin. Noi nu suntem fără cu colonii, ca să avem prilejuri de a căca des peste mări și țări și a ni se stârni în suflet astfel de doruri. Totuși mai sunt popoare care nu au colonii, dar dacă au văzut la vecinii lor că au astfel de îndeletniciri, s'au înființat și la ele întocmiri misionare, care trimet în lume tineri pentru sădirea credinței creștinești, la oameni care încă nu știu de ea. Astfel este Suedia, care are și ea societăți misionare, deși n'are colonii, ca și Danemarca și Olanda, care au.

Lucrarea misionarilor nu țineste numai să schimbe o credință cu alta. Este vorba de prefacerea întregii vieți. Satele din Africa, în care a străbătut credința creștinească, sunt cu totul altceva decât ce erau înainte. Viața este întocmită mai omenește. Pacea, frăția bunăstarea pătrunde în sânul lor.

Un vechi misionar rus, care mai târziu a ajuns Mitropolit al Moscvei, **Inochentie Veniaminov**,

Misionarii din Africa de Sud au instalat un altar și o orgă mică într'un automobil și preotul poate călători astfel, din loc în loc, cu această capelă improvizată. El împarte locuitorilor biblia tipărită în diferitele limbi ale țării.

Biblioteca Universității Iași

Ele și sunt fapte în stare de a stârni cele mai adânci însuflețiri. În adevăr, nu este ușor să găsești tineri care să se lege a lua asupra lor asemenea chemări. Te duci departe de ai tăi, despărțit de marile doruri de a te sui pe trepte înalte, în sânul țării tale. Este viața lepădării de sine, în care nu vei avea nimic din ce caută omul în slujbele sale în lume. Iei asupra ta cele mai mari greutăți și neîncetat trebuie să ai înainte fiorul morții.

Cu toate acestea inimile sunt adânc scuturate în fața povestirilor misionarilor și nu lipsesc sufletele închinare lui Dumnezeu, care se leagă să intre la o asemenea lucrare.

Într-o revistă americană, se scria despre cuvântările unei poposiri misionare între studenții din orașul american Des Moines. După ce ascultau, studenții începeau a umbla răzleți sau câte doi-doi, frământați de cele mai răsculătoare gânduri.

Ce era? Misionarii le puneau înainte viața nefericită a păgânilor, datoria de a nu sta nepăsători pentru ei. Acestea nu rămăneau fără răspuns. Studenții cădeau pe gânduri. Când porneau la plimbarea pomenită, ei erau muncii de noutatea vestirii misionarilor și nu știau cum să se hotărască.

Dar, dela o vreme, sufletul se hotăra într'un fel. Nu era rar ca mulți din ei să vie să se înscrie la tabără și să declare că primesc

Din astfel de scrieri, vezi cât de netericită este viața bieților locuitori ai Africei. Nu numai că sunt departe de bunurile civilizațiunii, de mijloacele prin care și-ar putea duce viața mai ușor, pe care unii le-ar putea tăgădui ca în adevăr trebuincioase pentru fericirea omului; ci ei sunt chinuți prin înseși religiunile pe care le au. În adevăr, toți locuitorii aceștia sunt striviți de apăsarea superstițiunii. Orice pățanie a cuiva, orice întâmplare nenorocită, orice îmbolnăvire e dată pe socoteala mâniei zeului. Iată vrăjitorul se pune pe treabă și descopere pricina... Este de vină cutare. Acela l-a supărat pe zeu. Din clipa aceea, „vinovatul” trebuie să scape cu fuga. Altfel e omorât. El ajunge la stațiunea misionară și acolo își povestește pățania.

A scăpa pe oameni de sub apăsarea unor astfel de credințe rătăcite, este pentru ei o mare ușurare. Primirea credinței creștinești îi sloboade din asemenea urgii și ei trăiesc apoi mult mai liniștiți, din laturea acestora.

4. E de așteptat că limba în care se vor găsi mai mult asemenea povestiri va fi cea engleză. Da, fiindcă Anglia e țara cu cele mai multe colonii. Ea poate avea cea mai întinsă lucrare misionară, a ei este și marea societate de răspândire a Bibliei în toată lumea, de care trebuie să scriem odată aici: **Societatea Biblică Britanică** din Londra.

În adevăr, așa și este. În limba engleză se găsește o marea literatură misionară. Pentru însemnătatea și puterea ei de-a plămădi sufletele, s'au și tipărit astfel de cărți ieftine pentru cetirea multimei.

Pentru un șiling, adică a 20-a parte dintr-o liră engleză, ai o carte legată, tipărită pe cea mni bună hârtie. În banii de azi, vine ceva peste 30 de lei.

5. Marele misionar, cel dintâi care este pomenit în lucrările de acest soi, este **David Livingstone**. El este trecut între bărbații cei mai de seamă ai Angliei. De aceea îl găsim cel dintâi în cărțile cu asemenea povestiri.

Viața sa a fost o minune. Toată a fost cheltuită pentru bieții negri din inima Africei.

Pe când alți europeni umblau printre locuitorii Africei cu gânduri negustorești și erau apăsători pentru bieții locuitori, Livingstone era cel ce făcea să vadă că nu toți albi sunt fiare. El umbla cu lădița cu leacuri, mai cu seamă chinină, pentru a-i vindeca de frigurile care băntuiau cumplit.

A fost un mare binefăcător, pentru care negrii i-au și păstrat o vie amintire. Au adus trupul lui mort mii de kilometri pe jos, prin desișul pădurii, până la țărmul Atlanticului, ca să fie adus în Anglia. Când târziu-târziu, fiica lui a venit în acele ținuturi, ca să vadă ce a rămas din lucrarea tatălui său, a găsit că negrii păstrau o sfântă amintire medicului alb.

Dar trăsături alese găsim în viața fiecărui misionar în parte. O deosebită pomenire, fără îndoială, merită misionarul **Apolo**. Acesta nu era european, ci un biet african, din neamul piticilor, care locuiesc în ascunsul pădurilor ecuatoriale. Numele de Apolo l-a căpătat la botez. El a ajuns preot pentru ai lui și a meritat ca viața lui să fie povestită alături de a celor mai mari misionari.

Oameni din neamurile cele mai de rând și mai necăutate pot da din sânul lor bărbații care se suie la cele mai vrednicii. Așa înalță pe oameni această necunoscută lucrare misionară. Viața lui Apolo alcătuiește azi o carte întreagă.

Ce noutate este a urmări ce se poate face pentru această omenire, prin singura lucrare în numele lui Hristos!

Călugări elvețieni din St. Bernard, în Tibet, unde vor să înființeze adăposturi pe Himalaya.

Negrii din Congo urmând la școala misionarilor din Kwango. Ei învață să citească și să scrie în limba maternă și misionarii au tipărit dicționare, și cărți de citire și religioase în diferite limbi africane.

să dea 2-3 ani din viața lor și să fie trimiși la treburi misionare, unde va găsi organizarea. Deci prin acestea noi suntem marturi la mari hotărâri sufletești, spre care împinge iubirea de oameni. Aci vedem în lucru gândurile cele mai curate și mai sănătoase. Trăim clipe din cele mai înalte în sânul omenirii. Auzim de atâtea răutăți din sânul oamenilor și tocmai de fapte atât de alese nu. Se cuvine ca tocmai de unele ca acestea să auzim mai mult.

Arhim. SCRIBAN

Parul admirat de toți

Îngrijirea părului este capitolul cel mai important din codul de frumusețe al femeii. Și D-ia—Doamnă—vei ajunge ca printr-o îngrijire corectă, părul D-tale să fie mereu admirat.

Îngrijindu-vă părul cu Shampoo ELIDA, veți avea un păr mătăsos, parfumat și sclipitor. Coafura se aranjează ușor, ondulețile vor ține mai mult.

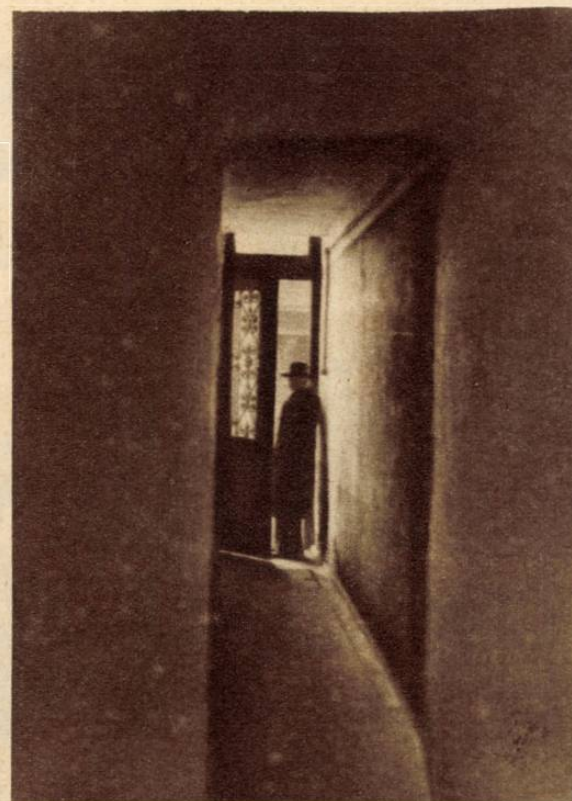
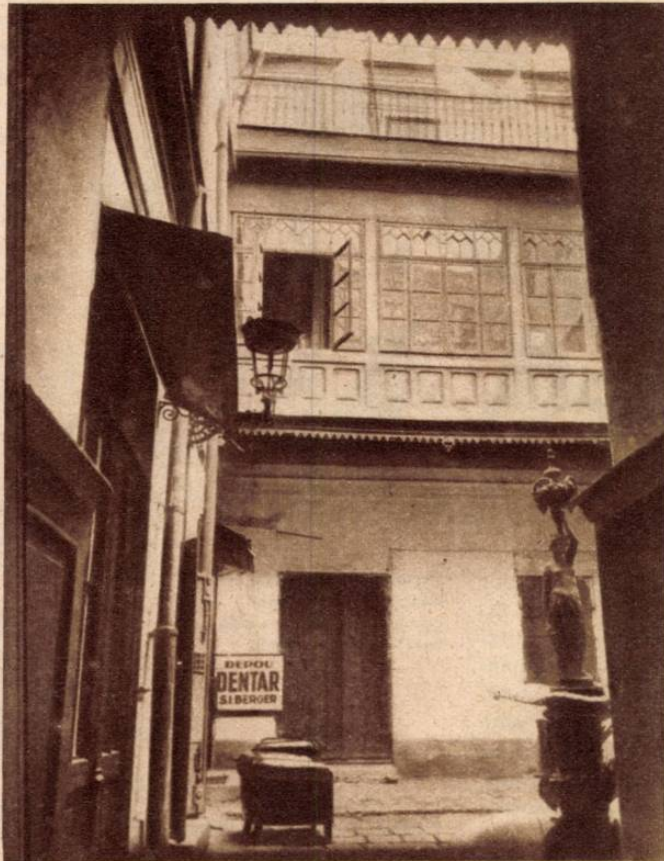
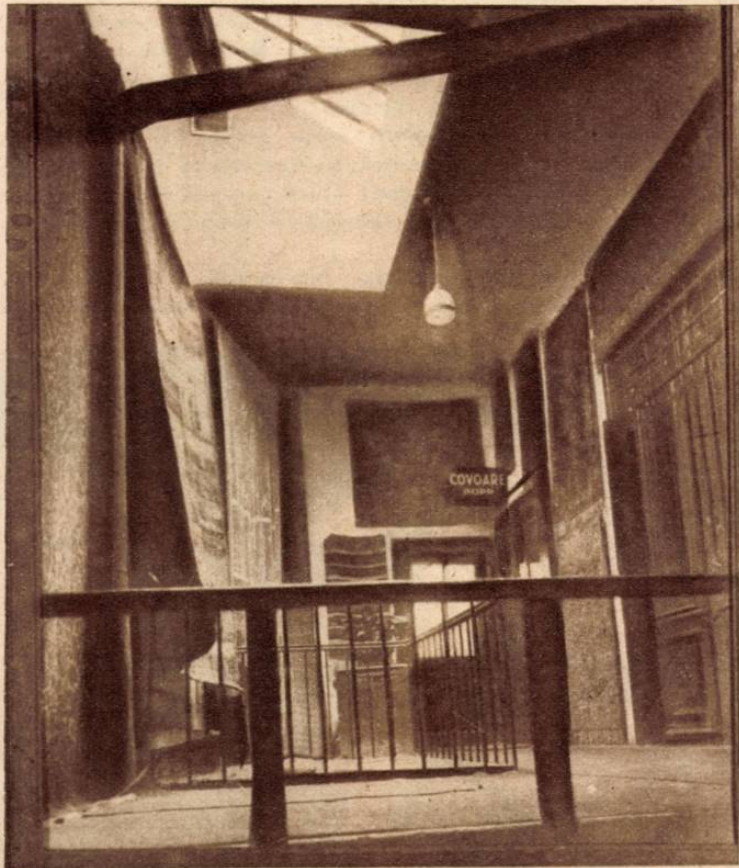

KAMILLOFLOR
Shampoo special pentru păr blond, preparat prin utilizarea unui extract de flori de mușetel de munte, concentrat de 70 de ori.

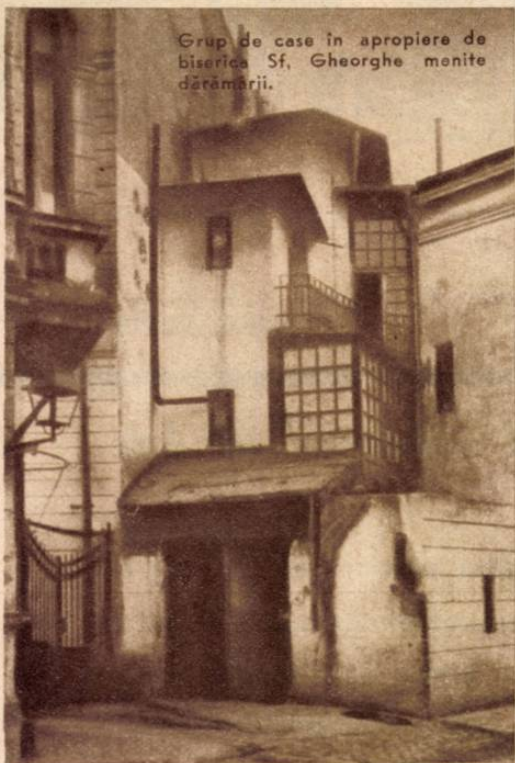
BRUNETAFLORE
Shampoo special pentru păr închis, conține hequil pentru îngrijirea și înfrumusețarea părului închis.

SHAMPOO ELIDA

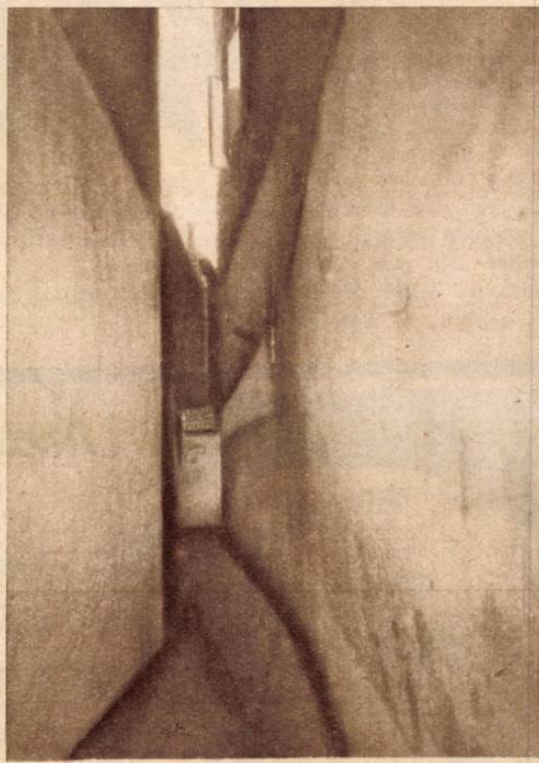
SUFLETUL DE ALTĂDATA al Bucureștilor

Un gang lângă lumânăra-
rul Bogdănescu din Piața
Sf. Anton.

Grup de case în apropiere de
biserica Sf. Gheorghe menite
dărămării.

În etaj la Luca P. Nicu
Ilescu

Gang pe strada Carol, peste
drum de piața de flori.

Porti de fier pe str. Patria.

Cei mai mulți dintre noi avem încă naivitatea să credem că orașele trăesc prin clădiri, parcuri, bulevarde, tramvae și telefoane. Greșală! Orașele trăesc prin sufletul lor și fiecare Metropolă—deși are aceeași, sau aproape aceeași înfățișare fizică, de oarece toate sunt alcătuite din fier, beton, piatră, sticlă și oțeluri—își zămislește o atmosferă, duhul ei neasemuit. Când acum vre-o 15 ani s'a vorbit de mutarea Capitalei la Brașov, ca să fie mai în mijlocul României-Mari, departe de fruntarii, și deci mai ocrotită, cel mai puternic argument să lăsăm Capitala pe locul ei istoric, la țărnul Dâmboviței, l-a adus d. N. Iorga: Capitala noastră nu

Interior de curte cu fân-
lână artesiană în strada
Bărăției.

trebuie mutată, ca să nu-și piardă sufletul. Spiritul Bucureștilor nu trebuie schimbat, pentru nimic în lume, cu spiritul Brașovului! Și argumentul d-lui N. Iorga a învins, Capitala a rămas la locul ei, aci unde a păstorit întâi oițele lui ciobanul Bucur.

Preschimbarea unui oraș e tot un fel de mutare — de mutare în timp — adică mult mai gravă, căci nu mai lasă într'adevăr nici o urmă. Viteza de înnoire a Bucureștilor merge de două decenii

(Citiți continuarea în pag. 15-a)

BUCUREȘTI CARI SE DUC

AGONIA STRĂZII COLȚII
ȘI A ALTOR ULIȚE.—PRE-
LUNGIREA BULEVARDULUI
BRĂTIANU

CELE CE AU FOST VECHI SE DUC SĂ-ȘI
DOARMĂ SOMNUL DE VECI, PRIN CRONI-
CILE, CE VOR FI CERCETATE DE VIITOA-
RELE GENERAȚII.

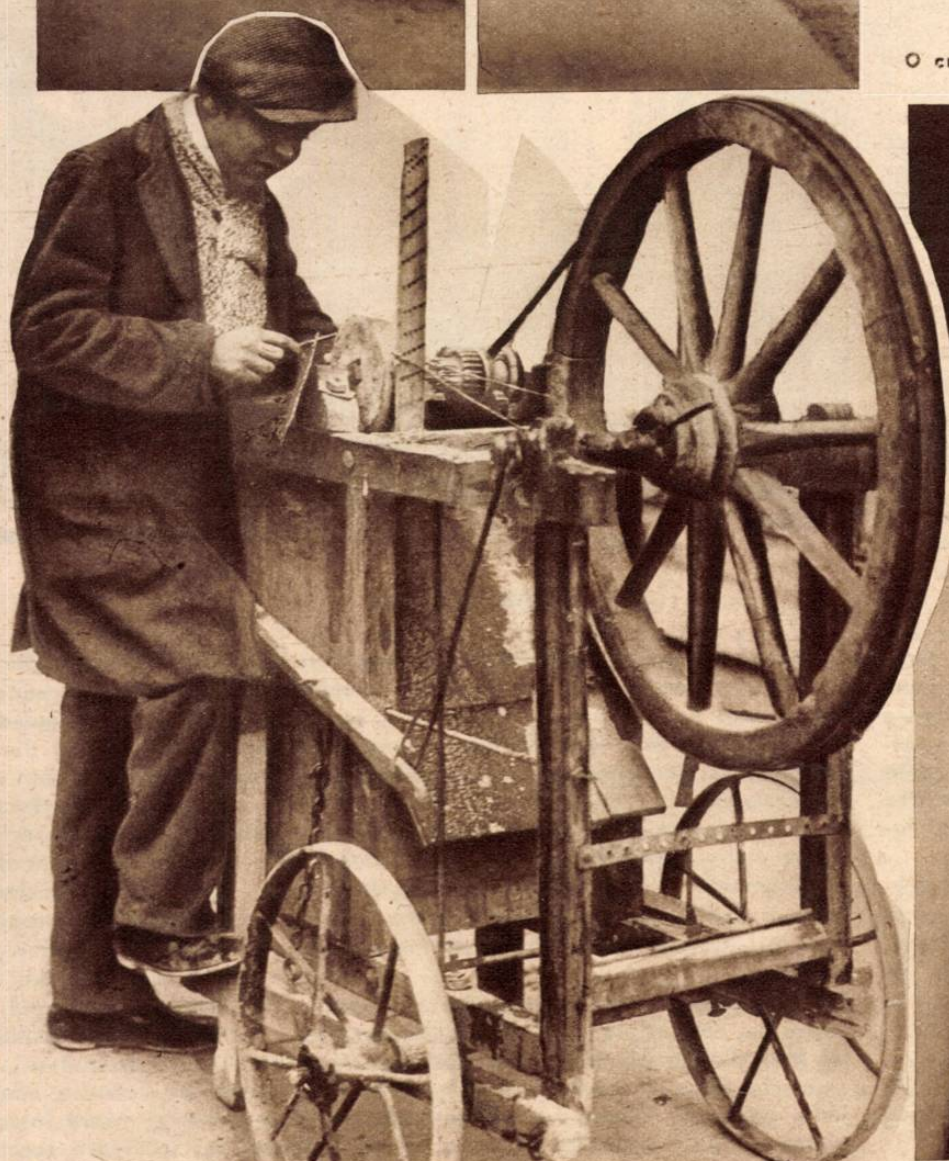

„Rahat cu apă rece”.

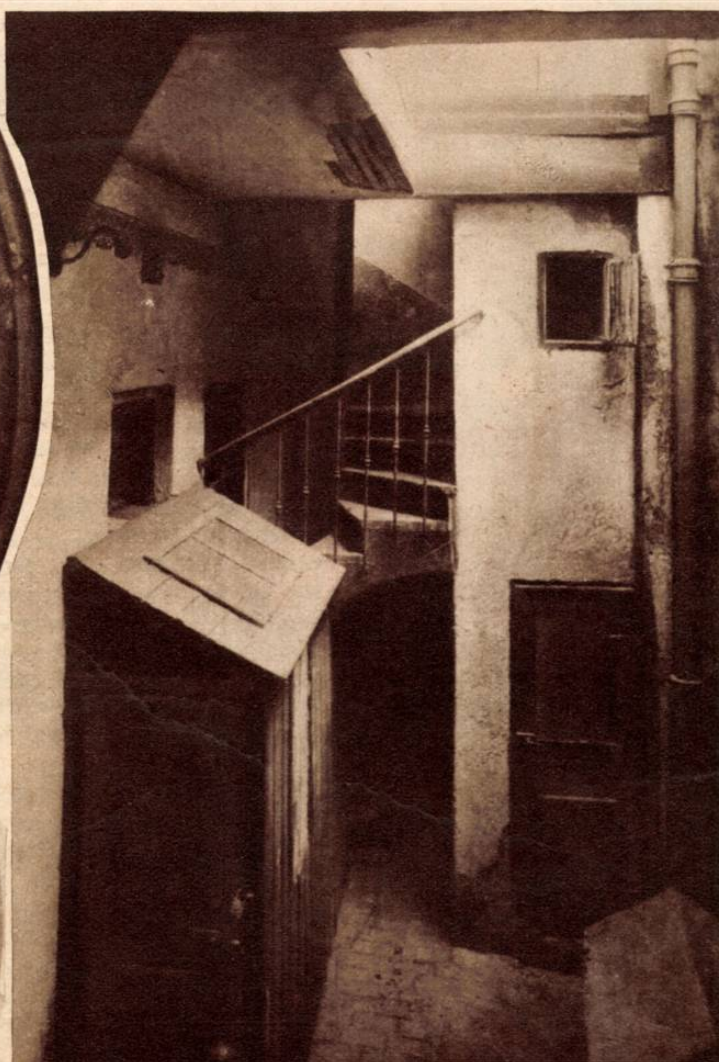
Prăvălii, cari au fost dărâmate în Str. Bărăției.

O curte dosnică în Str. Carol.

Un meșteșugar simpatic.

BĂTRÂNĂ Stradă a Colții, una din cele mai importante ale vechiului București, își trăiește ultimile zile.

Partea ei nordică, spre Str. Clemența, a fost desființată, cu prilejul croiei primei părți a Bulevardului Brătianu, care prin lărgimea lui, prin blockhausurile impunătoare și recenta prelungire, e menit să devie artera principală a Bucureștilor moderni.

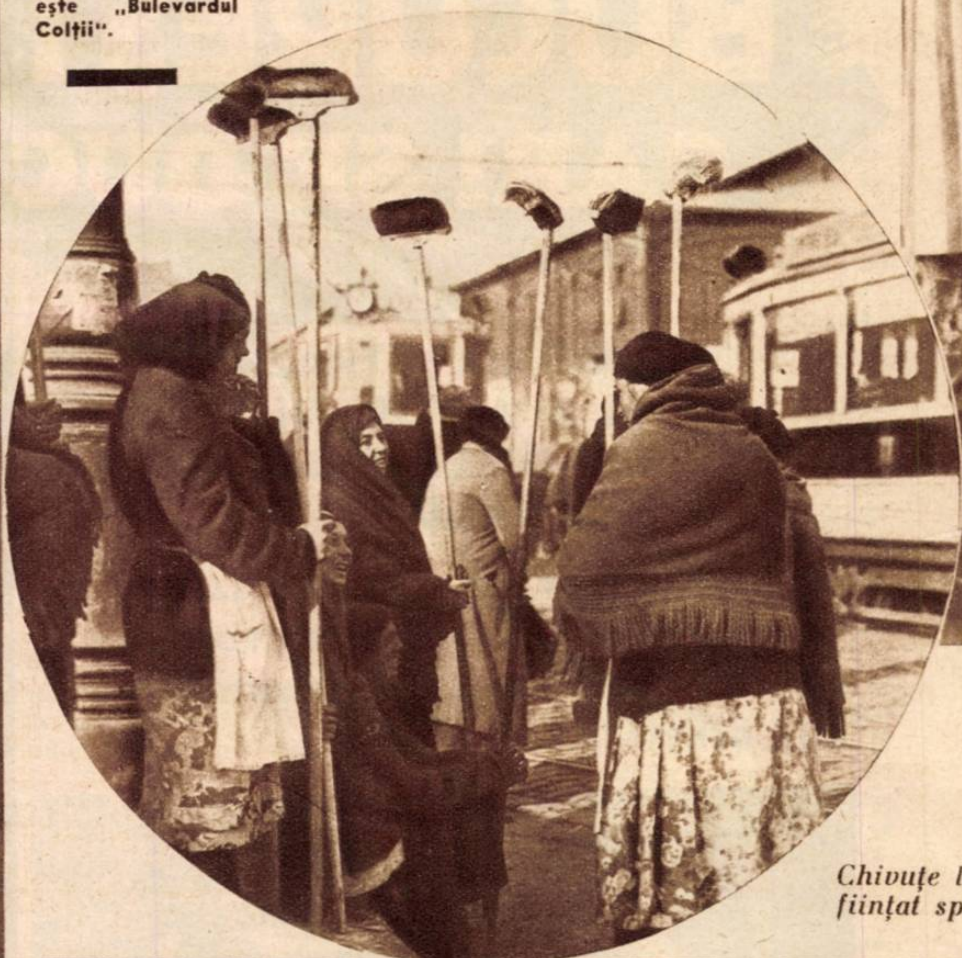
Vestita Stradă a Colții a fost osândită definitiv, fără nici un drept de recurs. Târânoapele cad nemiloase, peste ultimile clădiri, rămase pe mica porțiune dintre spitalul Colții și biserica Sf. Gheorghe. Casele bătrânești privesc cu jale și neputințioase, cum li se smulg din tăfâni ușile și ferestrele.

Dispare un trecut glorios. Numele „uliței Colții” e menit să fie uitat, poate mai repede decât credem, fiind aruncat în grămada străzilor vechiului București, despre care se va pomeni doar prin cronici.

S’ar putea povesti atâtea despre Mănăstirea Colții, despre școala bucureșteană de slavonește și românește, care a continuat fără întrerupere,

Curte dosnică
peste care se cro-
ește „Bulevardul
Colții”.

Chivuțe la colț
ființat spre Bu

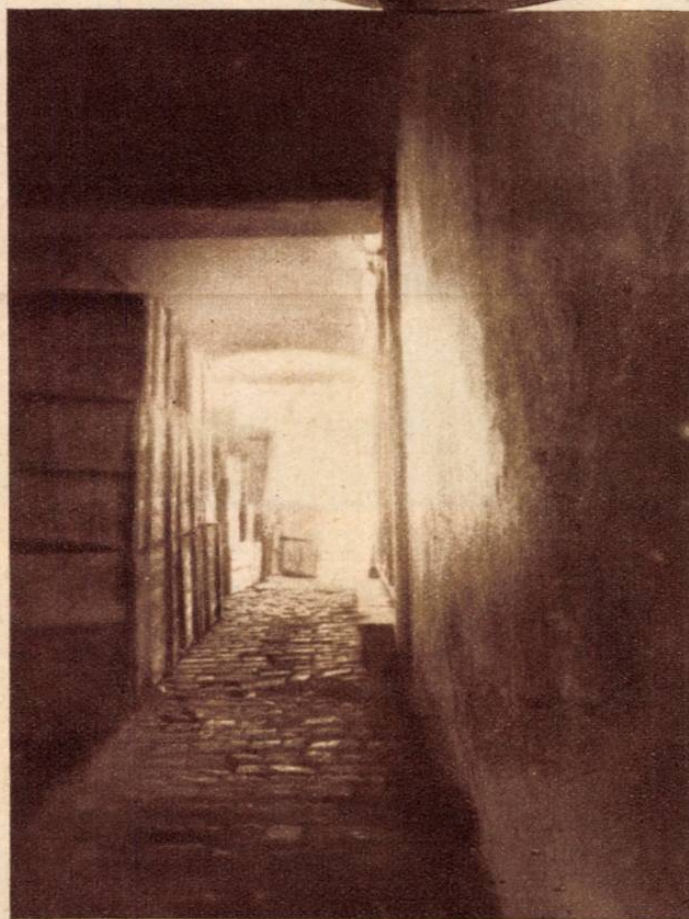
— „Curse!
grătare!
cazane bune!!!”

În tot decursul secolului al XVIII; despre spitalul, chiliile pentru săraci și odăile pentru odihna străinilor, ridicate de Mihail Spătarul, ajutat de fericitul întru pomenire Radu Colțea; despre vestitul turn al Colții, apucat de mulți Bucureșteni, ce mai trăesc, turn reclădit în Parcul Carol, după modelul autentic, pe jumătate dărâmat, astfel cum ni l-a lăsat cutremurul grozav dela 14 Octombrie 1802.

INFORMAȚIILE UNUI ARHI-MANDRIT BĂTRÂN

Un venerabil arhimandrit, actualmente la o mănăstire din jud. Argeș, povestește unele amintiri ale sale, despre trecutul Bucureștilor, că „cele ce-au fost vechi, s'au dus și nu ne vom întâlni nici odată cu dănele. — Iar ceea ce vedem azi, sunt de multe ori împrumuturi străine, depărtate de firea românului, zicându-se „civilizație”, dar fiind cele mai destrăbălate și urâte moravuri și stricăciuni lummești.”

Cu acest prilej bătrânul prelat ne-a încredințat și o carte rară despre trecutul Capitalei, scrisă acum o jumătate de secol, de către Colonelul Pappasoglu, strănepotul lui Const. Slătineanu, care pe la 1648 a fost poreclit de turci Pappazoglu, adică „foarte pios”.

Gang întunecos, depozit de lăzi
cu marfă.

— „Ha

CRONICARII VECHI

Odinioară, strămoșii noștri, mai ales preoții și grămăticii vlădicilor, aveau obiceiul să însemne evenimentele mai importante, de norocire sau nenorocire, ce se întâmplau prin orașe sau prin țară. Ei făceau aceste însemnări pe scoarțele cărților bisericești și ale diferitelor alte cărți și terfeloage.

S'a întâmplat ca în familia veche a lui Pappasoglu să se adune multe asemenea prețioase cărți bisericești, condici și documente. „Peste toate aceste descrieri — spune autorul cărții pomenite mai sus — am adăugat cele văzute în Capitală de părintele meu, care-a murit în etate de 90 ani...”

Pentru a lămurii paginile trecutului adăugăm — la rândul nostru — cele aflate dela „Bunicul Bucureștilor”, vorbărețul Moș Toma, din prelungirea Griviței, precum și cele ce-a mai ajuns, la știința noastră pe alte căi, din cercetările personale făcute prin ulițele vechi ale Bucureștilor, precum și din convorbiri avute cu diferiți moșnegi.

Ulița Colții a avut pe pentru negoțul bucureșt în Târgul-din-Năuntru, portant din „Târgul d După cum spun bătrânii piețele Bucureștilor, sosii Abia în primul an, al d s'a construit cea dintâi — pe calea Dunării — Până atunci călătorii ve iar mărfurile se aducea Pe vremea lui Cuza-Voa cale ferată în țară. Bătrânul morar Assan, trebuit să construiască când a adus în țară pr moara întemeiată de d Toate aceste care cu n

Zaraf in Piața Sf. Anton.

Podul de lemn din Piața Sf. Anton.

Podul de lemn din Piața Sf. Anton.

PIAȚA

remuri o importanță deosebită, care se făcea mai cu seamă în afară de comerțul mai puțin im-

era o adevărată sărbătoare, pe care carelor cu marfă, de la Lipsca. Escălcării domnitorului Carol-Vodă, linie ferată București-Giurgiu, care ne pune în legătură cu Apusul. niiau la București cu poștalionul, u cu carele cu boi.

da nu era. nici un kilometru de tatăl cunoscuților frați Assan, a diferite poduri solide, peste râuri, imul motor greu, cu aburi, pentru ânsul, pe șoseaua Ștefan cel Mare. măruri, ale toptangiilor, cași vapo-

rul minunat al lui Assan, (de la care a rămas până azi numele a trei străzi de prin partea locului: „Strada Vaporul lui Assan”), toate aceste vehicule erau aduse întâi la Carvansaraua domnească, pentru vămire.

Dupăcum ne spune V. A. Ureche — citat de Gion — Carvansaraua, înainte de 1778, era vagabondă mutându-se din loc în loc, pe diferite maidane dimprejurul Târgului-de-Sus și Târgului-din-Năuntru.

Egumenul de la Colțea, om deștept, avea pe aceea vreme un maidan, destul de întins, pe locul ocupat azi de aripa dreaptă a Spitalului, cam pe unde e expoziția de fructe... maidan, care se întindea, poate, și dincolo de Bulevardul ce-a fost croit după războiul din 1877. Egumenul a clădit acolo niște odăi, pe cari le-a închiriat Marelui Vameș, care-a hotărât că din acel moment, carvansaraua să nu se mai strămute mereu pe toate maidanele, ci să rămână aci stabilă, unde-și rânduiseră și slujbașii condicile lor, prin rafturile din odăile egumenului.

Dela Carvansaraua din str. Colții, carele cu mărfuri erau aduse la Hanul Sfântului Gheorghe-Nou, unde toptangiul — boer mare față de cei cari vindeau cu paralăcul — dădea sfoară în târg că în cutare și cutare zi se vor desfăce lăzile cu marfă, aduse de pe maidanul Carvansaralei, după vămirea lor. Era atunci o adevărată bursă în jurul carelor. Top-tangiul, cu catastifal în mână, era înconjurat de negustorii cei mici. Se vindea marfa cu prețul pe care-l hotăra el, toptangiul, după invoiala ce făcuse cu ceilalți toptengii, pentru care-și dedeseră și zapise, la mână, unii altora. Un adevărat cartel! — după cum observă Gion, în „Istoria Bucureștilor”. De crâcnia negustorașul și zicea că e cam scump, toptangiul nu-i mai dădea de loc marfă, ba-l „făcea mojiș, ori budală, (cuvânt de origine turcească — prostănac sau năuc).

După asta, vechiul angrosist își muia pana de găscă în căli-

Porți de fier pe str. Patriei.

mara dela brâu, fără să-i pese de văicărelile și rugămintile celor refuzați de dânsul, și scria lăzile pe numele altor negustori, grav și impasibil, ca un judecător de la Divanul Sultanelui.

BĂLȚILE BUCUREȘTENE

Bătrânii spun că în vremea veche, Bucureștii erau plini de fel de fel de bălți mocirloase, unele făcute de capricioasa Dâmboviță, care-și muta cursul din loc în loc, — precum și de gârla dispărută Bucurescioara, sau de murdarul pârâu Colentina. Prin secolul XVIII-lea una din aceste bălți era pe lângă Carvansaraua din str. Colții și se numia „Lacul Suțului”, sau „Balta de la Carvansara”.

Gârlița Bucurescioara, atât de iubită de săpunarii, măcelarii, și pescarii veacurilor trecute, isvora din „lacul Icoanei”, trecea pe lângă actualul spital Colțea, spre a forma balta arătată mai sus, și apoi se despărțea în două: O parte o lua spre „podul Târgului-de-afară”, pe lângă Hotelul Londra, de azi. Cealaltă ramură curgea spre Sud-vest, de prin Târgul Cucului, trecea pe lângă o moară

Se dărâmă balustradele podurilor depe Dâmbovița și dispar galantarele cu mărfuri de acolo.

Dispare și această expoziție din str. Patria.

de apă, vestită pe, vremuri și cobora apoi prin **Bărăție** și **Bazaca**, spre Dâmbovița. Balta era înconjurată cu trestii și sălcii. Aproape de dânsa — cam în coasta grădinii Sf. Gheorghe de azi — se făcea târgul sau piața. Acolo se vindeau rogojine, osii și spițe de roate; iar pe de lături se înșirau scaunele de pescării, măcelării precum și tarabe cu manufacturi. Din sălcii, bucureștenii auziau, în fiecare primăvară cântecul cucului — până pe la 1800. De aci numele: „Târgul Cucului”.

STRĂZILE BĂRĂȚIA, BAZACA ȘI ȘEPCARI

Vechile ulițe Bărăția și pitoreasca Bazaca sunt azi deasemeni sortite peirii cu prilejul prelungirii Bulevardului Brătianu.

Prin Bazaca trecea odinioară — după cum am arătat mai sus — gârlița Bucureșcioară, spre a se arunca în Dâmbovița, râu carpatin care-și croise albia neregulată în spatele Hânului Manuk ale cărui ziduri bătrâne, aproape nemodificate, alcătuiesc — în zilele noastre — „Hotelul Dacia”, din str. Carol, fosta uliță franțuzească.

Chiar în dosul lor, curgea Dâmbovița cu maluri noroioase, pe locul unde acum sunt străzi pavate și prăvălii multe. Albia ei a fost mutată și canalizată, după 1877, fiind tăiată în apropiere de biserica Brâncoveanu, unde o știm cu toții. O vor căuta însă zadarnic strănepoții noștri, căci a fost înmormântată, și ea acum, sub stratul de beton, recent turnat, planșeu care a unit și nivelat ambele splaiuri ale gârlei.

Talazurile râului au dispărut pe vecie, parcă înghițite în fundul pământului.

Faimosul râu Dâmbovița „cu apă dulce” atât de căutată de bucureșteni, e menită să fie acoperită în întregime și uitată ca și Bucureștioara. Vă dispărea probabil din vorbirea curentă și denumirea, ce s'a dat orașului nostru: „**Cetatea Dâmboviței**”!

Căci această poreclă nu mai are rost.... În săpăturile ce s'au făcut prin 1896, prin strada Decebal, s'a dat, la o adâncime de câțiva metri, de patul unui râu, Archeologii susțin că este albia vechei Bucureșcioare, zidită în canal subteran, despre care am pomenit mai sus.

O altă uliță bătrână, care va fi cu totul înghițită,

cu ocazia prelungirii bulevardului Brătianu, este strada Șepcari al cărei nume rămâne să fie căutat pe viitor, pe filele îngălbenite ale vre-unei cărți unde se va vorbi de **Ulița boiangiilor**, de **Ulița Sădăcarilor**, de **Ulița Bărbierilor**...

DE UNDE VINE DENUMIREA BĂRĂȚIE

Papazoglu ne spune că **Bărăția**, sau biserica creștinilor de rit catolic, a fost fondată de un italian, anume **Delcioaro**, pe vremea lui Ștefan-Vodă Cantacuzino, cu berat de la poarta otomană, și deaceia i s'a pus numele de „Bărăție”, adică încuviințată cu hrisov...

Brâncoveanu înconjurase întreaga curte domnească cu ziduri de bolovani și cărămidă.

În **ulița bărbierilor**, care se afla mai sus de **casele Băraților** — barot înseamnă pe ungurește „prieten” sau „călugăr” — (nu s'o fi trăgând numele bisericii de aci?) — în Ulița bărbierilor se afla un turn ca de cetate. Era acolo și un puț renumit, căruia bucureștenii îi ziceau: „**Puțul Turnului**”.

În ulița barăților erau și grajdurile domnești. Documentele pomenesc despre mahalaua „Sf. Gheorghe-vechi, de la 1632 în coace, și ne spun că în acea mahala erau cuprinse: Ulicioara Căldărarilor, Ulița de la Casele Băraților, care e tot una cu „**ulița unde se frânge fierul**”, ulița Boiangiilor, a Lăcătușilor, care mai purta numele de „**ulița din dosul Casei Băraților**”; ulița Bărbierilor; a Mărgelărilor; a Abagiilor, a Sădăcarilor meșteri argintari, cari brodau cu fireturi odoarele bisericesti.

Pe partea de loc dintre Covaci și str. Șepcari era o grădină mare, frumoasă, făcută după gustul unui italian, și în care Brâncoveanu construise un chiosc somptuos, pentru a mânca acolo și a se odihni, în timpul verii, în mijlocul mirosului a felurite flori, cari în spalier, erau orânduite de jur împrejur, după cum scrie Delchiaro, în „**Le moderne rivoluzioni della Vallachia**”

COLINA CURȚEI

Din strada Decebal, când priveai în vale, spre Dâm-

bovița, dădeai de o colină, mai înaltă decât toate dealurile bucureștene de azi și pe care era așezată Curtea domnească cam pe locul unde azi e piața de flori.

Porțiunea Căii Moșilor, de azi, cuprinsă între piața Sft. Anton și ulițele Decebal și Sf. Vineri, era ocupată de locurile de jos ale Curții domnești — după cum confirmă Gion — și de **Puscăria Domnească**. Gardul **Viei Domnești**, suia spre strada Patria, iar mai sus, spre nord și est adică spre Sf. Gheorghe-Vechi și Bărăția de mai târziu, erau „**zidurile de apărare ale vechei curți**”, precum și turnul, cu puțul alătura, de care am mai vorbit.

Puscăria Domnească, se înălța dărz și întunecoasă, pe locul unde suia **ulița Rahtivanului**, azi str. Patria.

Între toate aceste drumuri se împletiau alte ulicioare răsucite, strâmbe și strâmte ca „**de trei oameni**”, sau ca „**de patru oameni**”, adică unde puteau trece în front, trei sau patru drumeți. Acesta era cartierul comercial, din apropierea Curții domnești, cel mai principal din tot orașul.

Unele din aceste ulițe, cari au avut o viață de veacuri, au dispărut de mult, altele s'au lărgit într-o câțva, și-au schimbat numele, pierzând însă din importanța și strălucirea lor de odinioară.

Necesitățile urbanistice fac ca labirintul alcătuit de prăvăliile și pavilioanele acestor bătrâne străzi să-și trăiască acum ultimele zile, urmând ca peste trupul vechilor și glorioaselor ulițe să se croiască în zilele noastre, bulevardul larg de cincizeci metri, care va contribui împreună cu celelalte modernizări, să facă din București o metropolă a peninsulei balcanice și poate a Orientului European.

Am crezut potrivit să ilustrăm rândurile noastre cu fotografii luate prin casele și curțile condamnate. În paginile „**Realității Ilustrate**” privim la Bucureștii vechi, cari se duc și cu cari nu ne vom mai întâlni niciodată — după cum scrie venerabilul arhimandrit, citat în fruntea acestui articol. *)

ALEX. F. MIHAIL

*) Parte din fotografii au fost împrumutate dela expoziția „**Lunei Bucureștilor**”, din Parcul Carol.

Sfaturi medicale

Băi medicinale acasă

Efectele terapeutice ale tratamentului hydromineral în diferitele afecțiuni interne și externe, au fost cunoscute empiric din cele mai îndepărtate timpuri. Astăzi, aproape că nu există medic, care să nu recomande pacientului o cură de băi într-o stațiune balneară oarecare, și nici bolnav care să nu râvnească realizarea cât mai neîntârziată a acestei prescripții medicale. Dar din nefericire, lipsurile materiale, lipsa de timp, grija afacerilor sau alte neajunsuri, se interpun necesităților, oricât ar fi de imperioase.

Știința chimică a găsit totuși o deslegare fericită a problemei. Cunoscându-se compoziția chimică a apelor medicinale naturale, s'a procedat la prepararea aceleiași ape pe cale sintetică. Și rezultatul a fost încununat de succes — băile artificiale dovedindu-se a exercita o acțiune curativă identică cu aceea a băilor de la sursă — dar ofe-

rind marele avantaj că se pot face acasă, fără cheltuieli și deplasări oboșitoare.

În afară de băi de iod, de sulf, de oxigen și de molift, știința a izbutit să realizeze minunatul preparat „**Rupertus-Sapic**” „băi de acid carbonic” indicate în maladiile de cord, arterioscleroză, nevralgii, gută, reumatism și unele boli de femei.

Băile de acid carbonic „**Rupertus-Sapic**” stimulează pielea și pe cale reflexă, sistemul nervos central. În general, ele atenuează tensiunea arterială, exercitând o acțiune calmantă și desconggestionantă. Aplicat la timp, tratamentul de 15 — 25 „băi de acid carbonic” prezintă toate posibilitățile de vindecare a bolnavului.

Înainte de începerea băilor „**Rupertus-Sapic**” la domiciliu, e recomandabil a se cere avizul medicului, care va aprecia numărul și durata acestor băi.

Dr. A. BURCEA

Iată acum un procedeu nou pentru a readuce dinții sterși la o albeață strălucitoare.

Nu este de mirare că ea nu place băraților. Niciodată n'am văzut dinți mai urâți. Ei au mare nevoie de **KOLYNOS**.

Dinții mei sunt deja mult mai frumoși. Într-o noapte **Kolynos** a suprimat urâtele pete.

Scumpă prietenă, aveți cel mai fermecător surâs și cei mai albi dinți cari i-am văzut vreodată. Sunteți răpitoare.

Grăție **Kolynos**-ului urâtele pete dispar și într-o clipă, dinții **Dv.** capătă o albeață fără precedent. Încercați și constatați!

Dinți de o albeață strălucitoare și un surâs fermecător, sunt acum la îndemână tuturor. Este de ajuns de a se servi de **KOLYNOS** dimineața și seara.

Eficacitatea **KOLYNOS**-ului este datorită întrebuințării unor ingrediente foarte scumpe, cari se caută în zadar la pastele de dinți ordinare. Curățind și lustruind dinții, el le conservă sănătatea. El dis-

truge milioanele de germeni cari acopere suprafața lor, o spălăcesc, pătează și înegresc.

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ

KOMOL idealul colorant de păr
al doamnei elegante

No. 447 —

— Pag. 14